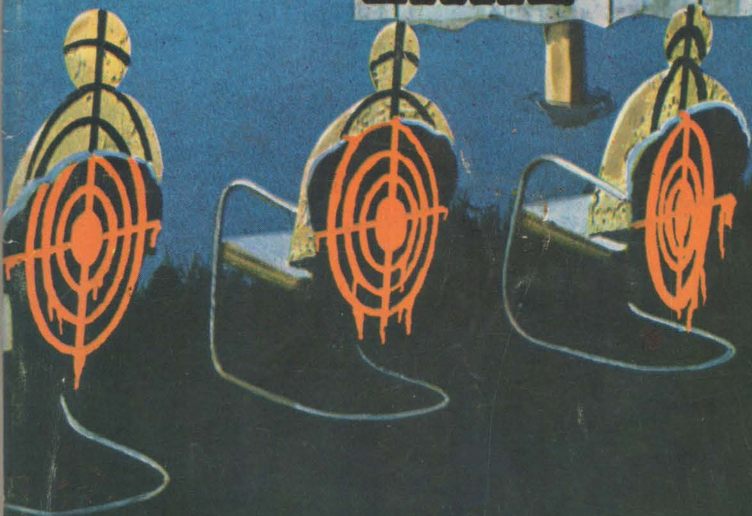

ENIGMA

Raymond Chandler

MISTERUL CRIMELOR DE LA LITTLE FAWN LAKE

RAYMOND CHANDLER
THE LADY IN THE LAKE

RAYMOND CHANDLER

Misterul crimelor de la Little Fawn Lake

Roman

În românește de CONST. POPESCU

Editura Z

1993

CONSILIER: H.GRĂMESCU
Coperta de: GHEORGHE BALTOC

1

Treloar Building era, sau este pe Olive Street, aproape de Strada 6, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese din dale de asfalt alb şi negru. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului[1], iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de intendent de bloc, privea operaţia cu aerul că-l doare inima.

Am trecut de el, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, pe piedestale, mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triunghiulară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglindă strălucitoare, vitrina părea să conţină toate felurile de flacoane şi de cutii fanteziste făcute vreodată. Se vedeau creme, pudre, săpunuri şi colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfum în sticluţe înalte şi subţiri, ce păreau gata să cadă la o adiere, parfum în fiole minuscule de culoare pastel, legate la gît cu panglici elegante de mătase, ca fetiţele la lecţia de dans. Obiectul cel mai de preţ părea ceva foarte mic şi simplu, o sticlă turtită, de culoarea chihlimbarului. Se afla la exact înălţimea privirii şi avea mult loc în jur. Eticheta te informa că era *„Gillerlain Regal, Şampania parfumurilor"*. Hotărît, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropiţa gîtlejului şi perlele roz purtate de doamne începeau să cadă pe lîngă tine ca ploaia de vară.

O blondă micuţă şi nostimă şedea într-un colţ îndepărtat, la un panou telefonic, în dosul unui grilaj şi la adăpost de orice primejdie. La un birou plat, pe aceeaşi direcţie cu uşa, şedea o damicelă bine, înaltă, brunetă şi subţirică, al cărei nume, judecînd după placa gravată solemn pe birou, era domnişoara Adrienne Fromsett.

---

[1] Acţiunea romanului se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial (n. tr.).

Era îmbrăcată într-un taior gri-deschis, de lucru, cu o bluză albastru-închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanţă mai pală. Marginile batistei împăturite ce-i ieşeau din buzunarul de la piept al taiorului erau atît de ascuţite încît puteai tăia pîine cu ele. La încheietura mîinii avea o brăţară, asta fiind singura ei bijuterie. Părul negru pieptănat cu cărare i se revărsa uşor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat ca de ivoriu, sprîncene destul de severe iar ochii mari şi negri, lăsau impresia că s-ar fi putut anima la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită — nu cea cu o mitralieră în colţ — şi i-am spus că voiam să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită şi m-a întrebat:

— Ai întîlnire cu patronul?

— Nu.

— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley dacă n-ai aranjat acest lucru dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingley te cunoaşte cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. S-ar putea să fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliţie M'Gee.

— Domnul Kingsley îl cunoaşte pe locotenentul de poliţie M'Gee?

Îmi puse cartea de vizită alături de un teanc de scrisori proaspăt bătute la maşină şi cu antetul întreprinderii pe ele. Apoi se lăsă pe spate, îşi puse un braţ pe birou şi începu să răpăie discret cu un stilou mic de aur.

I-am rînjit. Telefonista blondă îşi ascuţi urechile şi zîmbi uşor şi nesigur. Părea glumeaţă şi gata de acţiune, deşi nesigură de ea, ca o pisicuţă într-o casă nouă unde locatarii urăsc pisicile.

— Sper că da, i-am răspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci şi să-l întrebi.

Îşi puse rapid iniţialele pe trei scrisori ca să nu arunce cu stiloul în mine. Apoi vorbi fără să mă privească:

— Domnul Kingsley e într-o conferinţă. Am să-i trimit cartea dumitale de vizită cînd am să am ocazia.

I-am mulţumit şi m-am dus să mă aşez într-un fotoliu de crom şi piele, mult mai confortabil decît părea la prima vedere. Timpul trecea şi se aşternu tăcerea. Nimeni nu veni şi nu plecă.

Mîna elegantă a domnişoarei Fromsett alunecă peste hîrtii şi clinchetul surd produs de pisicuţa-telefonistă rupea tăcerea de cîte ori opera tabloul telefonic.

Mi-am aprins o ţigară şi-am tras alături o măsuţă cu scrumieră pe ea. Minutele păşeau pe vîrful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ţi faci o părere despre o astfel de întreprindere. S-ar fi putut să cîştige milioane sau să aibă poliţia în camera din dos, gata să le sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră şi trei sau patru ţigări, uşa din spatele biroului domnişoarei Fromsett se deschise şi doi bărbaţi ieşiră dinăuntru, mergînd de-a-ndoaselea şi rîzînd. Un al treilea ţinea uşa deschisă şi îi îndemna să rîdă. Şi-au dat mîna încîntaţi şi primii doi au traversat biroul şi au plecat. Cel de-al treilea îşi abandonă zîmbetul acru de pe faţă părînd a nu fi zîmbit niciodată. Era un tip înalt, îmbrăcat într-un costum gri şi nu părea să aibă chef de glumă.

— A telefonat cineva? întrebă el cu o voce aspră şi arogantă.

Domnişoara Fromsett răspunse încet:

— Un domn Marlowe vrea să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc, se răsti bărbatul înalt. Îmi luă cartea de vizită, fără ca măcar să se uite la mine şi intră înapoi în birou. Uşa se închise de la sine cu un pocnet dispreţuitor. Domnişoara Fromsett îmi aruncă un zîmbet trist şi dulceag, iar eu i-am răspuns cu o uitătură obscenă. Am mai fumat o ţigară şi timpul trecu din nou împleticindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inimă.

Peste zece minute aceeaşi uşă se deschise din nou şi ştabul ieşi din birou cu pălăria pe cap, mîrîind ceva în legătură cu o vizită la frizer ca să se tundă. O porni pe covorul chinezesc cu un pas atletic şi vioi, parcurse cam jumătate distanţă pînă la uşă, apoi făcu stînga împrejur brusc şi se apropie de fotoliul meu.

— Vrei să mă vezi? se răsti el.

Măsura peste doi metri şi n-avea nimic molatec în persoana lui. Avea ochii de culoarea gresiei cu scîntei de lumină rece. Trupul lui masiv umplea un costum gri, de flanel moale, cu dungi albe discrete, pe care îl purta cu eleganţă. Aerul lui îţi sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă.

M-am sculat de pe fotoliu.

— Dacă sînteţi domnul Derace Kingsley, da.

— Cine dracu ai crezut că sînt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund şi i-am înmînat o altă carte de vizită pe care era scrisă şi profesiunea mea. O apucă în

labă şi se strîmbă la ea.

— Cine-i M'Gee? se răţoi el.

— Un tip pe care-l cunosc.

— Fascinant, răspunse el şi se uită peste umăr la domnişoara Fromsett. Părea încîntată. Foarte încîntată. — N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M'Gee, am spus. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse cu miros de violete. E un tip solid, cu păr cărunt şi fin şi cu o gură dulce, bună de sărutat copiii mici. Cînd a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru elegant, pantofi maron cu tocuri late, o pălărie cenuşie moale şi fuma opium dintr-o pipă de spumă de mare.

— Nu-mi place purtarea dumitale, spuse Kingsley cu o voce atît de dură c-ai fi putut sparge nuci cu ea.

— În regulă, i-am răspuns. Nu-i de vînzare.

Se trase înapoi de parcă i-aş fi vîrît sub nas un peşte stricat. Apoi, îmi întoarse spatele şi mi se adresă peste umăr:

— Îţi dau exact trei minute. Nu ştiu de ce-o fac.

Călcă apăsat pe covor, trecu de biroul domnişoarei Fromsett, se apropie de uşă, o împinse violent şi o lăsă să-mi fluture în faţă. Gestul îi plăcu domnişoarei Fromsett şi-am avut impresia c-am zărit un zîmbet uşor şi răutăcios în ochii ei.

2

Biroul lui era exact ce-ar trebui să fie un birou. Era lung, întunecos şi liniştit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise şi cu jaluzele cenuşii uşor întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenuşii se asortau la mocheta cenuşie. Într-un colţ se afla un seif mare, vopsit în negru şi argintiu, ca şi un şir de fişiere joase perfect asortate cu el. Pe perete atîrna o fotografie enormă, colorată de mînă, reprezentînd un domn în vîrstă, cu o faţă fin sculptată, favoriţi şi guler apretat. Mărul lui Adam, care răzbătea din gulerul tare, părea mai dur ca bărbia celor mai mulţi oameni. Placa de sub fotografie purta indicaţia: *„Domnul Matthew Gillerlain. 1860—1934"*.

Derace Kingsley păşi ţanţoş în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari şi se lăsă într-un fotoliu înalt, tapiţat cu piele. Luă o ţigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, îi reteză vîrful şi o aprinse cu o brichetă mare de bronz de pe birou. Operaţia decurse lent. Nu-i păsa de timpul meu. Cînd îşi încheie ceremonia, se aplecă pe spate, scoase un nor de fum şi spuse:

— Sînt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită mă anunţă că eşti detectiv certificat de stat. Fă-mi dovada că-i adevărat.

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmînat nişte documente ca să-i dovedesc. Le-a privit scurt şi mi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de celuloid în care se afla certificatul căzu pe mochetă. Nu se sinchisi să-şi ceară scuze.

— Nu ştiu cine-i M'Gee, spuse el. Îl cunosc însă pe şeriful Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la postul de poliţie din Hollywood în biroul şerifului. N-aveţi decît să verificaţi.

— Nu-i nevoie. Poate că eşti capabil, dar să nu fi obraznic cu mine. Şi nu uita că atunci cînd angajez pe cineva, lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun, şi-şi ţine gura. Altminteri, îl dau pe uşă afară. E clar? Cred că nu-ţi par prea dur.

— Hai să lăsăm baltă această poveste, i-am răspuns.

Se încruntă. Apoi mă întrebă brutal:

— Cît vrei pe zi?

— Douăzeci şi cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenţi de kilometru dacă folosesc maşina.

— Ridicol, spuse el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E bine plătit. Am să-ţi achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenuşiu de fum de ţigară şi i-am făcut vînt cu mîna. Nu i-am răspuns. Păru puţin surprins că nu i-am răspuns.

Se aplecă peste birou şi îşi îndreptă ţigara de foi spre mine:

— Nu te-am angajat încă. Dac-am s-o fac, treaba e absolut confidenţială. Nu vreau să trăncăneşti despre ea cu amicii de la poliţie. M-ai înţeles?

— Ce vreţi în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanţă are? Te ocupi de tot felul de anchete, nu-i aşa?

— Nu chiar. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Îmi aruncă o privire directă şi îşi încleştă fălcile. Ochii lui cenuşii aveau o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorţuri, i-am spus. Şi vreau o sută de dolari ca acont... mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, spuse el cu o voce îmblînzită brusc. Aha!

— În ce priveşte chestiunea că aţi fost prea dur cu mine, i-am răspuns, cei mai mulţi dintre clienţii mei încep fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a răcni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă, devin toţi rezonabili, dacă mai sînt în viaţă.

— Aha, repetă el cu aceeaşi voce blîndă şi continuă să mă fixeze. — Îţi pierzi mulţi clienţi? mă întrebă el.

— Nu prea mulţi, dacă se poartă frumos cu mine.

— Serveşte-te cu o ţigară de foi.

Am luat o ţigară de foi şi-am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau s-o găseşti pe nevastă-mea. Lipseşte de-o lună.

— Perfect. Am să vă găsesc soţia, i-am răspuns.

Ciocăni pe birou cu ambele mîini. Apoi mă privi ţintă.

— Sper c-ai să reuşeşti. Apoi rînji. — N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba, zise el. Îmi place discuţia asta. Zău că-mi place. Îşi trecu mîna prin părul negru şi des. — Lipseşte de-o lună. Se află la o cabană pe care o avem în munţi. Lîngă Puma Point. Ştii unde-i Puma Point?

I-am răspuns că ştiam unde-i Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri şi jumătate de sat, zise el. Ajungi acolo pe un drum privat. E lîngă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să aducem unele îmbunătăţiri proprietăţii. Locul ne aparţine la toţi trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltată şi, fireşte, nici n-are să fie dezvoltată aşa curînd. Prietenii mei au case acolo; ca şi mine, şi un oarecare Bill Chess, împreună cu soţia, stau pe gratis într-o căsuţă şi se îngrijesc de locuinţa mea. E invalid de război şi primeşte pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soţia mea s-a dus la munte pe la jumătatea lui mai, s-a întors de două ori la sfîrşitul săptămînii, iar pe 12 iunie era aşteptată la o petrecere şi n-a mai sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Şi ce-aţi întreprins în privinţa asta?

— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo. Se opri, aşteptînd să-l întreb de ce n-o făcuse.

— De ce nu v-aţi dus? l-am întrebat.

Îşi împinse fotoliul înapoi ca să deschidă un sertar încuiat. Scoase o hîrtie împăturită şi mi-o înmînă peste birou. Am despăturit-o şi-am văzut că era o telegramă. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora 9 şi 19 minute dimineaţa. Era adresată lui Derace Kingsley, pe adresa Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills, şi avea următorul conţinut:

„Trec frontiera în Mexic pentru divorţ. Mă căsătoresc cu Chris. Noroc şi la revedere. Crystal“.

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hîrtie lucioasă şi reprezentînd un bărbat şi o femeie aşezaţi pe nisip sub o umbrelă de plajă. Bărbatul purta chiloţi de baie, iar femeia un fel de costum de baie, microscopic, dintr-un fel de mătase albă. Era o blondă subţirică, tînără, cu un trup atrăgător şi zîmbea. Bărbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri şi picioare solide, cu păr negru gomat şi cu dinţii albi. Doi metri de gigolo care distruge căsătorii. Braţe ca să te strîngă la piept şi creieri întipăriţi pe faţă. Ţinea în mînă nişte ochelari de soare şi-zîmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert şi degajat.

— Femeia e Crystal, spuse Kingsley, iar tipul e Chris Lavery. N-are decît să-l păstreze iar el poate să facă la fel cu ea şi ducă-se dracului amîndoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regulă. Care-i problema?

— Problema e că nu avem telefon acolo la lac şi că petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanţă. Am primit telegrama şi nu i-am dat prea mare atenţie. M-a surprins foarte puţin. Căsătoria noastră s-a stricat de ani de zile. Ea îşi trăieşte viaţa ei, şi eu pe-a mea. Are banii ei, o groază de bani. Cam vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporaţie care deţine contracte pentru terenuri petrolifere de mare valoare în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbaţi şi ştiam că Lavery era unul dintre amanţii ei. Am fost niţel surprins că avea într-adevăr intenţia să se mărite cu el, fiindcă tipul nu-i altceva decît un crai de profesie. Dar pînă în acest moment, lucrurile mi s-au părut normale, dacă mă înţelegi.

— Şi-apoi ce s-a întîmplat?

— Două săptămîni nu s-a întîmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott, din San Bernadino, fiind informat că un automobil Packard Clipper, înregistrat ca fiind al unei anume Crystal Grace Kingsley, se afla de mai multe zile în garajul lor, fără ca cineva să-l reclame, şi doreau să ştie ce să

facă cu el. Le-am spus să-l ţină acolo şi le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soţia mea părăsise California şi, dacă plecaseră cu maşina, atunci o folosiseră pe a lui Laverty. Alaltăieri, însă, m-am lovit de Laverty în faţă la Athletic Club, aici, în colţ, la doi paşi. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley îmi aruncă o privire rapidă şi întinse mîna după o sticlă şi două pahare colorate ce se aflau pe birou. Umplu paharele şi împinse unul spre mine. Îi ridică pe-al lui în direcţia luminii şi vorbi încet:

— Lavery mi-a spus că n-a fugit cu ea, că n-a văzut-o de două luni şi că nu mai are nici un fel de legătură cu ea.

— Şi l-aţi crezut?

Dădu afirmativ din cap, goli paharul şi îl împinse pe marginea biroului. Am luat şi eu o înghiţitură. Era scotch. Un scotch nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, spuse Kingsley, am făcut probabil o greşeală, fiindcă nu e genul de om pe care îl poţi crede. Departe de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care îşi închipuie că-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi să se laude. Sînt convins că ar fi fost încîntat să mă insulte, spunîndu-mi că mi-a luat nevasta şi intenţiona să fugă cu ea ca să mă facă de rîs. Cunosc eu aceşti crai, şi pe el îndeosebi. A fost comis-voiajor la noi o vreme, şi avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stăpîni să nu se dea la funcţionarele din birou. Pe deasupra, mai primisem şi telegrama de la El Paso de care i-am pomenit, şi nu văd ce interes ar fi avut să mă mintă.

— S-ar putea ca ea să-i fi tras un şut, am spus. Asta l-ar fi rănit în amorul lui propriu: complexul de crai.

Kingsley se mai lumină la faţă, dar nu mult. Clătină din cap.

— Sînt tentat să-l cred, spuse el. Fă-mi dovada că mă înşel. De asta te-am angajat. Dar mai e şi un alt aspect foarte neplăcut. Conduc o firmă şi am o slujbă bună, dar nu-i decît o slujbă. Nu-mi pot îngădui un scandal. Îmi pierd postul pe loc dacă soţia mea e vîrîtă într-o istorie cu poliţia.

— De ce cu poliţia?

— Printre alte activităţi de-ale ei, zise Kingsley posac, soţia mea găseşte timp uneori să fure lucruri din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă cînd începe să bea; am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reuşit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă aşa ceva se petrece în alt oraş unde nimeni n-o cunoaşte... Îşi ridică mîinile şi le lăsă să cadă cu o buşitură pe birou. — S-ar putea s-ajungă la închisoare, nu-i aşa?

— I s-au luat vreodată amprentele?
— N-a fost niciodată arestată.
— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiţie a renunţării la darea în judecată dreptul de-a lua amprentele. Tactica sperie pe amatori şi pune la dispoziţia directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociaţiilor profesionale. Cînd amprentele apar de mai multe ori, vine ziua răfuielii.
— N-am cunoştinţă să se fi întîmplat vreodată aşa ceva.
— Atunci cred că e cazul să renunţăm la ipoteza furtului deocamdată, am răspuns. Dacă a fost arestată, atunci a fost şi percheziţionată. Chiar dacă poliţia îi îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteţi fi sigur c-ar fi intrat în legătură cu dumneavoastră. Şi ar fi început să urle după ajutor în clipa cînd a intrat la apă. Am bătut cu degetul în telegrama albă şi albastră. — Iar această telegramă e veche de-o lună. Dacă lucrul la care vă gîndiţi s-a petrecut acum o lună, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima dată, ar fi scăpat cu o muştruluială şi o condamnare suspendată.
Îşi turnă un alt pahar ca să-şi mai atenueze grijile.
— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, zise el.
— Multe lucruri s-ar fi putut întîmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery şi s-au despărţit. C-a fugit c-un alt bărbat şi telegrama e o glumă proastă. C-a plecat de una singură sau cu o altă femeie. Că s-a îmbătat şi-a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc de care nu ştim nimic. C-a fost omorîtă.
— Oh, Doamne, nu pomeni de-aşa ceva! exclamă Kingsley.
— De ce nu? Trebuie să faceţi faţă situaţiei. Mi-am făcut o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tînără, drăguţă, imprudentă şi dezechilibrată. Bea de stinge şi cînd bea face lucruri primejdioase. E o fraieră în ce priveşte bărbaţii şi s-ar putea să se înhăiteze cu un necunoscut care e şi escroc. Cum vi se pare descrierea?
— Perfectă, spuse el dînd din cap.
— Cam cîţi bani ar fi putut avea la ea?
— Îi place să aibă sume mari asupra ei. Are cont la bancă. Ar putea avea orice sumă.
— Aveţi cumva copii?
— Nu.
— Vă ocupaţi de administrarea fondurilor ei?
— Cîtuşi de puţin. Soţia mea nu e în afaceri. Depune cecuri şi le încasează ca să le cheltuiască. Nu investeşte un sfanţ. Iar banii ei nu-mi sînt, fireşte, de nici un folos, dacă la asta te referi. Se opri, apoi continuă: — Să nu crezi că n-am încercat. Sînt un

om normal şi nu mă amuză să văd douăzeci de mii de dolari duşi pe apa sîmbetei an de an, aruncaţi pe mahmureală şi amanţi de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveţi cu banca ei? Puteţi obţine o listă a cecurilor scrise în ultimele două luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat odată să obţin astfel de informaţii, cînd mă bătea gîndul că cineva o şantajează şi n-am reuşit să aflu nimic.

— Se poate obţine, am răspuns, şi v-a trebui s-o facem. Asta înseamnă să mergem la Biroul de Persoane Dispărute. Nu cred că v-ar plăcea...

— Dacă mi-ar fi plăcut, n-aş fi apelat la serviciile dumitale.

Am dat din cap, am strîns hîrtiile de pe birou şi le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aibă mai multe complicaţii decît văd acum, dar am să încep prin a avea o discuţie cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake şi să mă interesez şi acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery şi de-o notă către îngrijitorul casei de lîngă lac.

Luă o scrisoare cu antet, scrise cîteva rînduri şi mi-o înmînă. Iată ce spunea: *„Dragă Bill. Purtătorul acestei scrisori e domnul Marlowe care doreşte să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa şi ajută-l cît e cu putinţă. Cu stimă, Derace Kingsley“.*

Am împăturit-o şi am pus-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre celelalte cabane de lîngă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul din proprietari lucrează pentru guvern la Washington iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soţiile lor sînt cu ei.

— Am să vă rog să-mi daţi adresa lui Lavery.

Se uită în gol la ceva de deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poţi obţine de la domnişoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ţi trebuie. Deşi are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă mă călcaserăţi pe nervi mai înainte.

Rînji. M-am ridicat şi-am rămas o clipă lîngă birou, uitîndu-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeţi nimic, sper, nimic important.

Îşi contemplă degetul mare de la mînă.

— Nu, nu-ţi ascund nimic. Sînt îngrijorat şi vreau să ştiu unde se află. Sînt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din zi sau noapte.

I-am promis c-am s-o fac, ne-am dat mîna şi-am traversat camera lungă şi răcoroasă ca să ajung la biroul unde şedea elegant domnişoara Fromsett.

— Domnul Kingsley mi-a spus să-mi dai adresa lui Chris Lavery, am zis, şi i-am urmărit expresia.

Întinse foarte lent mîna după un carnet de adrese îmbrăcat în piele maron şi începu să-l răsfoiască. Mi-a răspuns pe un ton rigid şi rece.

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery n-a mai lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

I-am mulţumit şi-am ieşit. La uşă m-am uitat înapoi la ea. Şedea foarte calmă, cu mîinile încleştate şi aşezate pe birou, privind în gol. În obraji îi apăruseră două pete roşii. Avea o privire pierdută şi acră.

Am avut sentimentul că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

3

Altair Street se afla la marginea unui V ce ducea într-o fundătură la capătul unei ravine adînci. La nord se vedea întinderea albastră şi adîncă a golfului pînă la dealurile din Malibu. La sud, orăşelul de plajă Bay City se răsfira pe o colină de deasupra şoselei naţionale de pe coastă.

Era o stradă scurtă, cu nu mai mult de trei sau patru rînduri de case şi se înfunda într-un gard înalt de fier care înconjura o proprietate vastă. În dosul suliţelor aurite ale gardului am zărit pomi, boschete şi o parte dintr-o peluză, ca şi un drum sinuos pentru maşini. Casa nu era la vedere. Pe partea opusă golfului, casele arătau bine îngrijite şi destul de spaţioase; de cealaltă parte, pe coama colinei, cîteva căsuţe modeste nu făceau mare impresie. În ultimul rînd de case, mai scurt, dinaintea capătului fundăturii, se găseau două locuinţe, aproape faţă în faţă. Cea mai modestă avea numărul 623.

Am trecut de ea, am întors maşina în semicercul pavat de la capătul străzii şi-am oprit lîngă un teren viran dinaintea

locuinţei lui Lavery. Casa lui era construită pe mai multe niveluri, cu uşa de la intrare la stradă, cu o terasă pe acoperiş, cu dormitorul la subsol şi cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiş de *boungavillea* de un roşu aprins foşnea în faţa zidului de la intrare iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini muşchi. Uşa era strîmtă, cu grilaj şi deasupra cu o friză subţire. Sub grilaj se găsea un mîner de fier pentru a bate cu el în uşă. Am ciocănit insistent.

Nu s-a întîmplat nimic. Am apăsat şi pe butonul soneriei de lîngă uşă şi-am auzit-o sunînd nu prea departe, în casă. Am aşteptat, dar nu s-a întîmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu mînerul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare pînă la garaj unde am deschis uşa destul ca să pot vedea că înăuntru se găsea o maşină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am întors la uşa de la intrare.

Din garajul de peste drum, ieşi o limuzină Cadillac neagră şi elegantă, care se întoarse, trecu pe lîngă reşedinţa lui Lavery, încetini şi un tip slab, cu ochelari de soare întunecaţi, mă privi cu atenţie, ca şi cum n-ar fi fost treaba mea să mă aflu acolo. L-am privit la rîndul meu intens şi tipul şi-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea ce ducea la casa lui Lavery şi am reînceput să ciocănesc la uşă. De data asta cu succes. Ferestruica din uşă se deschise şi-am văzut un individ arătos şi cu o expresie vie care mă urmărea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery şi m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea de vizită printre gratii. O apucă cu o labă mare şi cafenie. Ochii lui cafenii şi strălucitori se întoarseră spre mine:

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi astăzi.

— Sînt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveţi decît să vă duceţi dracului amîndoi! spuse el şi trînti ferestruica la loc.

Am apăsat pe soneria de lîngă uşă, am scos o ţigară cu mîna liberă şi-am aprins un chibrit de lemnul pervazului cînd uşa se deschise brusc şi un tip masiv, în chiloţi de baie, sandale de plajă şi un halat de buret se pregăti să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie şi i-am rînjit.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă apeşi din nou pe sonerie, te arunc în mijlocul străzii! spuse el.

— Nu fi caraghios. Ştii perfect de bine c-o să discut cu dumneata, iar dumneata ai să discuţi cu mine.

Am scos telegrama albastră şi albă din buzunar şi i-am întins-o înaintea ochilor lui cafenii şi strălucitori. O citi prost dispus, îşi muşcă buzele şi mîrîi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

Deschise uşa larg şi-am intrat în urma lui într-o încăpere întunecată şi plăcută, avînd pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adînci, cîteva lămpi albe şi rotunde, un radio enorm într-un colţ, o sofa extrem de lată, tapiţată cu un material de lînă fină bej şi maron, un şemineu cu un paravan de bronz în faţă şi o poliţă de lemn alb deasupra. În dosul paravanului ardea un foc, mascat parţial de un buchet mare de manzanita. Florile se îngălbeniseră pe ici pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuţă joasă şi rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac *Vat 69*, pahare pe o tavă şi o mică găleată pentru gheaţă. Camera dădea în spatele casei şi se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste şi partea superioară a unei balustrade de fier ce ducea la parter.

Lavery trînti uşa în urmă şi se aşeză pe sofa. Luă o ţigară dintr-o cutie sculptată de argint, o aprinse şi mă privi iritat. M-am aşezat în faţa lui şi l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, aşa cum arătase şi poza. Avea umeri nemaipomeniţi şi şolduri magnifice. Ochii erau de culoarea alunii şi pupilele de un cenuşiu albicios. Purta părul cam lung şi cu bucle fine deasupra tîmplelor. Tenul cafeniu nu arăta nici un semn de viaţă destrăbălată. Era un tip bine, dar nimic mai mult în ce mă privea. Am înţeles de ce femeile se dădeau în vînt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e? am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred ca un detectiv particular o să reuşească să mă bată la cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E persistent şi obişnuit cu aroganţa. E plătit pentru timpul său şi e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, zise el, şi se aplecă înainte îndreptîndu-şi ţigara spre mine. Cunosc telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data cînd a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici un fel de legătură cu ea. I-am scos acelaşi lucru şi lui Kingsley.

— N-avea nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am nici un motiv să-l mint. Părea surprins.
— De ce n-ai avea nici un motiv?
— Ascultă, spuse el serios, dacă aşa crezi, înseamnă că n-o cunoşti pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mînă. Şi dacă nu-i place purtarea ei, n-are decît să divorţeze. Soţii ăştia cu instincte de proprietari mă dezgustă.
— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?
— N-am nici cea mai vagă idee.
— Cred că ştii mai mult. I-am arătat buchetul de manzanita de lîngă cămin. — Le-ai cules la Little Fawn Lake?
— Dealurile din împrejurimi sînt pline de ele, răspunse el dispreţuitor.
— Dar nu au astfel de flori. Lavery rîse.
— Am fost la lac în timpul celei de-a treia săptămîni din mai, dacă vrei să ştii. Presupun că poţi să afli. A fost ultima oară cînd am văzut-o pe Crystal.
— Nu ţi-a trecut prin minte s-o iei de nevastă?
Suflă un nor de fum şi vorbi prin el.
— Da, ideea mi-a trecut prin minte. Are bani. Banii sînt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obţin.
Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. Privi buchetul de flori de lîngă cămin, apoi se aplecă pentru a mai scoate un alt nor de fum pe nări şi pentru a-mi arăta conturul viril al gîtului. După o clipă, cum nu spuneam nimic, începu să devină nervos. Se uită la cartea de vizită pe care i-o dădusem şi spuse:
— Aşa că te-ai angajat ca să scormoneşti în gunoaie. Cum merge?
— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul colo...
— Bani împuţiţi, zise el.
— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că ştii unde e nevasta lui şi că nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.
— Şi ce părere are? întrebă tipul bine şi bronzat pe un ton batjocoritor.
— Nu cred că-i pasă atîta vreme cît află ce doreşte. Nu-i pasă prea mult ce faceţi împreună, unde vă duceţi sau dacă va divorţa. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă şi că soţia lui n-are nici un fel de neplăceri.
Lavery păru interesat.
— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Îşi muie buzele cafenii în propriile cuvinte ca să vadă ce gust au.

— Poate că nu-ţi dai seama la ce fel de încurcături se referea.

— Atunci spune-mi, mă rugă el sarcastic. Mor s-aud ceva despre încurcături pe care nu le cunosc.

— Eşti un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuţi afaceri, dar găseşti întotdeauna timp de glume. Dacă îţi închipui că vrem să te înhăţăm pentru că ai trecut graniţa statului cu ea[1], nu-i cazul să-ţi faci griji.

— Baţi cîmpii, deşteptule. Va trebui mai întîi să dovedeşti c-am făcut-o, căci altfel n-ai nici o şansă.

— Această telegramă trebuie să însemne ceva, am spus cu încăpăţînare. Am impresia că mă repet, şi încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decît un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăsta. Toate sînt stupide şi unele răutăcioase.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

Îşi scutură atent cenuşa ţigării pe cristalul meu. Îmi aruncă o privire rapidă, apoi şi-o mută imediat în altă parte.

— Nu m-am dus la întîlnirea cu ea, zise el încet. S-ar putea să fie o manieră de-a ei de-a se răzbuna pe mine. M-aştepta să vin la lac la un sfîrşit de săptămînă. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus şi l-am privit lung şi intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-aţi fi luat la ceartă şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi s-o refaci în felul ăsta?

Pe faţa lui bronzată apărură pete de roşeaţă.

— La dracu! zise el. Ţi-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poţi să ţii minte asta?

— Am s-o ţin minte cînd am s-o cred.

Se aplecă să-şi stingă ţigara. Apoi se ridică suplu, fără nici o grabă, îşi strînse cordonul halatului şi se mută la capătul sofalei.

— Perfect, zise el limpede şi nervos. — Întinde-o! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Îţi pierzi timpul, şi-l pierzi şi pe-al meu. Asta dacă timpul dumitale valorează ceva.

M-am sculat şi i-am zîmbit acru.

— Nu valorează mulţi bani, dar sînt plătit pentru ce valorează. Nu crezi că s-ar fi putut ca dumneata să fi dat de dracu într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

---

[1] Lege federală care pedepseşte trecerea cu forţa a unei persoane dintr-un stat într-altul. Se aplică mai ales la răpiri (n. tr.).

Mă examină cu mare atenţie, coborîndu-şi sprîncenele şi strîngîndu-şi buzele.

— Nu ştiu despre ce baţi cîmpii, spuse el, deşi părea gînditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am voit să ştiu. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Apropo, cu ce te ocupi de cînd ai plecat de la Kingsley?

— Nu te priveşte.

— Fireşte. Dar pot oricum să aflu, i-am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, spuse el rece. Aştept să fiu angajat în marină în curînd.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Şi nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de uşă şi-am deschis-o. Era înţepenită jos, căci se umflase de umezeala oceanului. Cînd am reuşit s-o deschid complet, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strînşi, plini de-o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am zis. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care trebuie discutat.

— Aşadar îţi închipui că mint, răspunse el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe feţe la viaţa mea ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă azvîrli pe uşă afară.

— Cu plăcere. Data viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta în cazul cînd ai să-ţi spargi ţeasta.

Apoi, fără să-mi pot da seama de ce-a făcut-o, scuipă pe covor în faţa picioarelor.

M-a şocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul şi şi-a dat la iveală golănia. Ca atunci cînd auzi o femeie aparent rafinată că începe să înjure birjăreşte.

— Salut, bărbat bine i-am spus şi l-am părăsit. Am închis uşa, trebuind s-o trag cu forţă după mine şi-am luat-o în jos pe aleea ce ducea la stradă. Am rămas pe trotuar, uitîndu-mă la casa de peste drum.

4

Era o casă mare cu pereţi de tencuială roz decoloraţi într-o nuanţă pastel şi avînd decoraţii de un verde trist la ferestre. Acoperişul era din ţigle rotunde, aspre şi verzi. Uşa de la intrare era retrasă şi în jurul tocului se afla un mozaic multicolor. În

faţă se întindea o mică grădină de flori, situată în dosul unui gard jos de ştuc cu un grilaj de fier care începuse să ruginească din pricina umezelii golfului. Alături de casă se găsea un garaj pentru trei maşini, cu o uşă care se deschidea în curte şi cu o potecă de beton ce ducea la o intrare laterală a casei.

Pe stîlpul gardului era o placă de bronz cu inscripţia: *„Albert S. Almore, Medic"*.

În timp ce stăteam şi mă uitam peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte dădu colţul, torcînd ca o pisică, apoi o apucă în jos pe stradă. Încetini şi începu să facă o buclă ca să aibă loc să intre în garaj, apoi, ajungînd la concluzia că maşina mea îi stătea în cale, îşi continuă drumul pînă la capătul străzii şi întoarse în spaţiul larg din faţa gardului de fier ornamental. Parcă încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj.

Tipul slab cu ochelari de soare se îndreptă spre casă, ducînd o trusă medicală cu două mînere. La jumătatea drumului, încetini şi mă privi cu atenţie. M-am îndreptat spre maşina mea. Omul ajunse în faţa uşii, o descuie şi se uită din nou la mine peste umăr.

M-am suit în Cryslerul meu şi-am rămas acolo fumînd şi încercînd să iau o decizie, dacă merita să angajez pe cineva care să-l urmărească pe Lavery. Concluzia a fost că nu merita, cel puţin după cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastră de la parter, de lîngă uşa prin care intrase doctorul Almore, se mişcară perdelele. O mînă subţire le trase de-o parte şi-am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele rămaseră trase o vreme, înainte de-a fi lăsate să cadă la loc.

M-am uitat pe stradă la casa lui Lavery. Din poziţia în care mă aflam, puteam să văd că veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee de beton în pantă şi la alte trepte de beton care dădeau la poteca pavată din josul ravinei.

Am mai aruncat o privire locuinţei doctorului Almore, întrebîndu-mă cît îl cunoştea de bine pe Lavery. Era probabil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zonă. Fiind însă doctor, n-avea să-mi spună nimic despre el. Cînd m-am uitat din nou, perdelele, închise mai înainte, se aflau acum complet trase în lături.

Partea din mijloc a ferestrei triple, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de ţînţari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei, stînd în picioare, cu o expresie încruntată. Am scuturat scrumul ţigării pe geamul maşinii iar el s-a întors brusc şi s-a aşezat la birou. Stătea ţeapăn şi răpăia cu degetele pe birou. Întinse mîna după telefon, îl atinse, apoi îşi retrase mîna.

Îşi aprinse o ţigară şi stinse chibritul cu un gest violent. Apoi se apropie de fereastră şi începu să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiindcă era vorba de un doctor. Doctorii, în general, sînt oameni lipsiţi de curiozitate. Cînd îşi fac internatul, aud destule secrete ca să le ajungă toată viaţa. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea agasat.

Am întins mîna ca să pornesc maşina, cînd uşa casei lui Lavery se deschise, aşa c-am renunţat, şi m-am lăsat din nou pe spate. Lavery înaintă grăbit pe aleea din faţa casei, aruncă o privire pe stradă şi se întoarse ca să intre în garaj. Era îmbrăcat aşa cum îl văzusem. Pe braţ purta un prosop din material aspru şi un pled de plajă. Am auzit uşa de la garaj ridicîndu-se, apoi zgomotul uşii de la maşina care se deschidea şi se închidea, apoi hîrîitul şi tusea motorului ce pornea. Maşina urcă străduţa cu spatele, în timp ce un fum albicios ieşea din ţeava de eşapament. Era o maşină decapotabilă mică şi nostimă, cu capota coborîtă şi lăsînd să se vadă părul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanţi, cu braţe albe. Maşina coborî în trombă panta şi făcu un pas de dans la colţ.

Plecarea lui nu mă preocupa. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Oceanul Pacific, ca să facă plajă şi să le ofere fetiţelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ţinut strîns la ureche, în timp ce fuma şi aştepta. Apoi se aplecă înainte, ca atunci cînd reiei legătura, ascultă din nou, închise telefonul şi scrise ceva pe un carnet. O carte groasă cu coperţi galbene apăru pe biroul lui; o deschise pe la mijloc. În timp ce era ocupat cu asta, aruncă o altă privire rapidă pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

Găsi ce căuta în cartea de telefon, se aplecă peste ea, şi nori mici şi rapizi de fum apărură deasupra paginilor. Scrise ceva, împinse cartea de-o parte şi înşfăcă din nou telefonul. Făcu un număr, aşteptă, apoi începu să vorbească grăbit, bîţîind din cap şi gesticulînd cu ţigara în mînă.

Îşi încheie conversaţia şi închise telefonul. Se lăsă pe spate şi rămase gînditor, cu privirea aţintită la birou, fără însă să uite să arunce o privire pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Aşteptă, iar eu îl aşteptam la rîndul meu fără să am vreun motiv. Doctorii dau multe telefoane şi vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii îşi exprimă nervozitatea, doctorii au preocupări şi îşi arată încordarea. Doctorii sînt oameni ca noi toţi, născuţi să

sufere şi să se chinuie cu lunga şi trista luptă a vieţii, ca toată lumea.

Dar doctorul ăsta avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas, am hotărît că venise vremea să mănînc ceva, aşa că mi-am aprins o nouă ţigară şi-am rămas pe loc.

Au trecut cam cinci minute. Apoi o maşină verde dădu colţul şi coborî în viteză strada în pantă. Se opri în faţa casei doctorului Almore şi antena ei înaltă tremură. Un tip blond, vînjos, ieşi din maşină şi se apropie de uşa casei doctorului Almore. Apăsă pe sonerie şi se apleca să aprindă un chibrit de treptele de lemn. Îşi înălţă capul şi se uită peste drum la locul unde mă aflam.

Uşa se deschise şi blondul intră în casă. O mînă invizibilă trase perdelele în biroul doctorului Almore şi camera se cufundă în întuneric. Am rămas pe loc; uitîndu-mă la căptuşeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuară să treacă.

Uşa de la intrare se deschise din nou şi tipul voinic coborî agale treptele şi ieşi pe poartă. Zvîrli mucul şi îşi trecu mîna prin păr. Dădu din umeri, îşi ciupi bărbia şi traversă strada în diagonală. Paşi îi sunau clar şi relaxaţi în tăcerea străzii. În dosul lui, perdelele din casa doctorului Almore se mişcară din nou. De la fereastra lui, doctorul Almore privea scena.

O mînă pistruiată şi mare apăru pe marginea ferestrei maşinii, alături de cotul meu. O figură lată, cu trăsături pronunţate, îşi făcu apariţia deasupra mîinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. Mă privi cu atenţie şi mi se adresă cu o voce aspră şi adîncă:

— Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu. De ce să aştept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă? Mă aţinti cu o privire dură şi directă. Avea ochii foarte albaştri.

Am făcut un semn cu ţigara spre casa de peste drum.

— E nervos, deci, şi a dat un telefon. A chemat poliţia după ce-a obţinut numele meu, probabil de la Auto Club, iar apoi l-a căutat în anuarul de adrese al oraşului. Ce se întîmplă?

— Arată-mi permisul de conducere.

L-am privit fix la rîndul meu.

— Poliţiştii nu-şi mai arată insigna, sau e de-ajuns să se poarte brutal ca să fie identificaţi?

— Dac-am să devin brutal, ai să-ţi dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact şi am apăsat pe accelerator. Motorul a început să meargă.

— Întrerupe contactul! se răsti el violent şi îşi puse piciorul pe scara maşinii.

Am întrerupt contactul, m-am lăsat pe spate şi l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forţa din maşină şi să te azvîrl în stradă?

Mi-am scos portvizitul şi i l-am înmînat. Scoase compartimentul de plastic, se uită la permisul de conducere, apoi îl întoarse şi examină certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. Îl vîrî dispreţuitor la loc în portvizit. Am pus portvizitul în buzunar. Băgă şi el mîna în buzunar şi scoase o insignă albastră şi aurie de poliţist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, spuse el aspru şi brutal.

— Încîntat de cunoştinţă, locotenente.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învîrteşti pe-aici, spionînd casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, locotenente. N-am auzit în viaţa mea de doctorul Almore şi nu-mi dau seama ce motiv aş putea avea să-i spionez casa.

Întoarse capul şi scuipă. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învîrteşti pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem aşa ceva în orăşelul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Aşa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliţie şi aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei? întrebă el brusc.

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă, a ajuns la puşcărie, scumpule.

— Fac pariu că merita, am spus, cu condiţia să ghicesc despre ce e vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l şantajeze, spuse el vag.

— Regret că nu ştiu cum s-o fac, am spus. Mi se pare un om uşor de şantajat.

— Glumele proaste n-au să te-ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el şi nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten şi să admir priveliştea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti mulţumit, hai să mergem la postul de poliţie şi să lămurim lucrurile cu căpitanul de gardă.

Îşi mişcă greoi piciorul pe scara maşinii şi păru să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i aşa? întrebă el încet.

— Te asigur că nu.

— Atunci tipul ăla e cam ţicnit, spuse el deodată şi se uită peste umăr la casa de vizavi. Ar trebui să vadă un doctor. Rîse însă fără chef. Îşi coborî piciorul de pe scara maşinii şi îşi trecu mîna prin părul cîrlionţat.

— Cară-te de aici, spuse el. Nu mai călca în zona noastră şi n-ai să-ţi faci duşmani.

Am pornit din nou maşina. Cînd motorul începu să meargă, am spus:

— Ce mai face Al Norgaard?

Mă privi fix.

— Îl cunoşti pe Al?

— Mda. Am colaborat la o anchetă acum vreo doi ani. Cînd Wax era şeful poliţiei.

— Al e în poliţia militară. Ce n-aş da să fiu şi eu, spuse el cu amărăciune. Se îndepărtă, apoi se întoarse brusc pe călcîie. Cară-te pînă nu mă răzgîndesc, se răsti el. Călcă apăsat pe stradă şi intră din nou pe poarta doctorului Almore.

Am ambreiat şi am plecat. Pe drumul înapoi la oraş, mi-am ascultat gîndurile. Se mişcau nervos, ca mîinile doctorului Almore cînd trăgeau de marginile perdelelor.

Întors la Los Angeles, am luat masa de prînz şi m-am dus la biroul meu din Cahuenga Building ca să văd ce scrisori primisem. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă că e sincer. Am încercat să-l provoc niţel, dar nu m-am ales cu nimic. Sînt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărţit şi că mai speră încă să se împace cu ea.

— Atunci trebuie să ştie unde se află Crystal, zise Kingsley.

— S-ar putea să ştie, dar atunci n-are sens. Apropo, mi s-a întîmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu-s decît două case acolo. Cealaltă aparţine unui doctor Almore. I-am relatat pe scurt acea întîmplare cam ciudată.

Kingsley rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?

— Chiar el.

— A fost doctorul lui Cryştal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori cînd ea se... cînd Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecţii. Nevasta lui... stai o clipă să-mi amintesc. A da, s-a sinucis.

— Cînd s-a întîmplat asta? l-am întrebat.

— Nu mai ţin minte. De mult, cred. N-am avut relaţii cu ei. Ce-ai de gînd să faci acum?

I-am spus că aveam de gînd să merg la Puma Lake, deşi era cam tîrziu ca s-o mai fac acum.

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp şi că în munţi era o oră în plus de lumină a soarelui.

I-am spus c-am înţeles şi am închis telefonul

5

San Bernadino se cocea şi sclipea în zăpuşeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca să-mi facă băşici pe limbă. Am condus prin oraş gîfîind, m-am oprit doar ca să cumpăr o sticluţă de whisky în cazul c-aş fi leşinat înainte de-a ajunge la munte, iar apoi am pornit-o în sus pe lungul drum pînă la Crestline. După douăzeci de kilometri, şoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci şi cinci de kilometri de condus pe munte am ajuns la nişte pini înalţi şi la o localitate numită Bubbling Springs. Orăşelul avea un magazin mizerabil şi o staţie de benzină, dar m-am simţit ca în rai. Începînd de acolo a fost răcoare tot timpul.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la fiecare capăt şi una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut să închid geamurile de la maşină mai înainte de-a trece digul. Cam la o sută de metri de dig, o frînghie cu suporţi de plută bara drumul bărcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. În afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe îşi mişcau vîslele pe apa albastră, bărci cu motor se fîţîiau de ici-colo iar alte bărci de curse îşi arătau aroganţa ca nişte puşti obraznici, aruncînd în aer jerbe de spumă şi făcînd viraje bruşte. Fetele din bărci scoteau ţipete de veselie şi îşi înmuiau mîinile în apa lacului. În urma bărcilor de curse, oameni care plătiseră doi dolari ca să obţină un permis de pescuit încercau să amortizeze cheltuiala scoţînd la suprafaţă cîte un peşte obosit.

Drumul se continua pe lîngă o stîncă înaltă de granit şi cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră, în care creşteau irişi,

catifeluțe albe și purpurii, vineriță, căldărușe, ca și flori de deșert. Pini înalți și galbeni cercetau cerul albastru. Șoseaua cobora din nou la nivelul lacului și peisajul se anima de fete în șorturi bătătoare la ochi, cu plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase și șolduri late și albe. Bicicliștii se bălăbăneau pe șosea și uneori cîte un tip c-o mutră preocupată trecea vîrtej pe un motoscuter.

La un kilometru și jumătate de sat șoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunț pictat pe un lemn grosolan sub numărul șoselei anunța: *„Fawn Lake, la doi kilometri de aici"*. Pe povîrnișul pjimului kilometru și jumătate se aflau căsuțe risipite peste tot, iar apoi nimic. În curînd, un alt drum foarte strîmt se făcea din acesta cu un alt anunț, pe lemn aspru: *„Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă"*.

Am întors Chryslerul pe acest drum și am înaintat încet și cu grijă, ocolind stînci masive de granit, și trecînd apoi printr-un labirint de stejari, fagi și desișuri de flori sălbatice, totul cufundat în tăcere. O gaiță cu creasta roșie se rățoi la mine de pe o cracă, o veveriță mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ținea, o ciocănitoare se opri din cercetarea adîncurilor ca să-mi arunce o privire cu un ochi sticlos, pentru ca apoi să se ascundă în dosul pomului și să mă spioneze cu celălalt. Am ajuns la o poartă închisă, făcută din cinci stinghii, și la un alt anunț.

În dosul porții drumul se continua în serpentină pentru alte cîteva sute de metri și brusc am văzut dedesubt un lac mic și oval, ascuns printre pomi, stînci și iarbă sălbatică, asemeni unei picături de rouă, prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmaelîc de sfoară și cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă din lemn de brad cu scoarța încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum, dar aproape dacă mergeai pe dig, se afla o cabană mare de lemn de brad roșu, dominînd lacul iar mai încolo, alte două cabane, complet separate. Toate trei erau încuiate și tăcute, cu perdelele trase. Cabana mare avea jaluzele portocalii și o fereastră despărțită în douăsprezece ochiuri, cu vedere spre lac.

La capătul opus al lacului din direcția digului se afla ceva ce semăna cu un mic ponton și un pavilion de muzică. Un anunț pe lemn curbat și scris cu litere albe te informa că aici era „Domeniul Kilkare". Anunțul nu avea sens în aceste împrejurimi, așa că m-am coborît din mașină și-am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi ce spărgea lemne.

Am bătut tare în uşă. Zgomotul încetă. O voce strigă ceva de undeva. M-am aşezat pe o stîncă şi mi-am aprins o ţigară. Paşi răsunară din dosul cabinei, paşi neregulaţi. Un bărbat cu o mutră aspră şi brunet la faţă apăru ţinînd în mînă o secure cu două tăişuri.

Era un om bine clădit şi nu foarte înalt, care şchiopăta, trăgînd piciorul drept şi descriind cu el un arc mic. Bărbia întunecată era nebărbierită, ochii albaştri mă priveau ferm iar părul albit i se ridica în bucle peste urechi şi avea mare nevoie să fie tuns. Purta pantaloni albaştri din bumbac gros şi o cămaşă de un albastru deschis, lăsînd să se vadă un gît muschiulos şi bronzat. În colţul gurii îi atîrna o ţigară. Mi se adresă cu o voce dură şi hotărîtă, de om de la oraş.

— Ce doreşti?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos din buzunar scrisoarea lui Kingsley şi i-am dat-o. Clipi la citirea ei, apoi intră bălăbănindu-se în casă şi ieşi cu ochelari pe nas. Citi nota cu grijă şi apoi o reciti. O vîrî în buzunarul de la piept şi îmi întinse mîna.

— Încîntat de cunoştinţă, domnule Marlowe.

Ne-am dat mîna. Avea o mînă ca o menghină.

— Doriţi să vedeţi locuinţa domnului Kingsley? V-o arăt cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru numele lui Dumnezeu! Mă privi atent şi arătă cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vîndă, am spus. Totul e de vînzare în California.

— Aveţi mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roşu. E căptuşită cu pin noduros, are acoperiş de gresie, o fundaţie şi o verandă de piatră, cameră de baie, şi closet, jaluzele de jur-împrejur, cămin mare, sobă de ulei în dormitorul mare — şi vă asigur că ai nevoie de ea primăvara şi toamna — maşină de gătit cu gaze şi lemne, totul de cea mai bună calitate. A costat vreo opt mii de dolari şi asta e foarte mult pentru o cabană la munte. Are şi rezervorul de apă sus pe deal.

— Ce se întîmplă cu lumina electrică şi telefonul? am întrebat ca să fiu amabil.

— Fireşte, are lumină electrică. Dar nu şi telefon. Nu poţi obţine telefon astăzi. Dacă reuşeşti, te costă o groază de bani ca să tragă firele pînă aici.

Mă privi cu ochii lui albaştri fermi şi i-am întors privirea. În ciuda înfăţişării lui sănătoase, avea aerul că bea. Avea o piele lucioasă şi îngroşată, vene foarte vizibile şi un licăr viu în ochi.

— Locuieşte cineva acolo? am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum cîteva săptămîni. A coborît la oraş. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic despre asta?

Am părut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ţine de cabană?

Se strîmbă, apoi îşi reluă expresia de mai înainte şi izbucni în rîs. Rîsul lui suna ca un rateu de tractor. Sfărîma tăcerea pădurii.

— La naiba, ce glumă grozavă! spuse el gîfîind. „Ţine de..." Scoase un alt hohot de rîs şi îşi închise gura ca o cursă de animale. — Mda, e o locuinţă frumoasă, zise el privindu-mă atent.

— Are paturi confortabile? l-am întrebat.

Se apleca înainte şi zîmbi.

— Cum ţi-ar plăcea să te pocnesc? spuse el.

L-am privit mirat.

— Mă tem că n-am înţeles gluma. Nu ştiu ce vrei să spui.

— De unde vrei să ştiu dacă sînt confortabile? se răsti el, aplecîndu-se niţel ca şi cum s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn, dacă ar fi reuşit.

— Nu ştiu de ce n-ai şti, am spus. Dar n-am să insist. Pot să aflu singur.

— Mda, răspunse el supărat. Cred că sînt încă în stare să miros un poliţist cînd văd unul. Am jucat leapşa cu ei în fiecare stat din ţara asta. N-ai decît să te duci dracului! Ca şi Kingsley! Aşadar a angajat un detectiv ca să vină aici şi să vadă dacă-i port pijamalele. Ascultă, tipule, am eu un picior ţeapăn, dar femeile pe care...

I-am întins mîna cu speranţa că n-avea să mi-o smulgă din umeri şi s-o arunce în lac.

— Nu m-ai înţeles, i-am spus. N-am venit aici ca să-ţi spionez viaţa amoroasă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am văzut prima oară azi-dimineaţă. Ce se întîmplă cu dumneata?

Îşi lăsă privirea în jos şi îşi frecă dosul mîinii de gură, ca şi cum ar fi dorit să-şi facă rău. Apoi îmi întinse mîna, mi-o strînse solid, o descleştă şi se uită fix la degete. Degetele îi tremurau uşor.

— Îmi pare rău, domnule Marlowe, spuse el încet. Am băut aseară şi sînt foarte mahmur. Sînt aici de-o lună şi am ajuns să vorbesc de unul singur. Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine.

— Crezi că o duşcă poate ajuta?

Îşi concentră privirea asupra mea şi ochii îi sclipiră.
— Ai ceva de băut?
Am scos sticla de whisky din buzunar şi i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe dop.
— Nu-mi merit soarta, spuse el. Zău că n-o merit. Aşteaptă s-aduc nişte pahare sau poate vrei să intri în casă?
— Îmi place aici. Admir priveliştea.
Îşi zvîcni piciorul ţeapăn şi intră în cabană de unde se întoarse cu nişte păhărele. Se aşeză lîngă mine. Mirosea a transpiraţie uscată.
Am deşurubat dopul de metal şi i-am turnat o duşcă bună şi mie una mai mică. Am ciocnit şi am băut. Plimbă alcoolul pe limbă şi un zîmbet slab îi însenină puţin faţa.
— Grozavă băutură, spuse el. Nu ştiu de ce sînt aşa de nervos.
Te-apucă pandaliile aici de unul singur. Fără alţi oameni, fără nici un prieten apropiat, fără măcar o nevastă. Se opri şi mă privi pieziş. — Mai ales fără nevastă.
Am continuat să mă uit la apa albastră a lacului. De sub o stîncă de deasupra lacului am văzut un peşte care descrise o traiectorie de lumină iar apoi una de ondulaţii tot mai mari pe apă. O briză uşoară mişcă vîrfurile brazilor cu un sunet de val delicat.
— M-a părăsit, spuse el încet. M-a părăsit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am să uit ziua aceea.
Am tresărit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o duşcă de whisky în pahar. Vineri 12 iunie era ziua cînd doamna Crystal Kingsley era aşteptată la o petrecere în oraş.
— Sînt sigur că nu te interesează, spuse el. În ochii lui de un albastru decolorat lucii dorinţa de a discuta despre plecarea soţiei cît se putea de simplu.
— E un lucru care nu mă priveşte, am răspuns. Dacă însă asta are să te facă fericit...
Dădu din cap violent.
— Doi oameni se întîlnesc pe o barcă într-un parc, spus el, şi încep imediat să vorbească despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.
— Ştiu asta, am zis.
Bău şi se uită peste lac.
— Era o fiinţă minunată, spuse el încet. Cam rea de gură uneori, dar o fiinţă minunată. Muriel şi cu mine ne-am îndrăgostit la prima vedere. Am întîlnit-o la un bar în Riverside, acum un an şi trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai aştepta

să întîlneşti o fată ca Muriel, dar aşa s-a întîmplat. Ne-am căsătorit. Am iubit-o. Dar am fost prea ticălos ca să fiu cinstit cu ea.

M-am tras lîngă el ca să-i arăt că eram încă acolo, dar n-am vorbit de teamă de-a nu rupe vraja. Am rămas cu paharul neatins în mînă. Îmi place să beau dar nu atunci cînd oamenii mă folosesc drept jurnal intim. Continuă trist:

— Ştiţi însă ce se întîmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea ca mine, vrea să aibă şi alte femei. Poate că-i urît, dar n-am ce-i face.

Mă privi şi i-am răspuns c-am mai auzit această părere. Dădu pe gît şi cel de-al doilea pahar. I-am dat sticla. O gaiţă zbura într-un brad, sărind de pe o cracă pe alta, fără să dea din aripi sau să se oprească pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Mda, zise Bill Chess. Toţi oamenii ăştia simpli de pe aici sînt pe jumătate ţicniţi, şi eu le urmez exemplul. Uită-te la mine, am aici un aranjament grozav, nu plătesc chirie, o pensie în fiecare lună, jumătate din economii în certificate de război, căsătorit cu o blondă nostimă, cum nu vezi în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit şi nu-mi mai dau seama de ce se întîmplă. Mă leg de astfel de femei. Făcu un semn clar cu mîna în direcţia cabanei de pini roşii de dincolo de lac. Lemnul începuse să devină de un roşu închis în lumina tîrzie a după-amiezii. Chiar acolo, în faţa casei, spuse el, chiar sub ferestre, cu o damă infectă, care nu înseamnă nimic pentru mine. Doamne, ce proşti pot fi unii oameni!

Bău şi cel de-al treilea pahar şi aşeză sticla pe o stîncă. Îşi scoase o ţigară din buzunarul cămăşii, aprinse un chibrit pe unghia degetului mare şi începu să pufăie repede. Am respirat în tăcere, ca un spărgător în dosul unei perdele.

— La dracu, zise el, ai crede că dacă ar trebui să alerg după alte femei, ar trebui cel puţin să n-o fac pe lîngă casă, şi mai ales să caut un alt tip. Dar damele din oraş nu sînt nici măcar diferite. Cea cu care m-am înhăitat e tot blondă ca Muriel, aceeaşi talie şi acelaşi gabarit, cu ochii aproape de aceeaşi culoare. Dar te asigur că e foarte diferită. E nostimă, nici vorbă, dar nu mai nostimă ca cele mai multe dame, şi nici măcar pe jumătate atît de drăguţă ca nevastă-mea. Într-o dimineaţă, eram ocupat să ard gunoiul şi îmi vedeam de treabă, ca de obicei. Iar dama asta apare la uşa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfîrcul roz al sînilor. Şi îmi spune cu vocea ei leneşă şi vulgară:

„Hai să bei ceva, Bill, nu mai muncii aşa de mult într-o dimineaţă aşa de frumoasă ca asta". Iar eu, mare amator de-o

băutură mă duc la ușa de la bucătărie și iau băutura. Apoi o alta și o alta și iată-mă în casă. Și cu cît mă apropii de ea, cu atît ochii ei devin mai îmbietori.

Se opri și mă privi direct.

— M-ați întrebat dacă paturile din casă sînt confortabile și m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulți. Atît că mi-a amintit de prea multe lucruri. Mda, patul în care am fost era confortabil.

Se opri din nou din vorbit și cuvintele plutiră în aer. Apoi căzură încet, lăsînd tăcere în urma lor. Se aplecă să ia sticla de pe stîncă și se uită fix la ea. Părea că dezbate ceva. Whiskul cîștigă, ca întotdeauna. Bău din nou, o înghițitură lacomă, lungă, apoi înșurubă strîns dopul, ca și cum gestul ar fi avut o semnificație. Luă o pietricică și o aruncă în lac.

— M-am întors acasă pe dig, spuse el încet și cu o voce îngroșată de alcool. M-am simțit ca un nou-născut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înșela asupra unor fleacuri, nu-i așa? Ei bine, m-am înșelat cînd am crezut că nu risc nimic. M-am înșelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind, fără ca măcar să ridice vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am știut niciodată. Mda, n-am riscat nimic.

— Așa că te-a părăsit, am spus cînd el a tăcut.

— În aceeași noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simțit așa de prost, încît n-am reușit să nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu, și m-am dus în partea de nord a lacului și m-am încurcat cu niște păcătoase ca mine, și m-am îmbătat criță. Asta nu mi-a fost de nici un folos. Pe la ora patru dimineața, m-am întors acasă și Muriel plecase, își făcuse bagajele și plecase, nu-mi lăsase decît o notă pe birou și niște cremă de față pe pernă.

Scoase o bucată de hîrtie uzată dintr-un portvizit mizerabil și mi-o dădu. Nota era scrisă cu creionul pe hîrtie albastră liniată, scoasă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

„Îmi pare rău, Bill, dar prefer să mor decît să continui să mai trăiesc cu tine. Muriel".

I-am dat-o înapoi.

— Ce-i acolo acum? am întrebat, arătînd cu privirea peste lac.

Bill Chess luă o pietricică plată și încercă s-o arunce pe suprafața lacului, dar piatra refuză să sară.

— Nu-i nimeni. Și-a făcut bagajele și-a plecat și ea în aceeași noapte. N-am mai văzut-o. Și nici nu vreau s-o mai văd. De-o

lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvînt. N-am nici cea mai vagă idee unde e. Poate c-a găsit pe altcineva. Sper că se poartă mai bine cu ea decît am făcut-o eu.

Se sculă, scoase cheile din buzunar şi le scutură.

— Aşadar, vrei să mergi dincolo şi te uiţi la casa lui Kingsley. Nu văd de ce nu. Iţi mulţumesc c-ai ascultat romanul meu ieftin. Iţi mulţumesc şi pentru băutură. Luă sticla şi mi-o dădu cu ce mai rămăsese înăuntru.

6

Am coborît panta pînă la malul lacului şi la vîrful strîmt al digului. Bill Chess îşi aruncă piciorul ţeapăn în faţa mea, ţinîndu-se de parmalîcul de frînghie susţinut de bare de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafaţa digului cu valuri mici şi leneşe.

— Am să ridic digul mîine dimineaţă, îmi spuse el peste umăr. De-asta avem acest scripet. O companie cinematografică l-a instalat acum cîţiva ani. Au făcut un film aici. Micul ponton de la celălalt capăt al lacului e tot opera lor. Mai tot ce-au construit s-a dărîmat cînd s-a terminat filmatul şi-a fost luat, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul şi scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe nişte trepte mari şi grele de lemn pînă la pragul cabanei lui Kingsley. Descui uşa şi am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzelele lăsate lăsa dungi subţiri pe duşumea. Camera de toate zilele era lungă şi cu un aspect vesel, avînd pe jos covoare ţesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăţi de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o duşumea de scînduri, o mulţime de lămpi, şi un bar în colţul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine şi nu părea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem, cu un desen mov cusut în ţesătură. Acesta era dormitorul principal, spuse Bill Chess. Pe o măsuţă din lemn vopsit se

găseau diferite articole de toaletă şi alte accesorii emailate într-un verde-jad, sau în oţel inoxidabil, ca şi un sortiment de cosmetice. Mai multe cutii de cremă de faţă aveau pe ele marca aurie şi ondulată a campaniei Gillerlain. Un întreg perete al încăperii era un dulap de haine ale cărui uşi se mişcau pe şine. Am împins una din ele şi-am aruncat o privire scurtă înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor ce se poartă în staţiunile de munte. Bill Chess mă privi acru în timp ce le pipăiam. Am împins uşa la loc şi-am deschis sertarul de pantofi de dedesubt. Înăuntru se aflau cel puţin şase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc şi mi-am îndreptat spatele.

Bill Chess stătea crăcănat în faţa mea, cu bărbia înainte şi cu mîinile lui noduroase pe şolduri.

— Şi de ce, mă rog ai vrut să te uiţi la lucrurile astea de damă? mă întreba el furios.

— Am motivele mele, i-am răspuns. De pildă, doamna Kingsley nu s-a dus acasă cînd a plecat de aici. Soţul n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu ştie unde se află.

Îşi lăsă să-i cadă mîinile şi apoi începu să le încleşteze încet.

— Aşadar, eşti poliţai, mă repezi el. Prima impresie e întotdeauna corectă. Am încercat să mă conving că nu eşti. Doamne, ce prostie am făcut cînd m-am destăinuit. Mă plîng tot timpul. Ce dobitoc sînt!

— Sînt în stare să păstrez confidenţele ce mi se fac, i-am spus şi am trecut pe lîngă el în bucătărie.

Înăuntru se găsea o sobă mare în verde şi alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuit galben iar pe veranda din spate un încălzitor de apă automat. De cealaltă parte a bucătăriei se afla o cameră de luat masa de dimineaţă, destul de veselă, plină de ferestre, cu o masă şi scaune scumpe din material plastic. Rafturile aveau un aer nostim, fiind pline de farfurii colorate, pahare şi de un serviciu de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de căni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muşte. Indiferent de viaţa ei destrăbălată, doamna Derace Kingsley reuşea să trăiască ordonat, fără să lase în urmă o mizerie boemă.

M-am întors în camera de toate zilele, am ieşit pe veranda din faţă şi l-am aşteptat pe Bill Chess să încuie. Cînd a terminat şi s-a întors spre mine cu un rînjet pe buze, i-am spus:

— Nu ţi-am cerut să-ţi storci inima în faţa mea, dar nici n-am încercat să te opresc. Kingsley nu e cazul să ştie că

nevastă-sa ţi-a făcut avansuri, afară de cazul că e ceva mai serios decît apare la prima vedere.

— Să te ia dracu, spuse el cu rînjetul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu putinţă ca soţia dumitale şi soţia lui Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el.

— După ce-ai plecat să-ţi îneci neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la ceartă şi pe urmă să se fi împăcat şi să fi plîns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o ducă pe soţia dumitale cu ea jos, în oraş. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna ridicol, dar el o luă în serios.

— Nici vorbă. Muriel n-avea obiceiul să plîngă pe umărul nimănui. Nu ştia să plîngă. Iar dacă ar fi avut chef să plîngă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. Iar în ce priveşte transportul, avea un Ford al ei. Nu ştia să conducă maşina mea din cauză că transmisia e pe partea opusă ca să mă ajute la piciorul meu ţeapăn.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Dacă îţi mai trec şi alte idei ca astea, lasă-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care îşi povesteşte viaţa unui necunoscut eşti foarte sensibil, am zis.

Făcu un pas spre mine.

— Vrei să faci un caz din asta?

— Ascultă, amice, am spus. Mă chinui să-mi spui că eşti în fond un om cumsecade. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor?

Respiră adînc o clipă, apoi îşi lăsă să-i cadă mîinile pe lîngă trup cu un gest resemnat.

— Ah, văd că mai sînt în stare să distrez pe cineva după-amiază. Vrei să te întorci pe lîngă lac?

— Fireşte, dacă te ţine piciorul, am spus.

— M-a ţinut deseori mai înainte.

Am pornit-o unul alături de celălalt, prieteni din nou. Prietenia avea să ţină probabil vreo cincizeci de metri. Drumul era larg cît să treacă o maşină pe el şi se întindea deasupra lacului, şerpuind printre stînci înalte. Pe la jumătatea drumului pînă la celălalt, am zărit o altă căsuţă clădită pe stîncă. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului pe un petec de pămînt la nivelul solului. Ambele case erau încuiate şi aveau aerul că sînt nelocuite de mult.

După cîteva minute, Bill Chess spuse:

— Acea damă infectă a dispărut aşadar?

— Aşa se pare.

— Eşti poliţist sau detectiv particular?
— Doar detectiv particular.
— Deci a întins-o cu altul?
— Mi se pare posibil.
— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-şi dea seama. Nevastă-sa avea o groază de prieteni.
— Aici sus?
Nu-mi răspunse.
— Unul din ei se numea cumva Lavery?
— N-am de unde să ştiu, zise el.
— Nu-i nici un secret în ce-l priveşte pe el, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis soţului o telegramă din El Paso spunîndu-i că ea şi Lavery treceau graniţa în Mexico. Am scos telegrama din buzunar şi i-am întins-o. Bîjbîi după ochelari în buzunarul de la cămaşă şi se opri ca s-o citească. Apoi mi-o dădu înapoi şi se uită lung peste lacul albastru.
— Asta-i o confidenţă ca să-ţi mulţumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.
— Lavery a fost aici o dată, zise el încet.
— Recunoaşte c-a văzut-o acum cîteva luni, probabil aici la cabană. Pretinde că de-atunci n-a mai văzut-o. Nu ştim dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem, şi nici un motiv ca să n-o facem.
— Aşadar, nu-i cu el acum?
— Aşa zice el.
— Nu cred că dama şi-ar pierde timpul cu astfel de detalii minore cum ar fi căsătoria, spuse el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.
— Dar nu-mi poţi da nici un fel de informaţie exactă, nu-i aşa? N-ai văzut-o cînd a plecat şi nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.
— Nu, zise el. Şi daca-aş şti ceva, nu cred c-aş spune. Sînt un ticălos, dar nu mă pretez la aşa ceva.
— Îţi mulţumesc că cel puţin ai încercat, am spus.
— Nu-ţi datorez nimic, spuse el. Du-te la dracu, împreună cu toţi ăştia care vin să scormonească.
— Văd c-o iei de la început, am zis.
Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo şi am păşit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la cap şi-am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decît doi pereţi proptiţi unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. Pe pereţi atîrnau un acoperiş de vreo şaizeci de centimetri, ca o creastă. Bill Chess se apropie şi se apleacă şi el pe balustradă.
— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ţi mulţumesc pentru whisky, zise el.

— Mda. Sînt peşti în lac?

— Nişte păstrăvi şmecheri. N-au mai adus peşti noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peştii. Îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rînjit şi m-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat în apa adîncă, liniştită. Cînd te uitai în adîncul ei era verde. În adîncimi se petrecu un fel de mişcare şi o formă verzuie şi rapidă se mişcă prin apă.

— Asta e bătrînul, zise Bill Chess. Ar trebui să-i fie ruşine că s-a îngrăşat aşa de mult.

În fundul apei se vedea ceva ce aducea a duşumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei, aşa că debarcaderul a rămas la doi metri sub lac.

O barcă cu fundul plat era legată cu o frînghie uzată de un stîlp al pontonului. Stătea pe apă aproape nemişcată. Aerul era calm, plăcut şi însorit şi avea o tăcere pe care n-o găseşti la oraş. Aş fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva şi să uit totul despre Derace Kingsley, soţia lui şi amicii ei.

Lîngă mine avu loc o mişcare bruscă şi Bill Chess spuse:

— Uită-te acolo! cu o voce care suna ca un tunet.

Degetele lui tari se înfipseră în braţul meu pînă cînd am început să mă supăr. Se aplecase mult peste balustradă şi se uita in adîncul lacului, ca un nebun, alb la faţă cît îi îngăduia bronzul de vînt. M-am uitat în apă împreună cu el, privind lacul la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafeţe de lemn, în apă se agită leneş ceva, intrînd şi ieşind din bezna fundului, ezitînd şi oscilînd înainte şi înapoi sub podea.

Acel ceva semăna mult prea mult cu un braţ omenesc.

Bill Chess îşi îndreptă trupul cu o mişcare rigidă. Se întoarse fără să facă zgomot şi o apucă pe ponton. Se aplecă peste o grămadă de pietriş şi îşi trase răsuflarea. Gîfîitul lui ajunse pînă la mine. Luă un bolovan, îl ridică la piept şi se întoarse cu el pe ponton. Bolovanul putea să atîrne cincizeci de kilograme. Muşchii gîtului i se reliefau ca nişte frînghii sub pielea lui întinsă şi bronzată. Îşi încleştase dinţii şi respiră şuierător printre ei.

Ajunse la capătul pontonului, îşi recăpătă echilibrul şi ridică în sus bolovanul. Rămase o clipă cu el în aer, uitîndu-se la adîncime şi calculînd. Un sunet de durere îi ieşi de pe buze, corpul i se aplecă înainte, proptindu-se de balustradă, şi bolovanul căzu în apă.

Apa ne-a udat pe amîndoi. Bolovanul căzuse drept la fund, cu precizie, dar lovise marginea duşumelei scufundate chiar în locul unde văzusem acel lucru balansîndu-se înainte şi înapoi.

O clipă, apa se agită confuz, apoi valurile se destinseră în depărtare, devenind tot mai mici şi lăsînd doar cu o urmă de spumă la mijloc. Se auzi un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce părea să ne parvină mult după ce se produsese. O platformă putredă şi veche săltă brusc din apă, îşi scoase afară o parte dintr-un colţ ascuţit şi se prăbuşi la loc cu o plescăitură, pentru ca să se îndepărteze apoi de noi.

Adîncurile se limpeziră din nou. Ceva se mişca acolo, ceva care nu era o planşă. Se ridică lent, cu o nepăsare infinită şi leneşă, ceva lung, întunecat şi răsucit, care se rostogolea alene în apă în timp ce urca. Ajunse cu uşurinţă, şi fără nici o grabă la suprafaţă. Am văzut lîna înmuiată de apă şi înnegrită, a unei jachete mai neagră decît cerneala şi o pereche de pantaloni. Am văzut pantofi şi ceva ce se mişca oribil între pantofi şi manşeta pantalonilor. Am văzut o masă de păr blond şi lipit pe cap rămînînd în suspensie o clipă în apă, ca un fel de efect căutat, iar apoi prăbuşindu-se într-o altă sarabandă de mişcări.

Acel lucru se mai rostogoli o dată în apă şi un braţ ieşi puţin deasupra iar braţul se termină cu o mînă umflată, mîna unui monstru. Apoi, apăru faţa. O masă descompusă, umflată, cenuşie şi albă, fără trăsături, fără ochi şi fără gură. O masă de cocă cenuşie, un coşmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gîtul se afla un colier greu de pietre verzi, pe jumătate îngropate în carne, pietre mari, nefinisate şi ţinute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess înşfăcă balustrada şi încheieturile mîinii lui păreau oase lustruite.

— Muriel! strigă el cu o voce înfundată. Dumnezeule, e Muriel!

Vocea lui părea să vină de foarte departe, de peste deal, prin tăcerea densă a pomilor.

7

În dosul ferestrei cabanei de lemn se vedea un capăt al biroului plin de dosare prăfuite. Partea de sus a uşii de sticlă avea pe ea scris cu litere negre. cojite: *„Şeful poliţiei. Şeful pompierilor. Procuror. Poliţistul oraşului. Camera de comerţ“.* Un

anunț de la USO[1] și o emblemă de la Crucea Roșie erau lipite pe geam în colțurile de jos.

Am intrat. Într-un colț se afla o sobă burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru, în dosul camerei de primire. Pe zid atîrna o hartă mare, albastră a regiunii și alături de ea o planșetă cu patru agățători, dintre care una ținea un impermeabil jerpelit. Pe marginea biroului, alături de dosarele prăfuite, se aflau obișnuitele tocuri stricate, sugative uzate și o sticlă murdară de cerneală groasă. Zidul din fund, de lîngă birou avea numere de telefon scrise apăsate, care aveau să rămînă acolo cît va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn cu picioarele din față și din spate fixate pe o scîndură lată, ca niște schiuri. O scuipătoare, destul de mare ca să pui un furtun în ea, se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta pe cap o pălărie Stetson, pătată de sudoare, iar mîinile lui mari și fără păr erau încleștate confortabil pe burtă, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subțiaseră de atîta spălat. Cămașa i se asorta cu pantalonii, atît că era și mai decolorată. Era încheiată strîns la nasturi pînă la gîtul gros și fără a fi împodobită cu o cravată. Părul îi era de un cafeniu spre gri, mai puțin la tîmple unde avea culoarea zăpezii vechi. Stătea sprijinit mai mult pe șoldul stîng, pentru că din fundul buzunarului drept ieșea tocul unei arme de calibrul 45, ce îi intra în spatele masiv. Steaua de pe buzunarul stîng avea un colț îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoși iar fălcile îi mestecau încet, părînd la fel de primejdios ca o veveriță și mult mai puțin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfățișarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat la mine, a dat din cap și a scuipat o groază de tutun de mestecat în scuipătoarea de lîngă picior. Tutunul făcu un zgomot urît, ca ceva care cade în apă.

Mi-am aprins o țigară și m-am uitat după o scrumieră.

— Folosește dușumeaua, fiule, zise bărbatul masiv și prietenos.

— Dumneata ești șeriful Patton?

— Polițist și șerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. În orice caz, suna la alegeri. De data asta, doi băieți buni candidează împotriva mea și s-ar putea să pierd. Slujba prețuiește optzeci de dolari pe lună și include casă, lemn de foc și lumină electrică. Nu-i de disprețuit în acești munți vechi.

[1] *United Service Organization.* Asociație care s-a ocupat de soldații americani în concediu sau înainte de plecarea pe front (n.tr.).

— Nimeni n-are să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios? mă întrebă el indiferent şi ochi din nou scuipătoarea.

— Da, dar cu condiţia ca jurisdicţia dumitale să se întindă şi asupra lui Little Fawn Lake.

— Locuinţa lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău. Şi-a descleştat mîinile şi s-a scărpinat după ureche. S-a ridicat în picioare, apucînd braţele fotoliului, şi dîndu-i un şut în spate. O dată în picioare, am văzut că era un bărbat voinic şi dur. Grăsimea lui era doar bună-dispoziţie.

— E cineva pe care-l cunosc? se interesă el neliniştit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoşti. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill. Vocea i se înăsprise puţin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecînd după împrejurări.

Se scărpină după urechea cealaltă.

— Despre ce împrejurări e vorba? Ochii lui mă cercetau încet şi calm, dar mă cercetau. Nu părea deloc grăbit să dea alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului şi-a lipsit de acasă cîteva ore. Cînd s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înţeleg. Şi dumneata, fiule, cine eşti?

— Mă numesc Marlowe. Sînt din Los Angeles şi am venit ca să mă uit la proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului şi-am mers pînă la micul ponton clădit de cineaşti. Stăteam aplecaţi peste balustradă şi ne uitam în apă, cînd ceva care arăta a braţ ne-a făcut semn de sub o planşă scufundată lîngă vechiul debarcader. Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă şi corpul a ieşit la suprafaţă.

Patton mă privi fără să mişte un muşchi.

— Ascultă, şerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă pînă acolo? Bill e pe jumătate înnebunit de şoc şi e singur.

— Cît whisky avea el?

— Foarte puţin cînd am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut pe cînd discutam.

Se deplasă la biroul cu cilindru şi descuie un sertar. Scoase de acolo trei sau patru sticle şi le ţinu în direcţia luminii.

— Sticla asta-i aproape plină, zise el, mîngîind una din ele. *Mount Vernon whisky.* Asta cred c-ar putea să-l țină în frîu. Șefii nu-mi dau bani pentru whisky în situații de urgență, așa că mai confisc cîte puțin pe ici, pe colo. Eu nu beau. N-am putut să înțeleg niciodată oamenii care se îmbată cu whisky.

Puse sticla la șoldul stîng, și încuie biroul. Luă un anunț și-l vîrî în spatele geamului de la ușă. În timp ce ieșeam, m-am uitat la anunț. Spunea că: *„Mă întorc în douăzeci de minute. Poate".*

— Am să dau o fugă să aduc pe doctorul Hollis, zise el. Mă întorc imediat și te iau și pe dumneata. Asta-i mașina dumitale?

— Da.

— Atunci ține-te după mine cînd mă întorc, zise el.

Se sui în mașina care avea o sirenă pe acoperiș, două faruri roșii, două faruri de ceață o placă roșie și albă de înmatriculare, un dispozitiv nou de alarmă sus, trei securi, două suluri grele de frînghie și un stingător de incendiu pe scaunul din spate, benzină în canistre, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara mașinii și un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieșea în smocuri urîte iar un centimetru de praf acoperea ce mai rămăsese din vopseaua mașinii.

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

„CETĂȚENI! ATENȚIE! REALEGEȚI PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÎN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ".

Porni motorul și o luă pe stradă într-un nor de praf alb.

8

Se opri în fața unei clădiri de lemn vizavi de autogară. Intră în clădirea albă și în curînd ieși întovărășit de un bărbat care se urcă în spate, lîngă securi și frînghii. Mașina poliției porni și eu după ea. Am trecut pe strada principală, virînd printre pantaloni de damă, șorturi, jerseie de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroși și buze roșii. Dincolo de sat, am urcat un deal prăfuit și ne-am oprit la o cabană. Patton dădu drumul discret la sirenă și un om într-o salopetă albastră decolorată deschise ușa.

— Suie-te în maşină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră dădu din cap plictisit şi se repezi înapoi în casă. Reveni purtînd o şapcă de vînătoare de un cenuşiu deschis, şi luă loc la volan, în timp ce Patton se mută alături. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subţire şi părea cam murdar şi cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake, înghiţind destul praf ca să fac plăcinte din el. La gardul cu cinci scînduri, Patton se dădu jos şi ne făcu drum. Am început să coborîm spre lac. Patton coborî din nou, se apropie de marginea apei şi se uită spre micul ponton. Bill Chess stătea gol pe ponton cu capul în mîini. Alături de el se afla ceva întins pe scîndurile umede.

— Ne putem continua drumul cu maşina, spuse Patton.

Cele două maşini merseră pînă la capătul lacului şi toţi patru am coborît pînă la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul se opri ca să tuşească urît într-o batistă pe care apoi o examină. Era un tip cu o faţă osoasă, cu ochi bulbucaţi şi cu o figură tristă şi bolnavă.

Ceea ce fusese odinioară o femeie zăcea cu faţa în jos pe scînduri, avînd o frînghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui ţeapăn, plat şi plin de cicatrice pînă la genunchi era întins în faţă în timp ce celălalt stătea cu genunchiul în sus; Bill îşi sprijinea fruntea de el. Omul nu se mişcă şi nici nu ne privi cînd am ajuns lîngă el venind din spate.

Patton luă sticla de whisky *Mount Vernon* de la coapsă, îi deşurubă dopul şi i-o întinse.

— Ia o înghiţitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, greţos. Bill nu părea să-l observe, ca şi Patton şi doctorul. Omul numit Andy aduse din maşină o pătură cafenie prăfuită şi o aruncă peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, se îndepărtă şi vomă sub un brad.

Bill Chess luă o înghiţitură bună şi rămase cu sticla lîngă genunchiul lui îndoit şi gol. Începu să vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să privească pe cineva şi fără să se adreseze cuiva îndeosebi. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu şi de ce se certaseră. Nu spuse nimic de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne spuse că după ce eu plecasem, luase o frînghie, se dezbrăcase, intrase în lac şi scosese cadavrul. Îl trăsese la mal şi apoi îl dusese pe ponton. Nu ştia de ce-o făcuse. Apoi intrase din nou în lac. Nu trebuia să ne spună motivul.

Patton luă o porţie de tutun şi începu să-l mestece tăcut, cu ochii calmi şi lipsiţi de orice expresie. Pe urmă strînse din dinţi şi se aplecă să tragă pătura de pe cadavru. Întoarse trupul cu grijă, ca şi cum ar fi putut să se rupă în bucăţi. Soarele tîrziu de

după-amiază clipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parțial în gîtul umflat al femeii. Pietrele mate erau tăiate grosolan părînd de steatită sau de jad fals. Un lănțișor de aur cu o închizătoare împodobită cu mici diamante, susținea colierul. Patton își îndreptă spinarea lată și își suflă nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privință?

— Cauza și timpul morții.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poți să-mi spui absolut nimic?

— Uitîndu-mă la asta? Sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— Pare că s-a înecat, de acord, recunoscu el. Dar nu poți să fii complet sigur niciodată. Am auzit de cazuri cînd victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai știu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să pară c-a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de tipul ăsta pe aici? se interesă doctorul malițios.

— Singura crimă adevărată pe care am avut-o vreodată aici, răspunse Patton, privindu-l pe Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrînul Dad Meacham, în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în Sheedy Canyon se spăla nisip aurifer vara într-un loc pe care-l avea în vale, lîngă Belltop. Oamenii i-au pierdut urma o vreme toamna trecută, apoi a nins solid și acoperișul casei lui s-a prăbușit într-un colț. Așa că ne-am dus acolo să punem acoperișul la loc, închipuindu-ne că Dad coborîse în vale ca să petreacă iarna acolo și fără să-i spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutători de aur. Culmea, bătrînul Dad nu coborîse deloc în vale. Era în patul lui cu o secure înfiptă în țeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorît. Cineva și-a închipuit că Dad avea un săculeț cu aur, strîns din spălatul nisipului vara și ascuns în cabană.

Se uită gînditor la Andy. Tipul cu șapca de vînătoare își pipăia o măsea cu limba. Spuse:

— Firește cam știut cine-i vinovatul. Guy Pope îl omorîse. Atît că Guy murise de nouă zile de-o pneumonie înainte de-a găsi cadavrul lui Dad Meacham.

— De unsprezece zile, spuse Patton.

— De nouă zile, spuse tipul cu șapca de vînătoare.

— Asta s-a întîmplat acum șase ani, Andy. Așa să fie cum spui tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorît?

— Am găsit cîteva grame de aur în cabana lui Guy, împreună cu nişte praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunţe mai mari ca nisipul. Dad avea piese de aur de mărimea unui bănuţ, grozav de multe.

— Aşa s-au întîmplat lucrurile, spuse Patton şi îmi zîmbi vag. Oamenii uită întotdeauna cîte ceva, nu-i aşa? Indiferent cît sînt de grijulii.

— Baliverne de poliţai, spuse Bill Chess dezgustat. Îşi îmbrăcă pantalonii şi se aşeză din nou ca să-şi pună cămaşa şi pantofii. Cînd termină de îmbrăcat, se apleacă să ia sticla de whisky, dădu pe gît o înghiţitură solidă şi o puse pe scînduri cu mare grijă. Apoi îşi ridică încheieturile mîinilor păroase spre Patton.

— Dacă vă închipuiţi c-aşa s-au întîmplat lucrurile, puneţi-mi cătuşele şi să terminăm cu asta, zise el cu o voce fioroasă.

Patton îl ignoră, se apropie de balustradă şi se uită în jos.

— Ce loc ciudat pentru un cadavru, spuse el. Nu sînt curenţi pe aici, şi dacă există vreunul l-ar fi împins spre dig.

Bill Chess îşi coborî mîinile şi spuse încet:

— Şi-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sărit în lac, s-a vîrît sub acea planşă, şi-a tras apă pe nări. Sînt sigur. Nu văd cum ar fi altfel.

— N-aş spune asta, Bill, răspunse Patton politicos. Figura lui era la fel de inexpresivă ca farfuriile noi.

Andy dădu din cap. Patton îl privi cu un rînjet şiret.

— Ai început să baţi cîmpii din nou, Andy?

— Vă spun că n-au fost decît nouă zile. Le-am numărat din nou, răspunse tipul cu şapca de vînător pe un ton prost dispus.

Doctorul îşi ridică mîinile în semn de disperare şi se îndepărtă cu mîna la cap. Tuşi din nou şi se uită iar în batistă cu o atenţie concentrată.

Patton îmi făcu cu ochiul şi scuipă peste balustradă.

— Hai să ne-apucăm de treaba, Andy.

— Ai încercat vreodată să scoţi la suprafaţă un cadavru care a stat la doi metri sub apă?

— Nu, nu pot să spun c-am încercat, Andy. De ce crezi că n-ar fi trebuit fi scos cu frînghii?

Andy dădu indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de o frînghie are să rămînă urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul ăsta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— O chestiune de timp, zise Patton. Poate că ucigaşul a avut de făcut unele aranjamente.

Bill Chess rînji la ei şi se aplecă să ia sticla de whisky. M-am uitat la feţele lor solemne, de oameni de munte, şi nu mi-am putut da seama ce gîndeau.

Patton spuse distrat:

— Cineva a pomenit de-un bilet...

Bill Chess scormoni în portvizit şi scoase o bucată de hîrtie liniată şi o scutură în aer. Patton o luă şi o citi încet.

— Nu pare să aibă vreo dată, observă el.

Bill Chess dădu din cap trist.

— Nu. A plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Te-a părăsit şi mai înainte, nu-i aşa?

— Mda. Bill Chess îl privi fix. M-am îmbătat şi-am petrecut, cu o damă. Înainte de prima zăpadă anul trecut în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o săptămînă şi s-a întors binedispusă. Mi-a spus c-a trebuit să plece pentru o vreme şi că stătuse c-o fată cu care lucrase la Los Angeles.

— Şi cum se numea acea fată? întrebă Patton.

— Nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce făcea Muriel.

— Fireşte. Nota e de atunci, Bill? îl întrebă Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, zise Patton ridicînd-o în aer.

— O duc cu mine de-o lună, gemu Bill Chess. Cine ţi-a spus că m-a părăsit şi mai înainte?

— Am uitat, răspunse Patton. Ştii cum se întîmplă într-un sătuc ca ăsta. Oamenii bagă de seamă aproape orice. Mai puţin poate în timpul verii, cînd sînt pe aici o groază de necunoscuţi.

O vreme nimeni nu vorbi, apoi Patton relua distrat:

— Ai spus c-a plecat pe 12 iunie? Sau c-ai crezut c-a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de vizavi de lac erau şi ei aici?

Bill Chess se uită la mine şi faţa i se întunecă din nou.

— Întreabă-l pe tipul ăsta care se vîră în toate, dacă între timp nu ţi-a spus totul.

Patton nu se uită la mine. Se uită în schimb la coamele munţilor de dincolo de lac. Apoi spuse blînd:

— Bill, domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic în afara faptului că un cadavru a ieşit la suprafaţă şi cine era. Şi că Muriel a plecat, aşa cum ai crezut şi tu, şi c-a lăsat un

bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i aşa?

Urmă o altă tăcere şi Bill Chess se uită în jos la corpul acoperit cu pătura de lîngă el. Îşi încleşta mîinile şi o lacrimă mare i se scurse pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, spuse el. A coborît în vale în aceeaşi zi. În celelalte cabane n-a mai fost nimeni. Familiile Perry şi Farquar n-au fost aici sus anul asta.

Patton dădu afirmativ din cap şi rămase tăcut. În aer plutea un fel de tensiune, ca şi cum ceva care nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toţi, şi nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess izbucni:

— Arestaţi-mă, ticăloşilor! Da, eu am făcut-o! Am înecat-o! Era nevasta mea şi-am iubit-o! Sînt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, şi-am să fiu o canalie, dar cu toate astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum s-o înţeleagă. Arestaţi-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Chess se uită fix la pumnul lui dur şi bronzat. Îl ridică şi-şi trase un pumn în faţă cu toată puterea.

— Sînt un mizerabil! şuieră el aspru.

Nasul începu să-i sîngereze încet. Se ridică şi sîngele i se scurse pe buză, pe lîngă gură şi ajunse la bărbie. O picătură căzu leneş pe cămaşa lui.

Patton spuse calm:

— Va trebui să te duc jos, în oraş pentru interogatoriu, Bill. Ştii asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei din oraş trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess spuse opintit:

— Pot să mă duc să mă schimb?

— Fireşte. Andy, mergi cu el. Vezi dacă găseşti ceva în care să înfăşurăm ce-avem aici.

Se îndepărtară pe poteca de la marginea lacului. Doctorul înghiţi în sec, privi peste lac şi oftă.

— Va trebui să trimiţi cadavrul la oraş într-o ambulanţă, nu-i aşa, Jim?

Patton clătină din cap.

— Nu. Asta-i un district sărac, doctore. Am socotit că doamna poate călători mai ieftin, decît dacă am chema o ambulanţă.

Doctorul se îndepărtă de el furios, spunîndu-i peste umăr:

— Anunţă-mă dacă ai chef să plătesc eu înmormîntarea.

— De ce vorbeşti aşa? spuse Patton şi oftă.

9

Hotelul „Indian Head“ era o clădire cafenie pe un colţ de stradă, vizavi de noua sală de dans. Am parcat în faţa lui şi m-am dus la toaletă ca să mă spăl pe faţă şi pe mîini şi să mă pieptăn ca să scot din păr acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul principal. Încăperea era plină pînă la refuz de bărbaţi în haine uşoare şi mirosind a alcool şi de femei ce rîdeau strident şi aveau unghii de un roşu închis şi încheieturile de la mîini murdare. Patronul localului, un tip de duzină cu o expresie dură, îmbrăcat într-o cămaşă cu mîneci scurte şi mestecînd o ţigară de foi, dădea tîrcoale şi cerceta din ochi încăperea. La casă, un bărbat cu păr decolorat se căznea să prindă ştirile de pe front la un radio mic care era la fel de plin de paraziţi cum e piureul de cartofi plin de apă. În colţul îndepărtat al restaurantului, o orchestră de mitocani, formată din cinci muzicieni, îmbrăcaţi în jachete albe ce le veneau prost, şi în cămăşi mov, încerca să se facă auzită prin tapajul de la bar şi zîmbea forţat în norul de fum de ţigară şi în gălăgia vocilor cherchelite. La Puma Point, vara, acel anotimp încîntător, era în toi.

Am înghiţit în grabă mîncarea pe care restaurantul o numea „masa obişnuită“, am băut un coniac ca să stea pe mîncare şi s-o ţină pe loc, şi-am ieşit pe strada principală. Era încă lumină, deşi unele din reclamele de neon se aprinseseră, iar seara răsuna de zgomotul vesel al claxoanelor, al urletelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingiilor de cauciuc aruncate la ţintă, al puştilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cîntau nebuneşte, iar peste toate acestea, de vîjîitul bărcilor cu motor şi al celor de curse, zburînd aiurea, într-o aparentă întrecere cu moartea. În Chryslerul meu, o fată blondă, subţirică şi cu o expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni închişi la culoare, stătea comod şi fuma o ţigară, discutînd cu un cowboy ce se sprijinea de scara maşinii. Am ocolit maşina şi m-am suit în ea. Cowboy-ul se îndepărtă, trăgîndu-şi în sus blugii. Fata nu se clinti.

— Sînt Birdi Keppel, spuse ea veselă. De profesie coafeză aici, dimineaţa, iar seara gazetară la „Stindardul“, ziarul din Puma Point. Mă scuz c-am luat loc în maşina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau doreşti să te duc undeva?

— Mă poţi duce mai încolo pe şosea, unde-i mai liniştit, domnule Marlowe. Dacă eşti atît de amabil ca să discuţi cu mine...

— Ai o bună sursă de informaţii, i-am răspuns şi-am pornit maşina.

Am trecut de Oficiul Poştal şi-am ajuns la un colţ de stradă unde o săgeată albastră şi albă, avînd pe ea cuvîntul „Telefon", arăta direcţia spre un drum strîmt spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de Oficiul Telefonic, care era o cabană de buşteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în faţă, am depăşit o altă căsuţă şi ne-am oprit în faţa unui stejar enorm care îşi întindea braţele nu numai peste drum, dar şi pe o bună distanţă mai încolo.

— Aici e bine, domnişoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toţi îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încîntată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la Hollywood, acel loc de pierzanie.

Îmi întinse o mînă fermă şi bronzată, pe care am strîns-o. Tot punînd bigudiuri în părul unor blonde grase, se alesese cu o mînă puternică, asemenea unui cleşte de mutat blocuri de gheaţă.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poţi da nişte amănunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. A coborît jos în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata eşti ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu prea mă pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli? I-am oferit o ţigară şi i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întîmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta lui l-a părăsit, şi mi-a arătat biletul pe care l-a lăsat. Aveam o sticlă de whisky cu mine şi Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simţea singur şi ardea de dorinţa să vorbească cu mine. Asta s-a întîmplat. Nu-l cunoşteam. Întorcîndu-ne pe la capătul lacului, am mers pe ponton, şi Bill a zărit un braţ ce se mişca sub o planşă de lemn de pe fundul lacului. Aparţinea trupului care mai rămăsese din Muriel Chess. Cred că asta-i tot.

— Am înţeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, şi aşa mai departe.

— E adevărat. Stătuse în apă probabil o lună de cînd credea el c-a plecat. N-avea nici un motiv să creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucigaşă.

— Ai vreo îndoială în această privinţă, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziş la ea. Ochii închişi şi gînditori mă priveau de sub părul şaten. Înserarea începuse să se lase foarte lent. Nu era decît o uşoară schimbare în nuanţa luminii.

— Bănuiesc că poliţia are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumitale?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atît cît face.

— L-am întîlnit pe Bill Chess prima oară azi după-amiază, am spus. Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament focos şi cu apucături dubioase. Se pare însă că îşi iubise soţia. Şi nu mi-l pot închipui rămînînd acolo o lună de zile, ştiind că ea putrezeşte în apa de sub ponton. Închipuie-ţi-l ieşind din cabană la lumina soarelui, uitîndu-se de-a lungul lacului plăcut şi albastru, şi ştiind tot timpul că ea se află la fund şi ce se întîmplă. Şi ştiind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui, aşa ceva, spuse Birdie Keppel molatec. Nimeni nu-şi poate închipui. Şi, totuşi, ştim că asemenea lucruri se pot petrece şi se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vînzări de case, domnule Marlowe?

— Nu.

— Îmi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aş prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci cînd ai fi zis, zise ea. În afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit cînd i-ai dat numele întreg lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al oraşului Los Angeles cu toate profesiunile. N-am pomenit la nimeni ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale.

— Şi, pe deasupra, nici n-am intenţia s-o fac dacă aşa doreşti.

— Şi cît mă costă?

— Nimic, spuse ea. Nici un sfanţ. N-am pretenţia că sînt o ziaristă foarte bună. Şi nici n-o să publicăm ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pîinea lui Dumnezeu. Atît că nu-i foarte deschis, nu-i aşa?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greşite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în privinţa lui Bill Chess.

— N-ai interes nici în privinţa lui Muriel Chess?

— De ce să mă intereseze Muriel Chess?

Îşi stinse ţigara cu grijă în scrumiera de sub panoul de comenzi.

— Cum vrei, spuse ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunînd că n-ai făcut-o. Acum vreo şase săptămîni a venit aici un poliţai numit De Soto, un mitocan voinic şi cu proaste maniere. Nu ne-a plăcut, şi nu i-am spus mare lucru. Vreau să spun, noi trei de la ziarul *„Stindardul"* nu i-am spus nimic. Avea o fotografie cu el, şi pretindea că e în căutarea unei femei numită Muriel Haviland. Era trimis de poliţie. Era o poză obişnuită, făcută la minut şi mărită, dar nu o poză ca la poliţie. Ne-a spus că avea informaţii că femeia locuia undeva pe aici. Poza semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roşcat şi era coafat altfel decît îl purta ea, iar sprîncenele erau smulse, lăsînd doar nişte curbe subţiri, iar asta schimbă înfăţişarea unei femei mult de tot. Arăta însă destul de mult ca nevasta lui Bill Chess.

Am răpăit pe uşa maşinii şi, după o clipă, i-am spus:

— Şi ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic. Mai întîi, nu eram sigură. În al doilea rînd, nu ne-a plăcut purtarea lui. În al treilea rînd, chiar dacă am fi fost sigure şi ne-ar fi plăcut purtarea lui, n-aveam de gînd s-o dăm de gol. De ce s-o facem? Toată lumea a făcut ceva care acum regretă. Ia cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Redlands University. Rîse uşor.

— Ai putea să foloseşti asta drept inspiraţie pentru un articol, am spus.

— Mda. Dar aici, pe munte, sîntem oameni simpli.

— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?

— Sînt sigură c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însă nimic.

— Ţi-a arătat cumva insigna lui de poliţist?

Reflectă şi clătină capul.

— Nu ţin minte s-o fi făcut. L-am crezut pe cuvînt, din cele ce spunea. S-a purtat ca un poliţai dur de oraş.

— Asta mă face să cred că nu era poliţai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?

Ezită, apoi se uită calmă prin parbriz o vreme, înainte de-a întoarce capul spre mine cu o mişcare afirmativă.

— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i aşa?

— Şi ea ce-a zis?

— N-a zis nimic. A rîs jenată şi ciudat, ca şi cum aş fi făcut o glumă proastă, apoi a plecat. Am avut însă impresia că avea o

expresie stranie în privire, doar o clipă. Eşti încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce să fiu? N-am auzit de ea pînă am venit aici azi după-amiază. Pe cuvînt de onoare. Şi n-am auzit nici de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraş?

— Oh, nu, mulţumesc. Am să mă întorc pe jos. Nu-i departe. Îţi rămîn recunoscătoare. Aş vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

Ieşi din maşină şi rămase într-un picior, apoi îşi lăsa capul pe spate şi rîse.

— Se spune că sînt o bună coafeză, zise ea. Sper să fiu. Dar sînt îngrozitoare atunci cînd iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună şi a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc urmărind-o pînă a ajuns la strada principală, şi am pierdut-o din vedere. Apoi, m-am dat jos din Chrysler şi m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

10

O căprioară domesticită, c-o zgardă de piele la gît, îmi apăru în faţă pe şosea. I-am mîngîiat gîtul păros şi aspru, şi-am intrat în clădirea oficiului de telefoane. O fată de statură micuţă, îmbrăcată în pantaloni, stătea la un birou mic şi lucra la nişte hîrtii. Îmi spuse cît costa un telefon pînă la Beverly Hills şi îmi dădu mărunţiş. Cabina se afla afară, lîngă faţada clădirii.

— Sper c-o să vă placă aici, spuse ea. E foarte liniştit şi odihnitor.

M-am încuiat în cabină. Pentru nouăzeci de cenţi puteam să vorbesc cu Derace Kingsley cinci minute. Era acasă şi legătura se făcu imediat, deşi pe linie erau tot felul de paraziţi.

— Ai găsit ceva acolo? mă întreba el cu vocea unuia care a băut trei pahare cu whisky. Părea serios şi stăpîn pe situaţie.

— Am descoperit prea multe. Şi deloc ce căutam. Sînteţi singur?

— Ce importanţă are?

— Nici una pentru mine. Dar eu ştiu ce-am să spun, pe cînd dumneata nu ştii.

— Dă-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lungă discuţie cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a părăsit acum o lună. S-au luat la ceartă, iar el a plecat şi s-a îmbătat criţă şi cînd s-a întors, ea plecase. A lăsat o scrisoare spunînd că mai bine moare decît să continue să trăiască cu el.

— Ştiu că lui Bill îi place să bea vîrtos, spuse vocea lui Kingsley, sunînd foarte îndepărtată.

— Cînd s-a întors, ambele femei plecaseră. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar n-a mai apărut de atunci. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut, fireşte, să vină cînd Bill era beat, deşi ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de două maşini ca să coboare în vale. Mi-am spus că poate Muriel şi doamna K. ar fi putut pleca împreună, atît că Muriel avea maşina ei. Dar această posibilitate, deşi nu e grozavă, a fost sugerată şi de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicăieri. A plecat în fundul lacului dumitale. S-a întors de acolo ieri. Eram de faţă.

— Dumnezeule! Kingsley părea sincer îngrozit. Vrei să spui că s-a sinucis înecîndu-se?

— E cu putinţă. Scrisoarea pe care a lăsat-o ar putea fi o scrisoare de adio. O poţi citi în mai multe sensuri. Trupul s-a înţepenit sub vechiul ponton. Bill a fost cel care a zărit un braţ mişcîndu-se în apă, în timp ce stăteam pe ponton şi ne uitam la lac. El a scos-o la suprafaţă. Sărmanul om e distrus.

— Dumnezeule! repetă Kingsley. Fireşte că-i distrus. Lasă cumva impresia că el ar fi... Se opri căci operatoarea intră pe fir şi îmi solicită alţi patruzeci de cenţi. Am mai pus două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi şi legătura s-a restabilit.

— Ce fel de impresie?

Brusc, vocea lui Kingsley sună foarte limpede:

— C-ar fi omorît-o?

— Foarte mult, am spus. Jim Patton, poliţistul de aici, nu e încîntat de faptul că scrisoarea nu-i datată. Se pare că Muriel l-a mai părăsit o dată din cauza unei femei. Patton se pare că-l bănuieşte pe Bill c-a păstrat vechiul bilet. În orice caz, l-au dus pe Bill la San Bernadino pentru interogatoriu. Au luat şi cadavrul pentru autopsie.

— Şi care e părerea dumitale?

— Hm. Bill a găsit cadavrul. Nu era obligat să mă ducă la ponton. Muriel ar fi putut să zacă în apă multă vreme, chiar

veşnic. S-ar putea ca acel bilet să fie vechi pentru că Bill îl căra cu el în portvizit şi îl citea din cînd în cînd cu tristeţe. Putea să aibă orice dată pe el. După mine, astfel de bilete n-au date de cele mai multe ori. Cei care le scriu sînt grăbiţi, şi nu-şi pierd timpul cu date.

— Corpul trebuie să fi fost descompus rău. Cum pot să afle cum a murit?

— Nu ştiu de ce echipament dispun. Cred că pot să afle dacă a murit înecată. Dacă sînt urme de violenţă, apa şi descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împuşcată sau înjunghiată. Dacă articulaţia hioidă din gît a fost ruptă, se poate presupune c-a fost strangulată. Lucrul important pentru noi e că va trebui să spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la anchetă.

— Nu-mi place asta, bombăni Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenţionezi să faci acum?

— În drum spre casă, am să mă opresc la Prescott Hotel să văd dacă aflu ceva acolo. Soţia dumitale şi Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal era o persoană cu care te înţelegeai uşor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Aţi cunoscut o persoană numită Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, spuse el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care vi-o pun, răspundeţi cu o altă întrebare, am răspuns. Nu, nu există nici un motiv ca s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales dacă n-aţi cunoscut-o vag decît pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mîine dimineaţă.

— Fă-o neapărat, spuse el şi ezită. Îmi pare rău c-ai intrat în această încurcătură, adăugă el şi ezită din nou. Apoi îmi ură noapte bună şi închise telefonul.

Telefonul sună imediat şi operatoarea de convorbiri interurbane îmi spuse aspru c-am pus cu cinci cenţi mai mult. I-am răspuns cum merita în astfel de împrejurări. Nu i-a plăcut.

Am ieşit afară din cabină şi-am tras aer curat în piept. Căprioara domesticită, cu zgardă de piele, stătea într-o spărtură din gardul de la capătul drumului. Am încercat s-o împing la o parte, dar s-a lipit de mine şi n-a vrut să se mişte. Aşa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu şi-am plecat în sat.

La cartierul general al lui Patton ardea o lumină, dar cocioaba era goală iar semnul cu *„Mă întorc în douăzeci de minute"* atîrna încă pe partea dinăuntru a geamului uşii. Mi-am

văzut de drum pînă la debarcader şi de acolo pînă la marginea plajei pustii. Cîteva bărci cu motor şi altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici şi galbene începură să sclipească în cabanele cocoţate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munţilor. Un prihor stătea pe vîrful ascuţit al unui brad înalt de treizeci de metri şi aştepta să se întunece destul ca să-şi cînte cîntecul de noapte bună.

În curînd, se întunecă destul, prihorul începu să cînte, şi apoi dispăru în adîncurile nevăzute ale cerului. Am aruncat ţigara în apa nemişcată de lîngă mine, m-am suit la loc în maşină şi-am luat-o din nou în direcţia lui Little Fawn Lake.

11

Poarta de pe drumul privat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul şi-am mers pe furiş pe marginea drumului pînă cînd am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vîrful digului apa sticlea albă în timp ce şiroia şi cădea aproape fără zgomot pe panta din spate în pîrîul de dedesubt. Am tras cu urechea şi n-am auzit nici un zgomot.

Uşa de la intrare a cabanei lui Chess era încuiată. Am mers tiptil pînă în spatele casei şi-am descoperit un alt lacăt nesuferit şi la acea uşă. Am apucat-o pe lîngă ziduri, pipăind ferestrele cu plasă. Erau toate zăvorîte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus, în partea de nord a casei. Dar şi această fereastră era încuiată. Am rămas pe loc şi-am început să reflectez. Briza nu mai sufla şi arborii erau tăcuţi ca şi umbrele lor.

Am vîrît lama briceagului între cele două părţi ale ferestrei mai mici. Nimic de făcut. Cîrligul refuză să se mişte. M-am sprijinit de zid şi-am reflectat; apoi am luat o piatră mare şi-am dat cu ea între cele două ferestre. Zăvorul sări din lemnul uscat cu un zgomot de lemn spart. Fereastra se deschise în întunericul

dinăuntru. M-am săltat pe muchea ferestrei, am ridicat un picior țeapăn și m-am pregătit să mă strecor prin deschizătură. M-am făcut ghem și m-am avîntat în cameră. M-am sucit, gemînd nițel din cauza căzăturii de la acea înălțime, și-am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne îmi lucii direct în ochi. O voce calmă spuse:

— Eu unul, aș rămîne pe loc. S-ar putea să te fi rănit.

Lanterna mă țintuia de perete ca pe o muscă strivită. Apoi am auzit clinchetul unui întrerupător și o lampă se aprinse pe masă. Lanterna se stinse. Jim Patton stătea într-un fotoliu larg de lîngă masă. Un fular maron cu franjuri atîrna peste marginea mesei și îi atingea genunchiul solid. Purta aceleași haine de după-amiază, avînd în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă cam pe vremea primei președinții a lui Grover Cleveland[1]. În mînă nu ținea decît lanterna. Privirea îi era goală. Fălcile i se mișcau într-un ritm blînd.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am așezat călare pe el, mi-am sprijinit mîinile de spatele lui și m-am uitat prin cabană.

— Am avut un plan, am spus, și-o vreme mi s-a părut destul de bun, dar cred că va trebui să renunț la el.

Cabana era mai încăpătoare decît părea pe dinafară. Mă aflam în camera de toate zilele. Conținea cîteva piese de mobilă modestă, un covor de cîrpă pe dușumeaua de brad, o masă rotundă la peretele îndepărtat, cu două scaune alături. Printr-o ușă deschisă se vedea colțul unei mașini de gătit mari și negre.

Patton dădu din cap și mă privi fără supărare.

— Am auzit o mașină, zise el. Știam c-are să vină aici. Trebuie să recunosc că mergi fără zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine ești, fiule. Am tăcut.

— Sper că nu te superi că-ți spun „fiule". N-ar trebui să fiu atît de intim, dar am acest obicei și nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă și artrita e „un fiu" pentru mine.

I-am spus că mă putea numi cum voia. Nu eram supărăcios. Mi-a rînjit.

— Sînt foarte mulți detectivi în cartea de telefon din L.A.[2], zise el. Bill Chess mi-a spus ieri că ești un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit să-mi spui.

---

[1] *Stephen Grover Cleveland* (1837—1902), cel de-al 22-lea și al 24-lea președinte al Statelor Unite (1885—1889): 1893—1897).

[2] Los Angeles (n.t.).

— Aş fi făcut-o mai devreme sau mai tîrziu. Îmi pare rău că te-a supărat.

— Nu m-a supărat deloc. Nu mă supăr aşa de uşor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul şi i-am arătat mai multe acte.

— Păi, eşti potrivit acestei ocupaţii, zise el satisfăcut. Iar faţa dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenţionai să cercetezi cabana?

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. De-abia m-am întors şi m-am şi repezit aici. Mai exact, m-am oprit acasă cîteva minute, şi apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa. Se scărpină la ureche. — La dracu, dacă ştiu dac-ar trebui sau nu. Îmi spui şi mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i găsesc nevasta. L-a abandonat acum o lună. A plecat de aici. Aşa c-am pornit ancheta tot de aici. Se bănuieşte c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă o neagă. Mi-am închipuit c-am să găsesc ceva aici care să mă ajute.

— Şi-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei pînă la San Bernadino, şi de acolo la El Paso. Urma să termină acolo. Dar de-abia am început ancheta.

Patton se sculă din fotoliu şi descuie uşa cabanei. Parfumul brazilor năvăli înăuntru. Scuipă afară, se aşeză din nou şi îşi trecu mîna prin părul şaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sînt doar rareori fără pălărie.

— N-ai nici un fel de interes atunci la Bill Chess?

— Absolut nici unul.

— Bănuiesc că sînteţi ocupaţi cu multe probleme de divorţ, zise el. O muncă destul de împuţită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceară ajutorul poliţiei ca să-i găsească nevasta, nu-i aşa?

— Cam aşa. Îşi cunoaşte bine soţia, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai să cercetezi cabana, spuse el cu înţelepciune.

— Sînt un om căruia îi place să-şi bage nasul peste tot.

— Prostii, zise el. Caută o altă explicaţie.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess. Mai ales fiindcă e în încurcătură şi e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă şi-a omorît soţia, atunci există ceva în cabană care să-l trădeze. Dacă nu şi-a

omorît-o, atunci e exact acelaşi lucru.

Îşi ţinea capul aplecat într-o parte, ca o pasăre care pîndeşte.

— La ce te-ai gîndit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci cînd pleacă şi nu intenţionează să se întoarcă.

Se lăsă pe spate încet.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici. Iar dacă mai sînt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi ştiut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative, zise el.

— Dacă însă a omorît-o, atunci ar fi trebuit să se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ea, dacă ar fi plecat cu adevărat.

— Şi cum ţi-ai închipuit c-a făcut asta, fiule? Lumina galbenă a lămpii făcea ca o parte a feţei lui să pară de bronz.

— Am înţeles că avea o maşina Ford a ei. Exceptînd maşina, m-aş fi aşteptat ca Bill să ardă tot ce putea şi să îngroape în pădure ce nu reuşea să ardă. Aruncatul în lac ar fi putut fi primejdios. Dar nu putea să-i ardă sau să-i îngroape maşina. Putea oare s-o conducă?

Patton păru surprins.

— Nici vorbă. Nu-şi poate îndoi piciorul drept de la genunchi, aşa că nu poate să folosească frîna de picior. Dar ar fi putut folosi frîna de mînă. Fordul lui Bill nu se deosebeşte decît prin faptul că frîna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amîndouă cu acelaşi picior.

Am scuturat cenuşa ţigării într-un borcan mic, albastru, care conţinuse odinioară o jumătate de kilogram de miere de portocale, judecînd după eticheta lui mică şi aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de maşină, am zis. Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă şi, pur şi simplu, n-ar fi voit să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem, în centrul din San Bernadino, maşina avea să fie găsită şi identificată foarte repede. N-ar fi voit să se întîmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vîndă unuia care cumpără maşini furate, dar probabil că nu cunoaşte un asemenea om. Aşa că există şansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanţă de aici, unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanţă, în cazul lui, nu poate fi prea mare.

— Pentru un om care pretinde că nu-i interesat, toate aceste deducţii nu sînt rele, zise Patton sec. Aşadar, avem maşina ascunsă în pădure. Ce se întîmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în consideraţie posibilitatea că va fi găsită. Pădurea e un loc fără multă lume, doar agenţii silvici şi tăietorii de lemne mai merg din cînd în cînd pe acolo. Dacă dau de maşina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înăuntru. Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilităţi de scăpare, nici una grozavă, dar fiecare oarecum acceptabilă. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în aşa fel încît să-l implice pe Bill, cînd se va găsi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis cu adevărat, dar a avut grijă mai înainte să aranjeze ca tot el să fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton reflectă la toate acestea cu calm şi grijă. Se îndreptă spre uşă şi o descuie din nou. Se aşeză la loc şi îşi plimbă mîna prin păr. Părea pradă unui scepticism serios.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, recunoscu el. Doar atît, şi nu am pe cine să folosesc în această afacere. Trebuie să lămuresc acea mică poveste cu scrisoarea lăsată.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, aşa cum a crezut el, fără să lase un rînd. După o lună de la plecarea ei, şi fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat şi de nesigur şi să înceapă să arate vechea scrisorică crezînd că-i va oferi protecţie în cazul că s-a întîmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar se poate să fi reflectat la ea.

Patton dădu negativ din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. Spuse încet:

— În ce priveşte cealaltă posibilitate, e pur şi simplu stupidă. Să te sinucizi şi să aranjezi lucrurile în aşa fel ca cineva să fie acuzat că te-a omorît nu se potriveşte deloc cu ideile mele simple asupra naturii umane.

— Atunci ideile dumitale asupra naturii umane sînt prea simple, i-am răspuns. Pentru că astfel de lucruri s-au petrecut şi, din cîte s-au petrecut, au fost opera unei femei.

— Nu cred, spuse el. Sînt un om de cincizeci şi şapte de ani, şi-am văzut o puzderie de ţicniţi, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece şi c-a scris biletul, dar că Bill a prins-o mai înainte de-a putea pleca, s-a înfuriat, şi-a omorît-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întîlnit-o niciodată, am spus. Aşa că n-am nici cea mai vagă idee de ce-avea de gînd să facă. Bill mi-a spus c-a întîlnit-o într-un bar la Riverside, cam acum un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung şi complicat pînă atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă cînd se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de cînd era cu Bill. O fată liniştită, care ştia să păstreze secrete. Bill spune că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. L-am văzut în schimb pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza unei anume Mildred Haviland?

Fălcile încetară să mai mestece şi gura i se închise strîns. Apoi îşi reluă mestecatul încet.

— La naiba, zise el, va trebui să am mare grijă astă-seară mai înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu eşti ascuns acolo. De unde ai primit această informaţie?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdie Keppel. Mi-a luat un interviu în timpul cînd lucra ca jurnalistă la un ziar local. S-a întîmplat să pomenească de un poliţai din L.A., numit De Soto care i-a arătat o poză prin orăşel.

Patton se lovi cu palma peste genunchiul solid şi se aplecă înainte.

— Am greşit acolo, zise el cu seriozitate. Am făcut o mare greşeală. Poliţaiul de la oraş a arătat poza la aproape toată lumea din orăşel mai înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atît încît să poţi fi absolut sigur. L-am întrebat de ce-o căuta. Mi-a spus că era o treabă de poliţie. I-am răspuns că eram şi eu în poliţie, deşi pe scară mai mică şi cam ignorat, la ţară. Mi-a spus că avea instrucţiuni s-o găsească pe doamnă, şi că nu ştia mai mult. Poate c-a făcut o greşeală că s-a purtat aşa de urît cu mine. Bănuiesc c-am făcut o greşeală cînd i-am spus că nu cunoşteam pe nimeni care arăta ca acea poză mică.

Omul vînjos şi calm zîmbi vag în direcţia unui colţ al tavanului, apoi îşi coborî privirea şi mă aţinti cu ea.

— Am să-ţi fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidenţial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— Înapoi, cam o jumate de kilometru, zise el, arătînd cu degetul mare peste umăr, drumul strîmt şi mic din pădure o ia spre apus. Poţi să treci cu maşina pe lîngă el şi să nu vezi pomii. De acolo, drumul urcă vreo trei sute de metri şi ajunge la Coon Lake. E un loc foarte frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucurile de maşină. Sînt şi vreo două-trei lacuri mici, pline de trestie. E zăpadă acolo chiar şi acum, în locurile umbrite. Mai sînt şi nişte cabane de brad vechi, tăiat de mînă, pe cale să se prăbuşească de cînd ţin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot de lemn, pe

care Montclair University o folosea acum zece ani pentru vacanța de vară a studenților. Clădirile n-au mai fost folosite de foarte mult timp. Clădirea universității e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împădurită. În spatele ei se află o spălătorie cu un încălzitor de apă ruginit, și alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o ușă ce alunecă pe rotile. A fost construită drept garaj, dar au ținut lemn de foc înăuntru, și-au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de pe acolo mai fură lemne de foc, dar una e să le iei dintr-o grămadă, și alta să forțezi un lacăt. Cred că bănuiești ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut că te-ai dus jos la San Bernadino.

— M-am răzgîndit. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las pe Bill să meargă în oraș împreună cu cadavrul soției pe locurile din spate ale mașinii. Așa c-am trimis cadavrul la oraș cu ambulanța doctorului, și Andy l-a luat pe Bill în mașina lui. Mi-am spus însă că merita să mai arunc o privire pe aici mai înainte ca să înștiințez șeriful și procurorul.

— Mașina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu două geamantane pline de haine și împachetate cam în grăbit, mi s-a părut. Îmbrăcăminte de damă. Vreau să spun, fiule, că un necunoscut n-ar fi știut de acea magazie.

I-am dat dreptate. Își vîrî mîinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele și scoase dinăuntru un mic ghem de hîrtie satinată. Îl netezi în palmă și îmi întinse palma deschisă.

— Uită-te la asta.

M-am apropiat și m-am uitat. În hîrtie se afla un lănțișor de aur subțire cu o închizătoare doar puțin mai mare ca lanțul. Lanțul fusese tăiat, dar închizătoarea rămăsese neatinsă. Era lung de vreo cincisprezece centimetri. O pudră albă se lipise de lanț și de hîrtie.

— Unde crezi c-am găsit asta? mă întrebă Patton.

Am luat lanțul și-am încercat să potrivesc cele două capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra și-am gustat-o.

— Într-un borcan sau o cutie de zahăr pudră. Lanțul e de tipul purtat la gleznă. Unele femei nu le scot niciodată, ca verghetele. Cine l-a scos pe ăsta, n-a avut cheie.

— Și ce părere ai de acest lucru?

— N-am o părere prea clară, am răspuns. N-avea sens ca Bill să taie lanțul de pe glezna lui Muriel și să lase acel colier verde la gîtul ei. N-are, de asemenea, nici un sens să crezi că Muriel l-a tăiat — presupunînd că ar fi pierdut cheia — iar apoi l-a ascuns pentru a fi găsit. Nimeni n-ar fi întreprins o cercetare

atît de asiduă, dacă trupul ei n-ar fi fost găsit mai întîi. Dacă Bill l-a tăiat, l-ar fi aruncat în lac. Dacă Muriel dorea să-l țină și, în același timp să-l ascundă de Bill, atunci locul unde l-a ascuns are sens.

Patton păru uimit de data asta.

— Cum adică?

— Pentru că e ascunzătoarea preferată a femeilor. Zahărul pudră e folosit la glanțul tortului. Un bărbat n-ar căuta niciodată în cutia cu zahăr. Foarte isteț din partea dumitale, șerifule, ca să-l descoperi.

Îi zîmbi modest.

— La naiba, am răsturnat cutia din greșeală și zahărul s-a risipit pe jos, spuse el. Dacă nu se întîmpla asta, nu l-aș fi găsit. Făcu hîrtia sul din nou și o vîrî înapoi în buzunar. Se sculă cu un aer hotărît. — Vrei să rămîi aici sau să te întorci în oraș, domnule Marlowe?

— Mă întorc în oraș. Pînă cînd ai să mă chemi la anchetă. Presupun că va trebui s-o faci.

— E hotărîrea procurorului, firește. Dac-ai să închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa și-am să încui ușa.

Am făcut ce-mi ceruse, iar el își aprinse lanterna și stinse lampa. Am ieșit din cabană și el încercă ușa în urmă ca să fie sigur că e încuiată. Închise și ușa de plasă și rămase pe loc, uitîndu-se la lacul luminat de lună.

— Nu cred că Bill a avut intenția s-o omoare, spuse el trist. E în stare să strîngă de gît o femeie pînă o omoară, dar fără intenție. Are mîini foarte puternice. Acum va trebui să-și folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să acopere crima. Îmi pare tare rău, dar nu pot să schimb nici faptele și nici probabilitățile. E un lucru simplu și natural, și lucrurile simple și naturale de obicei se dovedesc adevărate.

— Eu unul aș crede că Bill ar fi putut să fugă. Nu văd cum a rezistat să rămînă pe loc.

Patton scuipă în umbra catifelată și întunecată a unui tufiș de *manzanita*. Răspunse încet:

— Primește pensie de la guvern și-ar fi însemnat să renunțe la ea. Iar cei mai mulți oameni sînt în stare să facă față la ce au de făcut față, atunci cînd sînt confruntați cu o problemă. Așa cum o fac toți oamenii în lume astăzi. Noapte bună, acum. Am să cobor pînă la acel mic ponton și-am să stau acolo la lumina lunii, și-am să mă simt prost. Ce noapte frumoasă, și trebuie să discutăm despre crime.

Se pierdu încet în umbră şi se contopi cu ea. Am rămas pe loc pînă l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat şi l-am sărit din nou. Am intrat în maşină şi-am apucat-o în jos pe drum, căutînd un loc unde să mă ascund.

12

La trei sute de metri de la poartă se făcea o cărare acoperită cu frunze de stejar din toamna trecută, care şerpuia pe lîngă un masiv de granit şi se pierdea din vedere. Am luat-o pe acolo şi-am mers hurducăind peste pietre şi rădăcini de pom cam vreo treizeci de metri, apoi am întors maşina în dosul unui pom şi-am lăsat-o cu faţa în direcţia din care venisem. Am stins farurile şi-am rămas pe loc, aşteptînd.

Trecu o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a părut un timp nesfîrşit. Apoi, în depărtare, am auzit o maşină pornind şi zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor trecură pe drumul de mai jos de mine. Zgomotul se pierdu şi în aer pluti o vreme, după trecerea maşinii, un miros uscat de praf.

M-am dat jos din maşină şi m-am dus înapoi la poartă şi la cabana lui Bill Chess. Am împins uşor cu mîna şi fereastra s-a deschis de data asta. Am încălecat pervazul şi-am ajuns în odaie, îndreptînd lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins lampa, am tras o clipă cu urechea, fără să aud ceva, şi m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lîngă sobă era plină cu lemne tăiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe sobă nici urmă de crătiţi rău-mirositoare. Fie că se simţea singur sau nu, Bill Chess îşi ţinea casa în ordine. Din bucătărie o uşă dădea în dormitor, iar de acolo o altă uşă, foarte strîmtă, dădea într-o cameră de baie micuţă, care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de plastic noi de pe pereţi. Camera de baie nu mi-a furnizat nici un indiciu.

Dormitorul conţinea un pat dublu, o comodă de pin cu oglindă rotundă pe zidul de deasupra, un birou, două scaune cu

spătar drept şi un coş de hîrtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cîrpă, cîte unul de fiecare parte a patului. Pe pereţi, Bill Cess prinsese cu pioneze două hărţi de război din *„National Geographic"*. Pe masa de toaletă se afla un volan caraghios, roşu şi alb.

Am căutat prin sertare. O cutie de bijuterii din imitaţie de piele, conţinînd un asortiment de fleacuri bătătoare la ochi, rămăsese acolo. Apoi, lucrurile obişnuite pe care le folosesc femeile pe faţă şi pe mîini, pe unghii şi pe sprîncene, şi-am avut impresia că era prea mult. Dar nu era decît o impresie. În sertarele biroului se aflau puţine lucruri de îmbrăcăminte de damă şi bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămaşă în pătrate stridente, cu guler asortat şi apretat. Sub o acoperitoare de hîrtie fină, albastră, am găsit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloţi de damă crem, aparent nou-nouţi. Împodobiţi cu dantelă. Chiloţii de mătase nu erau un articol pe care o femeie să-i abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate minţile.

O altă dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gîndise Patton de chiloţi.

M-am dus în bucătărie şi-am cercetat rafturile deschise de lîngă chiuvetă. Erau pline de cutii şi borcane, ca şi de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie pătrată albastră, cu un colţ rupt. Patton încercase să cureţe zahărul risipit pe raft. Lîngă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu şi aşa mai departe. Ceva putea fi ascuns în oricare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanţ de gleznă, ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii şi-am pipăit la întîmplare, ajungînd în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei cu lemne de foc, l-am întins şi-am deşertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o cantitate enormă de bicarbonat, dar nimic altceva. Am făcut o pîlnie din ziar şi l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afară de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deşertat amidonul. Pe ziar s-a răspîndit o groază de pudră fină. dar nimic în afară de amidon.

Zgomotul unor paşi îndepărtaţi mi-a îngheţat sîngele în vine. Am întins mîna şi-am stins lumina, apoi m-am furişat la loc în camera de toate zilele, întinzînd mîna după comutatorul lămpii. Mult prea tîrziu pentru a-mi mai fi de folos. Paşii răsunară din nou. încet şi prudent. M-a curpins groaza.

Am aşteptat în bezná, cu lanterna în mînă. Două minute nesfîrşite trecură. Am continuat să respir, deşi nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la uşă, ar fi deschis-o şi mi-ar fi ordonat să ies afară. Paşii grijulii şi tăcuţi păreau să se mişte în toate direcţiile, urmaţi de o pauză, o altă mişcare, şi o altă pauză. Am dat uşa de perete şi-am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei apăru scînteile aurite ale unor ochi. Urmă un salt şi bocăneală surdă a unor copite printre pomi. Fusese doar o căprioară curioasă.

Am închis uşa şi-am urmat lumina lanternei pînă în bucătărie. Raza rotundă se opri direct pe cutia de zahăr pudră.

Am aprins iar lumina, am luat cutia de pe raft, şi-am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsise ceva printr-un accident, îşi închipuise că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar fi trebuit să mai fie ceva.

Un alt ghem de hîrtie satinată apăru în pudra abă şi fină a zahărului. Am luat hîrtia, am scuturat-o şi-am netezit-o. Conţinea o inimioară de aur, cît unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul în cutie, am aşezat cutia la loc pe raft, şi-am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de toate zilele şi-am aprins lampa de pe măsuţă. În lumina ei vie, mica gravură de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe.

Era scris de mînă: *„De la Al lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea."*

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare lui Mildred Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă — la două săptămîni după ce un poliţai numit De Soto o căutase.

Am rămas pe loc, întrebîndu-mă ce legătură putea să aibă cu investigaţia mea. M-am tot întrebat şi n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara în foiţă, am părăsit cabana şi-am plecat jos în oraş.

Patton se afla în biroul lui, vorbind la telefon, cînd am ajuns acolo. Uşa era încuiată. A trebuit să aştept pînă a terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul şi-a venit să descuie uşa.

Am trecut pe lîngă el, am pus ghemul de foiţă pe biroul lui şi l-am deschis.

— N-ai scormonit destul de bine în zahărul pudră, am spus.

Se uită la inimioară, apoi la mine, ocoli biroul şi luă de pe el o luptă ieftină. Studie spatele inimioarei. Apoi puse lupa pe birou şi se încruntă la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenţionai să cercetezi cabana, aveai s-o faci, se răsti el. Sper să nu am greutăţi cu tine, fiule, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să fi observat că cele două capete ale lanţului nu se potrivesc.

Mă privi trist.

— Fiule, eu n-am ochii tăi. Dădu la o parte inimioara cu degetele lui scurte şi boante. Mă aţinti cu privirea şi nu vorbi.

— Dacă îţi închipui că acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie să-ţi spun că şi eu am crezut la fel, cu condiţia ca Bill să fi ştiut de ea. Dar la repezeală, sînt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată şi că nici n-a auzit vreodată de Mildred Haviland.

Patton spuse încet:

— Se pare că-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i aşa?

— Dac-ai să-l mai vezi vreodată.

Se uită lung şi absent la mine, şi i-am întors la rîndul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiuwe. Sînt aproape sigur că ai o nouă idee.

— Mda. Bill nu şi-a omorît soţia.

— Ah, nu?

— Nu. A fost omorîtă de către cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o căsătorită cu altcineva şi lucrul nu i-a plăcut. Cineva care cunoaşte regiunea — cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici — şi care ştia un loc bun unde să ascundă maşina şi hainele. Cineva care urăşte şi ştie să-şi ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el şi, cînd totul a fost gata, şi biletul a fost scris, a înşfăcat-o de gît şi-a pedepsit-o aşa cum credea el, iar apoi a aruncat-o în lac şi şi-a văzut de treabă. Cum îţi place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complică lucrurile, zise el cu înţelepciune, nu-i aşa? Dar nu mi se pare deloc imposibilă. Cîtuşi de puţin.

— Cînd ai să te plictiseşti de ea, anunţă-mă, i-am spus. Am să vin cu altceva.

— Sînt convins c-ai să vii, spuse el şi, pentru prima oară de cînd ne întîlnisem, rîse.

I-am urat din nou noapte bună şi-am ieşit, lăsîndu-l să reflecteze cu încăpăţînarea tenace a unui proprietar de casă care se luptă să scoată un buştean din pămînt.

13

În jurul orei unsprezece, am coborît la poala muntelui şi-am parcat maşina într-unul din spaţiile în diagonală din marginea hotelului Prescott, la San Bernadino. Am scos un geamantan mic din portbagaj şi urcasem trei trepte cînd un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipuşcă, cămaşă albă şi papion negru, îmi smulse geamantanul.

Funcţionarul de la recepţie era un tip de intelectual lipsit de orice interes faţă de mine sau de orice altceva. Purta o parte dintr-un costum de pînză de in şi căscă în timp ce-mi înmînă stiloul de pe contuar privind pierdut în gol, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am suit într-un lift de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, apoi am mers cam o jumătate de stradă, tot dînd la colţuri. În timp ce mergeam, se făcu din ce în ce mai cald. Băiatul descuie o uşă într-o cămăruţă cu o fereastră spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colţ al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agăţată de el flutura slab, atît cît să arate că ceva se mişca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab şi galben la faţă, şi nu prea tînăr, calm ca o bucată de friptură de pui în aspic. Îşi morfoli guma de mestecat, îmi puse valiza pe un scaun, se uită la climatizor şi rămase în picioare cu ochii la mine. Avea ochii de culoarea apei.

— Poate c-ar fi trebuit să cer o cameră mai ca lumea, am spus. Asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-aţi avut noroc s-o găsiţi şi pe asta. Oraşul geme de vizitatori.

— Adu-ne nişte *„ginger ale"*[1], pahare şi gheaţă, am spus.

— Adică şi pentru mine?

— Exact, dacă se întîmplă să-ţi placă să bei.

— Cred că merită să risc la o oră atît de tîrzie.

Ieşi din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămaşa, tricoul de trup şi m-am fîţîit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la uşa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziş în camera de baie — atît era de strîmtă uşa — şi m-am stropit pe faţă cu apă rece stătută. Respiram ceva mai liber cînd tînărul înalt şi apatic se întoarse cu o tavă. Închise uşa

[1] Băutură cu ghimber (n.tr.).

în urmă şi scoase o sticlă de whisky. Amestecă două băuturi, ne-am zîmbit nesincer unul altuia, şi-am băut. Transpiraţia începu să-mi curgă pe spatele gîtului, să se prelingă pe şira spinării şi era la jumătatea drumului spre şosete cînd am apucat să pun paharul jos. M-am simţit totuşi mai bine. M-am aşezat pe pat şi, m-am uitat la tînăr.

— Cît timp poţi să stai aici?

— În ce scop?

— Ca să-ţi aminteşti.

— Nu-s deloc bun la asta, zise el.

— Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate. Mi-am scos portvizitul din buzunarul din spate al pantalonilor şi-am întins nişte hîrtii obosite de un dolar pe pat.

— Vă cer iertare, zise băitaul. Am crezut că sînteţi poliţist.

— Nu fi caraghios. Ai văzut vreodată un poliţai făcînd pasenţe pe pat cu hîrtii de un dolar? Ai putea să spui că sînt un investigator.

— Mă interesează. Whisky-ul mă ajută să gîndesc.

I-am dat un dolar.

— Vezi cum îţi ajută mintea. Şi pot să-ţi spun Big Tex din Houson?

— Sînt din Amarillo, spuse el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi tărăgănat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit că unora le place.

— Nu renunţa la el. N-am pierdut încă un dolar.

Rînji şi vîrî dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor.

— Mai ţii minte ce făceai vineri 12 iunie? l-am întrebat. După-amiază tîrziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

Sorbi din băutură şi se gîndi, mişcînd cubul de gheaţă în gură încet şi bînd pe lîngă guma de mestecat.

— Am fost aici, în turul de la şase la douăsprezece.

— O femeie subţirică, o blondă nostimă, a tras la hotel şi-a rămas aici pînă a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren, căci era un El Paso duminică dimineaţă. A sosit aici într-un Packard Clipper, înregistrat ca fiind al lui Crystal Grace Kingsley, Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills. S-ar fi putut să se fi prezentat la hotel sub acest nume sau sub un altul. Maşina ei e încă în garajul hotelului. Aş vrea să vorbesc cu băieţii care au fost acolo cînd a sosit şi a plecat. Mai cîştigi un dolar dacă încerci să-ţi aminteşti.

Am despărţit un alt dolar de amicii lui pe pat şi l-a vîrît în buzunar cu zgomotul omizilor care se luptă între ele.

— Pot să vă ajut, zise el calm.

Puse paharul jos şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urmă. Mi-am terminat băutura şi mi-am turnat o alta. Am intrat în camera de baie şi m-am stropit din nou cu apă călduţă pe spinare. În timpul acestei operaţii, sună telefonul de pe perete şi m-am vîrît cu greu în spaţiul restrîns dintre telefon şi uşa camerei de baie ca să răspund.

Vocea din Texas spuse:

— A fost Tony. Atît c-a fost luat la armată săptămîna trecută. Un alt băiat, căruia îi zicem Les, a fost de serviciu cînd a plecat. E aici.

— În regulă. Vrei să-l trimiţi la mine?

Mă delectam cu cea de-a doua băutură şi mă gîndeam la o a treia, cînd am auzit o bătaie în uşă. Am deschis-o şi în faţă mi-a apărut un şoricel cu ochii verzi şi cu o gură strînsă de fetiţă. Intră în cameră aproape dansînd şi mă privi cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o băutură?

— Sigur, răspunse el cu răceală. Îşi turnă o duşcă bună, adăugă puţin *„ginger ale"*, dădu totul pe gît, dintr-o înghiţitură, apoi îşi vîrî o ţigară între buzele lui lungi şi catifelate, şi aprinse un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. Suflă fumul şi continuă să se uite fix la mine. Văzu banii cu colţul ochilor, fără să se uite direct la ei. Deasupra buzunarului de la cămaşă, în locul unui număr, era brodat: *„Căpitan"*.

— Tu eşti Les? l-am întrebat.

— Nu. Se opri. — Nu ne plac copoii pe aici, adăugă el. Avem unul la hotel şi n-avem chef să ne pierdem timpul cu cei care lucrează pentru alţii.

— În regulă, i-am răspuns. Asta-i tot.

— Ce? Gura lui mică se strîmbă neplăcut.

— Întinde-o!

— Am crezut că vreţi să staţi de vorbă cu mine, mîrîi el.

— Eşti şeful băieţilor de serviciu?

— Corect.

— Am voit să-ţi ofer o băutură. Am voit să-ţi dau un dolar. Uite, am spus, şi i-am întins unul. Îţi mulţumesc că te-ai deranjat.

Luă dolarul şi-l băgă în buzunar, fără un cuvînt de mulţumire. Rămase pe loc, cu fumul ţigării ieşindu-i pe nas şi privindu-mă cu ochii lui mici şi răi.

— Eu dau ordine aici, zise el.

— Atît cît îţi poţi întinde plapuma, am răspuns. Adică, nu foarte mult. Ţi-ai băut băutura şi ţi-ai primit bacşişul. Aşa că fă bine şi întinde-o.

Făcu stînga împrejur rapid, dădu din umeri, şi ieşi din cameră pe tăcute.

După patru minute se auzi o nouă bătaie la uşă, foarte discretă. Băiatul înalt intră cu un zîmbet ironic. M-am depărtat de el şi m-am aşezat din nou pe pat.

— Nu v-aţi înţeles cu Les, nu-i aşa?

— Nu grozav de bine. E mulţumit?

— Aşa cred. Ştiţi cum sînt căpitani. Vor o parte din bacşişuri. Eu sînt Les, domnule Marlowe.

— Aşadar tu ai fost de serviciu şi-ai făcut formele de plecare?

— Nu, n-a fost decît un truc. Nu s-a înregistrat niciodată jos la recepţie. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez maşina şi să am grijă de bagaje pînă la plecarea trenului. A luat aici masa de seară. Un bacşiş de un dolar te face să ţii minte în oraşul ăsta. Apoi au fost şi discuţii despre maşină, care a fost lăsată aici atît de mult.

— Ce părere ţi-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb şi negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb şi neagră. Era o doamnă nostimă, cum aţi spus. Mai tîrziu, a luat un taxi ca să meargă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau iniţiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ţi le poţi aminti, i-am spus. Ar fi greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vîrstă crezi că avea?

Clăti celălalt pahar şi îşi amestecă o băutură ca lumea.

— Greu de spus vîrsta unei femei astăzi. Aş zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin.

Am vîrît mîna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă şi i-am întins-o.

O privi cu atenţie, o îndepărtă de ochi, apoi o apropie.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoşti sau nu, am zis.

— Nu va fi cazul, zise el dînd din cap. Blondele astea micuţe seamănă aşa de mult, încît chiar dacă se îmbracă diferit, le priveşti într-o altă lumină, sau le vezi cu alte machiajuri, arată la fel, ori nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează? l-am întrebat.

— Mă gîndeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce ştii, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul care i-a vorbit în holul hotelului şi-a luat apoi masa de seară cu ea. Un crai înalt şi bine, cu trupul unui boxer de categorie uşoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Eşti absolut sigur?
Se uită la banii de pe pat.
— Foarte bine, cît mă costă? am întrebat plictisit.
Se îmbăţoşă, puse poza pe masă şi scoase din buzunar cele două hîrtii de un dolar împăturite şi le aruncă pe pat.
— Mulţumesc pentru băutură, zise el, şi să te ia dracu! Se îndreptă spre uşă.
— Ascultă, stai jos şi nu mai fi aşa de susceptibil! am bombănit.
Se aşeză şi mă privi cu ochi duri.
— Şi renunţă la manierele astea din sud, am spus. Am cunoscut băieţi de serviciu la hoteluri de ani şi ani. Dacă-am dat de unul care n-a încercat să mă tragă pe sfoară, e în regulă. Dar să nu-ţi închipui c-am să cred că exista vreunul care să nu încerce să mă tragă pe sfoară.
Zîmbi vag şi dădu din cap. Luă poza din nou şi mă privi peste ea.
— Tipul ăsta arată grozav în poză, zise el. Mult mai bine ca doamna. Dar mai există ceva care m-a făcut să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamna nu fusese prea încîntată cînd el a întîmpinat-o în hol.
Am reflectat la cele spuse de el şi-am tras concluzia că nu însemnau mare lucru. Ar fi putut să fi întîrziat sau să fi ratat întîlniri mai devreme. Am spus:
— Există un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?
Îmi spuse că nu băgase de seamă.
— Avea păr scurt sau lung, lins, cîrlionţat sau ondulat? Era o blondă naturală sau avea părul vopsit?
— Nu-i uşor să răspunzi la ultima întrebare, domnule Marlowe, zise el rîzînd. Cînd părul e blond natural, femeile îl vor şi mai deschis la culoare. În ce priveşte restul de întrebări, ţin minte că părul era cam lung, aşa cum se poartă acum, ondulat jos şi pieptănat lins. Dar s-ar putea să mă înşel. Se uită din nou la poză. — Aici are părul legat la spate, zise el. Greu de spus.
— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat a fost ca să mă asigur că nu exagerezi în observaţii. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puţină încredere ca şi martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventează jumătate din amănunte. Te-am verificat, şi ai trecut cu bine examenul, ţinînd seama de împrejurări. Mii de mulţumiri.
I-am dat înapoi cei doi dolari ai lui şi-am mai adăugat o hîrtie de cinci ca să le ţină companie. Mi-a mulţumit, şi-a

terminat băutura şi-a plecat discret. Am dat şi eu paharul pe gît, l-am spălat din nou şi-am hotărît că făceam mai bine dacă mergeam acasă decît să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămaşa şi haina din nou şi-am coborît la parter cu geamantanul.

Şobolanul roşcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu în hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepţiei, iar tipul nu schiţă nici un gest ca să mi-l ia din mînă. Recepţionistul cu aer de intelectual mă despărţi de doi dolari, fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca să petreci o noapte în mizeria asta, am spus, cînd aş fi putut să dorm pe gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită şi frumoasă.

Recepţionarul căscă, nu reacţionă la spusele mele imediat şi zise:

— Se răcoreşte destul de bine şi aici pe la ora trei dimineaţa. De la acea oră şi pînă la opt, sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă şi-am ieşit împleticindu-mă la maşină. La miezul nopţii pînă şi scaunul maşinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea şi Hollywoodul mi s-a părut o gheţărie. Pînă şi în Passadena simţisem răcoarea.

14

Am visat că mă aflam în adîncurile îngheţate şi verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braţ. Cadavrul avea păr blond şi lung, care plutea în faţa mea. Un peşte enorm, cu ochi bulbucaţi, umflaţi şi cu solzi lucid de putreziciune, înota pe lîngă mine, rînjind ca un bătrîn pervers. Exact în clipa cînd eram gata să explodez din cauza lipsei de aer, trupul de la subsuoară căpătă viaţă şi se îndepărtă de mine. În minutul următor, mă luptam cu peştele, în timp ce cadavrul se rostogolea întruna în apă, învîrtindu-şi părul lung.

-M-am trezit cu cearceaful în gură şi cu mîinile încleştate de rama patului, de care trăgeam violent. Cînd i-am dat drumul, muşchii au început să mă doară, aşa că m-am sculat, m-am plimbat prin cameră şi-am aprins o ţigară, călcînd pe covor în picioarele goale. Cînd mi-am terminat ţigara, m-am dus la loc la culcare.

Era ora nouă cînd m-am trezit iar. Soarele mă lovea în faţă. Camera era fierbinte. Am făcut un duş, m-am bărbierit şi, îmbrăcat numai pe jumătate, am pregătit pîinea prăjită şi-am făcut nişte ouă jumări şi o cafea în bucătărie. Cînd eram pe cale să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în uşa apartamentului.

M-am dus să deschid cu gura încă plină de pîine prăjită. În uşă se afla un tip subţirel, serios la vedere şi îmbrăcat într-un costum gri sever.

— Floyd Greer, locotenent la Biroul Central de Detectivi, spuse el şi intră în odaie.

Îmi întinse o mînă uscată pe care i-am strîns-o. Se aşeză pe marginea unui scaun, aşa cum fac oamenii ca el de obicei, îşi învîrti pălăria în mînă şi mă privi fix şi calm, cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernadino în legătura cu afacerea de la Puma Lake. Femeia înecată. Se pare că erai acolo cînd a fost descoperit cadavrul.

Am dat afirmativ din cap şi i-am spus:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc. Mi-am luat micul dejun acum două ore.

Mi-am luat cafeaua şi m-am aşezat în colţul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, zise el. Să le dăm informaţii despre dumneata.

— Fireşte.

— Aşa c-am făcut-o. Se pare că ai o bună reputaţie. În ce ne priveşte. Ce coincidenţă ciudată că un om cu meseria dumitale să se afle acolo cînd se descoperă un cadavru.

— Aşa sînt eu, i-am răspuns. Norocos din fire.

— Mi-am zis c-ar fi bine să vin să te văd şi să te salut.

— Perfect. Încîntat de cunoştinţă, locotenente.

— O coincidenţă ciudată, repetă el, dînd din cap. Te aflai acolo în exerciţiul funcţiunii, cum se spune?

— Dacă mă aflam, am răspuns, funcţiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din cîte îmi dau seama.

— Dar nu poţi fi complet sigur?

— Pînă nu termini un caz, nu poţi să fii nici sigur de ramificaţiile lui, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Îşi plimbă degetul de jur împrejur panglicii de la pălărie, ca un cowboy timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aş dori să fiu sigur că dacă ramificaţiile de care ai pomenit se întîmplă să te amestece în cazul femeii înecate, ai să ne ţii la curent.

— Sper că te poţi bizui pe asta, am răspuns.

— Am dori ceva mai substanţial decît o speranţă. N-ai chef să ne spui nimic mai mult în clipa de faţă?

— În clipa de faţă nu ştiu nimic mai mult decît ştie Patton.

— Cine-i Patton?

— E poliţistul de la Puma Point.

Tipul subţirel zîmbi îngăduitor. Îşi pocni încheietura mîinii şi vorbi după o pauză:

— Procurorul din San Bernadino ar dori să vorbească cu dumneata, înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curînd. Acum încercăm să obţinem nişte amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta are să fie greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operaţie care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăţi din pielea degetelor, le întăresc într-o soluţie de tanin şi le transformă în amprente. De obicei, reuşesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut vreun cazier judiciar?

— Noi luăm întotdeauna amprente de pe cadavre, zise el. Ar fi trebuit să ştii asta.

— N-o cunosc pe doamna. Dacă îţi închipui c-am cunoscut-o şi că de-asta m-am dus acolo, te înşeli.

— Dar n-ai chef să ne spui ce făceai acolo, persistă el.

— Aşadar, îţi închipui că mint.

Îşi roti pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înţeles bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm şi descoperim lucruri. E o operaţie obişnuită. Ar fi trebuit să ştii. Eşti de destulă vreme în branşa asta. Se ridică şi îşi puse pălăria pe cap. — Anunţă-mă dacă pleci din oraş. Îţi rămîn îndatorat.

I-am promis c-am s-o fac şi l-am întovărăşit pînă la uşă. Ieşi cu o uşoară plecăciune a capului şi cu un surîs discret şi trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor şi cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceaşcă. Am pus lapte şi zahăr în ea şi-am luat ceaşca cu mine la telefon. Am chemat cartierul general al Poliţiei din centru şi-am cerut să-mi dea legătura cu

Biroul de Detectivi, iar apoi cu locotenentul Floyd Greer.

— Locotenentul Greer nu-i în birou acum, spuse o voce. Vrei să vorbeşti cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Am repetat numele.

— Ce rang are şi în ce secţie lucrează?

— În secţia de detectivi în civil, sau aşa ceva.

— Aşteaptă o clipă.

Am aşteptat. Vocea graseiată se întoarse în curînd şi spuse:

— Ce fel de glumă e asta? N-avem nici un De Soto aici. Cine e la telefon?

Am închis telefonul, mi-am băut cafeaua şi-am format numărul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă şi politicoasă, domnişoara Fromsett îmi spune că tocmai sosise şi îmi dădu legătura cu el fără să murmure.

— Aha, zise el cu o voce puternică şi decisă, ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?

— A fost într-adevăr la hotel. Şi Lavery a întîlnit-o acolo. Băiatul de serviciu care mi-a dat informaţiile l-a pomenit pe Lavery fără să-l fi îndemnat eu. Lavery a luat masa de seară cu ea apoi au plecat împreună în maşina care a dus-o la gară.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, spuse Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins cînd i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele. Altceva?

— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un poliţist azi-dimineaţă. M-a examinat cum au obiceiul, şi m-a prevenit să nu plec din oraş fără să-l anunţ. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus şi întrucît nu părea nici măcar să ştie despre existenţa lui Jim Patton, e clar că Patton n-a spus nimic nimănui.

— Jim are să încerce să facă tot posibilul şi să se poarte frumos, zise Kingsley. De ce m-ai întrebat aseară despre un nume... Mildred sau aşa ceva?

I-am spus pe scurt. I-am spus despre maşina lui Muriel Chess şi despre hainele ei, cît şi unde fuseseră găsite.

— Asta-i rău pentru Bill, zise el. Cunosc Coon Lake bine, dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să folosesc acea veche magazie... sau măcar să mă gîndesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.

— Nu sînt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult să caute un ascunziş potrivit. Bill era limitat în acţiuni de distanţă.

— S-ar putea. Ce intenţionezi să faci acum? m-a întrebat el.

— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, fireşte.

Se declară de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi adăugă:

— Această istorie, tragică cum este, nu ne priveşte, nu-i aşa?

— Afară de cazul cînd soţia dumneavoastră ştia ceva despre ea.

Vocea îi deveni tăioasă cînd îmi răspunse:

— Ascultă-mă, Marlowe, cred că pot să înţeleg că instinctele dumitale de detectiv te împing să fagi legătura între tot ce s-a întîmplat într-un caz, dar nu te lăsa dus de asta. Viaţa nu e deloc aşa... cel puţin nu viaţa pe care am trăit-o eu. E mai bine să laşi afacerile familiei Chess pe seama poliţiei şi să-ţi foloseşti creierii lucrînd pentru familia Kingsley.

— În regulă, am răspuns.

— N-am avut intenţia să fiu arogant, zise el.

Am rîs din toată inima, mi-am luat rămas bun şi-am închis telefonul. Am terminat cu îmbrăcatul şi-am coborît la garaj ca să-mi iau Cryslerul. Am apucat-o din nou spre Bay City.

15

Am trecut de intersecţia cu Altair Street şi-am continuat să merg pînă cînd strada care o intersectase ajungea la marginea canyonului şi se termina într-un spaţiu de parcare semicircular, avînd în jur un trotuar şi un gard alb de lemn. Am rămas în maşină o vreme reflectînd, uitîndu-mă la ocean şi admirînd desfăşurarea gri şi albastră a munţilor ce se întindeau spre Pacific.

Încercam să mă decid cum să-l tratez pe Lavery, delicat ca pe un fulg sau să-l pleznesc peste mutră şi să-i fac scandal. Am hotărît că n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blîndă. Dacă nu mergea — şi nu credeam c-avea să meargă — aveam să las natura să-şi urmeze cursul şi să demolăm mobilierul.

Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de stradă, pe partea abruptă a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe

strada următoare de pe deal, cîţiva copii se jucau cu un bumerang, alergînd în urma lui, îmbrîncindu-se şi urlînd unii la alţii, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi şi de un zid de cărămidă roşie. În curtea din spate se zăreau rufe puse la uscat iar pe acoperiş doi porumbei se fîţîiau de colo-colo, dînd din cap. Un autobuz albastru şi crem se urni din greu pe stradă şi ajunse în faţa casei de cărămidă unde se opri. Un om foarte bătrîn se dădu jos cu mare grijă, se îndreptă din spate şi bătu de cîteva ori în pămînt cu un baston greu, înainte de-a începe urcuşul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineaţa era calmă. Am lăsat maşina pe loc şi am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din faţă şi locuinţa avea un aer adormit. Am călcat pe muşchiul de pe peluză şi-am sunat. Am observat că uşa era întredeschisă. Ieşise puţin din balamale, ca multe uşi, şi zăvorul se afla puţin deasupra spaţiului unde ar fi trebuit să fie. Mi-am amintit că ieri, cînd plecasem de acolo, uşa se înţepenea.

Am împins-o uşor, şi uşa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Camera din dosul ei era în întuneric, deşi cîteva raze de lumină pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni nu răspunse la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins uşa puţin mai mult şi-am păşit înăuntru.

Odaia mirosea a cald şi a stătut, mirosul de dimineaţă într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de coniac *Vat 69*, de pe masa rotundă de lîngă sofa, era aproape goală şi o alta plină aştepta alături. Vasul de bronz în care se ţinea gheaţa avea la fund puţină apă. Se folosiseră două pahare şi o jumătate de sifon.

Am închis uşa la loc, aşa cum o găsisem, şi-am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gîndit să risc şi să cercetez casa. N-aveam nici un fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era destul ca să-l împiedice să cheme poliţia.

Timpul trecu în tăcere. Trecu în bîzîitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat pe Aster Drive, în zumzăitul de viespe al unui avion dincolo de dealuri şi deasupra canyonului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră şi am rămas pe loc, uitîndu-mă în jur şi trăgînd cu urechea fără să aud altceva decît acele zgomote obişnuite ale casei care nu au nimic de-a face cu oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mînă înmănuşată apăru pe grilajul alb de metal de la capătul arcadei, unde scările începeau să coboare. Apăru şi se opri.

Se mişcă şi se văzu o pălărie de damă, apoi un cap. Femeia coborî calm scările. Ajunse în cameră, intră prin arcadă şi încă nu păru să mă vadă. Era o femeie subţirică la trup, de o vîrstă incertă, cu păr şaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roşu-aprins, cu prea mult fard pe obraji şi cu ochii înnegriţi de rimel. Un taior albastru de lînă aspră arăta ca dracu împreună cu pălăria mov care se chinuia să-şi menţină echilibrul pe marginea capului ei.

Mă văzu dar nu se opri şi nici nu-şi schimbă expresia cîtuşi de puţin. Înainta încet în încăpere, ţinîndu-şi mîna dreaptă departe de trup. Mîna stîngă purta mănuşa cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuşa de pe mîna dreaptă era încleştată de patul unui revolver mic.

Apoi se opri, trupul i se curbă şi un sunet rapid şi trist îi scăpă de pe buze. Chicoti, un chicotit nervos şi ascuţit. Înaintă hotărîtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul şi să nu urlu.

Femeia se apropie. Cînd se află destul de aproape ca să poată vorbi confidenţial, îndreptă arma spre stomacul meu şi spuse:

— N-am venit decît să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chiriaş ordonat. N-am vrut să rămînă prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată şi nefericită o întrebă politicos:

— Cu cîte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Două sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuinţă atît de frumos mobilată ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineaţă. La telefon. Vreau să spun c-a promis că mi-l dă azi-dimineaţă.

— La telefon, am zis. Azi-dimineaţă.

M-am fîţîit niţel, fără ca ea să observe. Mă gîndeam să mă apropii destul de ea ca să-i dau una peste mînă, s-o fac să schimbe traiectoria armei iar apoi să mă reped la ea mai înainte ca să aibă timp să îndrepte din nou revolverul spre mine. N-am avut niciodată mare noroc cu manevra asta, dar merita s-o încerc din cînd în cînd. Acum mi se părea ocazia cea mai bună.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul de aproape ca să încerc ceva.

— Sînteţi proprietara? am întrebat. Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranţă, o foarte vagă speranţă că doamna nu-şi dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Fireşte. Sînt doamna Fallbrook. Cine-ai crezut că sînt?

— Mi-am închipuit eu că sînteţi proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie şi de altele. Dar n-am ştiut cum vă numiţi. M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine eşti dumneata?

— Am venit în legătura cu ratele de la maşină. Uşa era întredeschisă şi-am împins-o. Nu ştiu de ce-am făcut-o.

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la întreprinderea de credit ca să încaseze rata la maşină. Puţin dur, dar gata să zîmbesc încîntător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la maşină? mă întrebă ea părînd neliniştită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung pînă la ea şi puteam să dispun de iuţeala necesară. Nu-mi rămînea decît să-i dau una peste mînă şi să schimb direcţia armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor.

— Ştii ceva? zise ea. Uite ce armă ciudată am găsit pe scări... Oribilă şi uleioasă, nu-i aşa? Iar mocheta de pe scări e de lînă gri. Foarte scumpă.

Şi îmi întinse arma.

Mîna mi s-a îndreptat spre revolver, ţeapănă cum e coaja oului, şi la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna mirosi cu greaţă mănuşa care fusese încleştată în jurul patului armei. Continuă să vorbească pe acelaşi ton de logică dementă. Mi-am auzit genunchii troznind cînd m-am destins.

— Fireşte că-i mult mai simplu pentru dumneata. Vreau să spun în legătură cu maşina. O poţi lua înapoi oricînd, dacă n-ai altă cale. Dar nu-i deloc aşa de uşor să iei cu tine o casă frumos mobilată. Îţi ia timp şi bani ca să evacuezi un chiriaş. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc şi mult sînge-rău, cînd lucrurile încep să se spargă, uneori intenţionat. Covorul de pe mocheta asta mă costa două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decît un covor de iută, dar ce nuanţă superbă, nu-i aşa? Nimeni n-ar bănui că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l foloseşti, orice obiect devine de ocazie. Culmea e c-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la maşină, cum ne cere guvernul. Aş fi putut să iau autobuzul pentru o jumătate de drum, dar blestemata de maşina nu soseşte niciodată, afară de cazul cînd merge în direcţia opusă.

Nu i-am dat prea mare atenţie. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcătorul. Era gol. Am intors-o şi m-am uitat pe ţeavă. Era şi ea goală. Am mirosit ţeava. Mirosea urît.

Am vîrît arma în buzunar. Un revolver automat, cu şase gloanţe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanţele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu de mai mult de-o jumătate de oră.

Arma a fost folosită? întrebă doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită? am întrebat-o. Vocea îmi era calmă, dar mintea îmi era confuză.

— Am găsit-o pe scară, zise ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr. Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci nu-i acasă?

— Oh, nu. Clătină din cap şi păru decepţionată. Şi nu găsesc că-i foarte frumos din partea lui. Mi-a promis cecul şi apoi a plecat...

— Cînd i-aţi telefonat? am întrebat-o.

— Păi, aseară. Se încruntă, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Îşi aţinti privirea în spaţiul dintre sprîncenele mele şatene.

— **Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsăm gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Şi nu că mi-ar face plăcere. Sper că nu l-ai împuşcat, fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i aşa?**

Se aşeză pe marginea unui scaun, îşi mişcă vîrful limbii pe buzele rujate ale gurii subţiri.

— Vai, ce sugestie oribilă, răspunse ea mînioasă. Nu cred că eşti un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cîndva. Toate revolverele au fost încărcate odinioară. Acesta nu e încărcat acum.

— Păi, în acest caz... făcu un gest de nerăbdare şi îşi mirosi din nou mîna cu mănuşa pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înşelat. N-a fost decît o glumă. Domnul Lavery nu era acasă şi ai cercetat locuinţa. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut intenţia să mă amestec, zise ea, muşcîndu-şi un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să ştiu cum stau lucrurile.

— Perfect, ai văzut. Şi eşti sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat şi nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor cînd n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborît în holul de jos şi l-am strigat din nou. Am aruncat pînă şi o privire în dormitor. Îşi coborî ochii timid şi îşi suci mîna pe genunchi.

— Perfect, ai văzut. Şi eşti sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat şi nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor cînd n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborît în holul de jos şi l-am strigat din nou. Am aruncat pînă şi o privire în dormitor. Îşi coborî ochii timid şi îşi suci mîna pe genunchi.

— Atunci aşa stau lucrurile, am zis.

Dădu din cap fericită.

x— Chiar aşa. Şi cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance[1].

— Şi pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sînt şomer. Pînă cînd şeful poliţiei intră din nou la apă.

Păru surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la maşină.

— Asta nu-i decît o ocupaţie suplimentară. Ca să-mi ocup timpul.

Se ridică în picioare şi mă privi ferm. Îmi spuse pe un ton rece.

— În acest caz, cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gîndit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să descopăr ceva care ţi-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse ea. Asta-i casa mea. Şi-am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Şi dacă nu plec, o să chemi pe cineva care are s-o facă. Ia loc, doamna Fallbrook. Am să arunc doar o privire. Arma asta, ştii, mi se pare ciudată.

— Dar ţi-am spus c-am găsit-o pe scară, replică ea furioasă. Nu ştiu nimic altceva în legătură cu ea. Nu ştiu absolut nimic despre arme de foc. N-am folosit niciodată una. Deschise o poşetă mare, albastră, scoase o batistă din ea şi se şterse la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am zis. Nu sînt obligat s-o cred.

Îmi întinse mîna stîngă cu un gest patetic, asemenea soţiei necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată! strigă ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

---

[1] *Philo Vance* e detectivul din romanele poliţiste scrise de S.S. Van Dine între anii 1930—1940 (n.tr.).

— N-ar fi trebuit să-mi îngădui să descopăr că arma e goală. Pînă atunci aveai toate atuurile.

Bătu cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Eşti un tip absolut oribil! zbieră ea. Să nu îndrăzneşti să mă atingi! Să nu faci un singur pas spre mine! N-am să mai rămîn un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îţi permiţi să mă insulţi aşa...

Îşi ridică vocea în aer şi o întinse ca pe un elastic. Apoi îşi lăsă capul în jos, cu pălăria mov pe el, şi o rupse la fugă spre uşă. În timp ce trecea pe lîngă mine întinse un braţ, ca şi cum ar fi voit să mă imobilizeze, dar nu era destul de aproape, iar eu am rămas nemişcat. Trînti uşa de perete şi ieşi în trombă din casă, luînd-o în sus pe stradă. Uşa se mişcă încet la loc şi i-am auzit zgomotul de paşi rapizi cînd uşa s-a închis în clanţă.

Mi-am pipăit cu unghia dinţii şi mi-am dat un pumn încet în bărbie, trăgînd în continuare cu urechea. N-am auzit nimic care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu şase gloanţe, toate trase.

— Ceva, am zis eu cu voce tare, e în neregulă în scena asta.

Casa mi se părea anormal de liniştită. Am păşit pe covorul roz prin arcadă ca să ajung la capul scărilor. Am rămas pe loc şi-am tras iar cu urechea.

Am dat resemnat din umeri şi-am început să cobor încet scările.

16

Holul de jos avea cîte o uşă la fiecare capăt şi alte două la mijloc, una lîngă alta. Prima era a unui dulap de rufe, iar cealaltă era încuiată. Am mers pînă la capătul coridorului, şi am intrat în dormitorul de oaspeţi, cu jaluzelele lăsate, avînd aerul că nu fusese folosit. M-am întors la celălalt capăt al coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă dreaptă dintr-un lemn uşor, o oglindă rotundă deasupra unei măsuţe de toaletă, şi cu o lampă cu lumina fluorescentă deasupra. Într-un colţ, pe o măsuţă cu suprafaţa de oglindă, se găseau un ogar de cristal iar alături o cutie, tot de cristal, cu ţigări.

Pe măsuţa toaletei era presărată pudră. Pe prosopul care atîrna peste coşul de hîrtii se vedeau petele lăsate de un ruj de

culoare închisă. Pe pat se aflau perne cu adîncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul batista unei doamne. La capătul patului atîrna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de *chypre,* cam persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook de aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap în perete. Uşa era vopsită în alb şi avea o clanţă de cristal. Am întors clanţa cu batista şi m-am uitat înăuntru. Dulapul căptuşit de lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros plăcut şi prietenos de haine de tweed. Dulapul nu era totuşi plin pînă la refuz cu haine bărbăteşti.

Înăuntru atîrna şi un taior de damă în alb şi negru, dar mai ales alb, pantofi albi cu negru, dedesubt, iar pe un raft deasupra o pălărie de pai cu o panglică în alb şi negru. Mai erau şi alte haine de damă, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi-am ieşit din dormitor, cu batista încă în mînă pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lîngă dulapul de rufe, cea încuiată, trebuie să fi dat în baie. M-am aplecat şi-am observat că în mijlocul clanţei era o deschizătură mică şi strîmtă. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiau împingînd un buton care se afla în mijlocul clanţei dinăuntru, şi că deschizătura strîmtă era pentru o cheie de metal fără dinţi, care deschidea uşa pe dinafară dacă cineva ar fi leşinat în baie sau copiii se încuiau înăuntru şi se apucau de năzbîtii.

Cheia de la camera de baie se afla de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. M-am înapoiat în dormitor şi-am luat o pilă de unghii de pe măsuţa toaletei. S-a potrivit. Am deschis uşa camerei de baie.

Pijamalele crem ale unui bărbat zăceau peste un coş de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi fără spate. Pe marginea chiuvetei se aflau o lamă de bărbierit şi un tub deschis cu cremă de ras. Fereastra de la camera de baie era închisă şi în aer plutea un miros puternic care nu semăna cu nici un alt miros.

Pe dalele vernil ale camerei de baie luceau viu şi metalic trei cartuşe goale iar în fereastra cu geam givrat se vedea o gaură clară. La stînga şi puţin deasupra ferestrei erau două zgîrieturi în zid unde se zărea albul de sub vopsea şi unde ar fi putut pătrunde ceva, cum ar fi, de pildă, un glonţ.

Perdeaua din mătase impermeabilă verde şi albă de la cabina duşului atîrna pe inele lucioase de crom şi era închisă. Am tras-o iar inelele au scos un sunet neplăcut, de zgîrietură, care, nu ştiu de ce mi s-a părut scandalos de tare.

În timp ce mă aplecam, am simţit că-mi trosneşte uşor gîtul. Era acolo, n-avea unde să fie în altă parte. Ghemuit în colţ, sub două robinete lucioase, iar apa îi picura încet pe piept din duşul cromat de deasupra.

Ţinea genunchii îndoiţi, dar destinşi. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru-închis, ambele destul de aproape de inimă pentru a-l ucide. Sîngele părea să se fi dus prin gaura de scurgere a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie şi de plină de aşteptări, ca şi cum ar fi mirosit cafeaua de dimineaţă şi ar fi ajuns la concluzia c-avea să fie bună.

O operaţie curată şi efectivă. Tocmai ai terminat de bărbierit şi te-ai dezbrăcat ca să faci un duş, şi te sprijini de perdeaua de la cabină, potrivind temperatura apei. Uşa din spate se deschide şi cineva intră în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o armă. Te uiţi la armă şi doamna te împuşcă.

Primele trei gloanţe ratează ţinta. Pare imposibil la o distanţă atît de mică, dar s-a întîmplat. Poate că se întîmplă tot timpul. Nu prea sînt la curent.

N-ai unde să fugi. Poţi să te repezi la ea şi să-ţi încerci norocul, dacă eşti acel gen de om şi dacă ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duş, ţinînd perdeaua închisă, n-ai cum să-ţi menţii echilibrul. Există de asemenea posibilitatea să îngheţi de frică, dacă eşti ca toţi ceilalţi oameni. Aşa că n-ai unde să te ascunzi, afară de cabina de duş.

Aşa că te ascunzi acolo. Te ascunzi cît poţi de adînc, dar locul e foarte mic şi aluneci cînd te sprijini de pereţii acoperiţi cu faianţă. N-ai mult spaţiu ca să te mişti şi nu mai ai mult de trăit. Apoi alte două împuşcături, poate chiar trei, şi aluneci pe lîngă zid, iar ochii nu-ţi mai exprimă frică. Sînt doar ochii pustii ai morţilor.

Doamna întinde mîna şi opreşte apa de la duş. Încuie pe dinăuntru camera de baie. În drum spre ieşire, aruncă arma fără gloanţe pe mocheta scărilor. De ce să-şi facă griji? E probabil arma ta.

Adevărat? Trebuie să fie adevărat.

M-am aplecat şi l-am tras de braţ. Gheaţa n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieşit din camera de baie, lăsînd uşa neîncuiată. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru poliţiştilor.

M-am dus în dormitor şi-am scos batista de sub pernă. Era o bucăţică de linon cu o margine brodată în roşu. Două iniţiale mici erau cusute într-un colţ: *„A.F."*

— Adrienne Fromsett, am spus. Am rîs. Era un rîs cam sinistru.

Am scuturat batista ca să scot mirosul de *chypre* din ea, apoi am împăturit-o în foiţă şi-am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de toate zilele şi-am căutat prin biroul de lîngă perete. Biroul nu conţinea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de revelaţii. Sau dacă ar fi conţinut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuţă lîngă peretele unde era căminul. Avea un fir lung aşa încît domnul Lavery îşi putea îngădui să stea pe spate pe sofa, cu o ţigară între buzele lui catifelate şi bronzate, cu o băutură alcoolică rece pe măsuţa de alături, avînd timp berechet pentru o nostimă, lungă şi agreabilă conversaţie telefonică cu o amică. O discuţie alene, destinsă, plină de cochetărie şi de glume nevinovate, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversaţie de care s-ar fi bucurat.

Ce păcat că ratase totul. M-am îndepărtat de telefon şi m-am îndreptat spre uşă, am aranjat zăvorul ca să pot intra din nou, am închis uşa ferm, trăgînd-o după mine peste prag, pînă cînd clanţa s-a închis cu un clinchet. Am înaintat pe alee şi m-am uitat la locuinţa doctorului Almore.

Nimeni n-a urlat şi n-a ieşit în goană pe uşă. Nimeni n-a fluierat după poliţie. Totul era calm, însorit şi liniştit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decît Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. A ajuns s-o facă foarte bine. Marlowe cadavru-pe-zi, aşa îl numesc oamenii. Duba morgii se ţine după el ca să ridice ce găseşte el pe drum.

Un tip destul de nostim, şi destul de onest.

M-am înapoiat la intersecţie, m-am suit în maşină, am pornit motorul, am dat înapoi, şi-am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club se întoarse în trei minute şi-mi făcu semn cu capul să-l urmez. Am suit cu liftul pînă la etajul patru, am dat un colţ şi mi-a arătat o uşă întredeschisă.

— Daţi colţul la stînga, domnule. Cît se poate de tăcut. Cîţiva membri dorm.

Am pătruns în biblioteca clubului. Avea cărţi în spatele unor uşi de sticlă şi reviste risipite pe o masă lungă în centru, ca şi un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupaţia principală părea să fie însă dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creiau mici alcovuri, iar în alcovuri se aflau fotolii de piele cu spătarul înalt, de o mărime şi de o moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii domni bătrîni cu feţe violete din cauza presiunii arteriale ridicate dormeau liniştiţi şi sforăiau subţire şi chinuit prin nările strînse.

Am săltat peste cîteva picioare şi m-am furişat spre stînga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colţul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lîngă altul, cu faţa spre colţ. Capul lui brunet şi mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat şi l-am salutat rapid.

— Vorbeşte încet, zise el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întîmplat? Cînd te-am angajat, am sperat c-o să mă scuteşti de probleme, şi n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut să anulez o întîlnire de afaceri importantă.

— Ştiu, i-am răspuns, şi mi-am apropiat faţa de-a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. — Ea l-a împuşcat.

Sprîncenele i se arcuiră brusc şi faţa îi deveni impenetrabilă. Dinţii îi clănţăniră sec. Răsuflă uşor şi îşi strînse pumnul pe genunchi.

— Continuă, spuse el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrînelul cel mai apropiat dormea buştean, suflînd înainte şi înapoi părul fin din nări.

— Nici un răspuns acasă la Lavery, am spus. Uşa uşor deschisă. Ieri am observat însă că se înţepeneşte în ramă. Am impins-o şi s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa foarte liniştită. În momentul următor, o doamnă subţirică şi brunetă, care îşi spune doamna Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările, cu un revolver în mîna ei înmănuşată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca să intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-şi bage nasul pretutindeni prin casă. I-am luat arma şi-am descoperit c-a fost recent folosită, dar nu i-am spus. A spus că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o, şi-a plecat val-vîrtej. S-ar putea să cheme poliţia, dar e mult mai probabil c-are să se ducă să prindă fluturi şi să uite tot ce s-a întîmplat, mai puţin chiria.

M-am oprit. Kingsley îşi întorsese capul spre mine şi-am văzut că fălcile i se încleştaseră la fel ca dinţii. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborît la parter. Semne că o femeie îşi petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudră, şi aşa mai departe. Uşa de la baie încuiată, dar am deschis-o. Trei cartuşe pe jos, două în perete şi unul în fereastră. Lavery în cabina duşului, gol şi mort.

— Dumnezeule! şopti Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el aseară şi că ea l-a împuşcat azi-dimineaţă în timp ce făcea duş?

— Ce v-aţi închipuit că încercam să vă spun? l-am întrebat.

— Vorbeşte încet, bombăni el. E, fireşte, un şoc. De ce în cabina de duş?

— Vorbiţi încet, i-am spus. De ce nu în cabina de duş? Puteţi să vă gîndiţi la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai uşor?

— N-ai cum să ştii dacă l-a împuşcat o femeie, zise el. Vreau să spun, n-ai cum să fii sigur, nu-i aşa?

— Nu, am spus. Aveţi dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenţionat la întîmplare ca să lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, la strada din spate şi nu cred că împuşcăturile dinăuntru ar fi putut fi uşor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut noaptea acolo s-ar fi putut să plece... dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparenţele ar fi putut fi măsluite. L-ai fi putut împuşca dumneata?

— De ce Dumnezeu să-l împuşc? aproape că răcni el, strîngîndu-şi genunchii în pumni. Sînt un om civilizat.

— Nu mi s-a părut că merită să discutăm. Soţia dumneavoastră posedă o armă? l-am întrebat.

Îşi întoarse o faţă trasă şi tristă către mine şi spuse cu o voce găunoasă:

— Dumnezeule! Nu poţi să-ţi închipui aşa ceva!

— Are armă sau nu?

Pronunţă cuvintele fragmentat, aspru şi scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-aţi cumpărat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat la o petrecere în San Francisco acum doi ani. Îl vîntura prin aer, cu convingerea că avea haz. Nu i l-am mai înapoiat. Îşi ciupi tare bărbia pînă cînd încheieturile degetelor să înălbiră. Probabil că nu-şi mai aminteşte cum sau unde l-a pierdut. Atît era de beat.

— Asta-i o poveste mult prea convenabilă, i-am spus. Aţi putea recunoaşte arma?

Se gîndi mult, împingînd bărbia înainte şi închizînd ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate peste fotolii. Unul din babalîcii ce sforăiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. Tuşi, se scărpină la nas cu o mînă subţire şi uscată şi scoase un ceas de aur din buzunarul vestei. Se uită la el trist, îl puse la loc, şi îşi reluă somnul.

Am băgat mîna în buzunar şi i-am dat lui Kingsley arma. O privi foarte deprimat.

— Nu ştiu, zise el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Are un număr de înregistrare pe cealaltă parte, am spus.

— Nimeni nu ţine minte numerele de înregistrare ale armelor.

— Am sperat că n-o să vi-l amintiţi, am spus. M-ar fi neliniştit foarte tare.

Îşi încleştă mîna pe revolver şi îl puse alături pe fotoliu.

— Canalia, spuse el încet. Presupun că s-a debarasat de ea.

— Nu mai înţeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră fiindcă sînteţi un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soţie.

— Nu-i vorba de aceleaşi motive, se răsti el. Iar femeile sînt mult mai impetuoase decît bărbaţii.

— Aşa cum pisicile sînt mai impetuoase decît cîinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sînt mai impetuoase decît unii bărbaţi. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiţi un motiv mai bun dacă vreţi ca soţia dumneavoastră să fi săvîrşit crima.

Îşi întoarse capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colţurile gurii îi apăruseră semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliţiei această armă. Crystal avea un permis şi arma a fost înregistrată. Aşa că au să ştie numărul, chiar dacă eu nu-l ştiu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook ştie că am revolverul.

Clătină din cap cu încăpăţînare.

— Va trebui să riscăm. Da, ştiu că-ţi asumi un risc. Intenţionez să te recompensez pentru asta. Dacă condiţiile ar fi fost propice unei sinucideri, aş propune să pui arma la loc. Dar din cîte îmi spui, nu-i cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanţe cînd a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să muşamalizez o crimă, chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gîndeam la mai mult decît zece dolari, spuse el calm. Mă gîndeam la cinci sute de dolari.

— Şi ce vă aşteptaţi să cumpăraţi cu ei?

Se aplecă spre mine. Ochii îi erau serioşi şi trişti, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soţia mea a fost acolo recent?

— O rochie alb cu negru şi o pălărie, pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernadino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care n-am habar. Vor fi cu siguranţă amprente digitale. Spuneţi că nu i s-au luat niciodată amprentele, dar asta nu înseamnă că n-au să i se ceară ca să le compare. Dormitorul ei de acasă trebuie să fie plin de ele. Ca şi cabana de la Little Fawn Lake. Ca şi maşina.

— Ar trebui să luăm maşina... începu să spună. L-am oprit.

— Nu foloseşte la nimic. Sînt prea multe locuri. Ce fel de parfum foloseşte?

Figura îi deveni inexpresivă.

— Oh. *„Gillerlain Regal, Şampania Parfumurilor"*, zise el fără emoţie. Uneori *Chanel*.

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de *chypre* cu lemn de santal.

— Dormitorul puţea a *chypre*. Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin? strigă el, profund jignit. Dumnezeule! Cum poate fi ieftin? Şaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci kilograme.

Îşi trînti mîinile pe genunchi şi clătină din cap.

— Mă refer la bani, spuse el. Cinci sute de dolari. Îţi scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învîrtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalîcii din spatele nostru se ridică împiedicîndu-se şi ieşi bîjbîind obosit din încăperre.

Kingsley spuse grav.

— Te-am angajat să mă fereşti de scandal, şi fireşte, s-o fereşti şi pe soţia mea, dacă era nevoie. Fără să fie vina dumitale, şansa de a evita un scandal s-a dus. În momentul de faţă e în joc viitorul soţiei mele. Nu cred că ea l-a împuşcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sînt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparţină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Poliţiştii din oraş n-au să-şi bată capul să creadă asta, am răspuns. Dacă cel pe care l-am întîlnit e un tip onest, atunci au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc şi au să tabere pe ea cu bastoanele de cauciuc. Iar capul doamnei Kingsley va fi cu siguranţă primul pe care au să-l vadă cînd au să înceapă să ancheteze cazul!

Îşi încleştă mîinile. Disperarea lui avea un aer teatral, aşa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sînt de acord cu dumneavoastră pînă la un punct, am spus. Angajamentul din casa lui Lavery e mult prea bun, pentru a fi adevărat, la prima vedere. Soţia dumneavoastră şi-a lăsat acolo hainele pe care le purta şi care probabil pot fi identificate. Şi-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut c-ar putea fi atît de proastă.

— Mă încurajezi niţel, spuse Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvîrşesc crime pasionale sau omoară din ură, săvîrşesc crima şi nu le pasă. Tot ce-am auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nechibzuită şi ridicolă. În casă nu există nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contră, totul indică o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo care s-o implice pe soţia dumneavoastră, poliţia tot are să facă legătura între ea şi Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soţiei dumneavoastră are să apară cu siguranţă la anchetă, şi atunci cînd vor afla că dînsa a dispărut de-o lună, copoii au să-şi frece fericiţi mîinile slinoase. Fireşte, au să identifice arma şi...

Mîna i se repezi la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deştept şi foarte ataşat de dumnevoastră personal, dar nu-şi poate îngădui să ascundă o dovadă atît de vitală, ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soţia dumneavoastră este evident suspectă, deşi s-ar putea ca această evidenţă să fie falsă.

Gemu şi îmi întinse laba lui cu arma în ea. Am luat arma şi-am pus-o bine. Apoi am scos-o din nou şi i-am spus:

— Daţi-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe-a mea. Aş putea fi percheziţionat.

Îmi întinse o batistă albă apretată, cu care am şters arma peste tot cu mare grijă, iar apoi am vîrît-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Amprentele mele nu sînt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămînă pe armă. Iată singurul

lucru pe care îl pot face. Să mă întorc acolo, să pun arma la loc. şi să chem poliţia. Îmi asum toate riscurile, şi-am să aştept să văd ce-are să se întîmple. Adevărul are să iasă la iveală. De ce mă aflam acolo şi ce făceam. În cazul cel mai rău, au s-o găsească pe soţia dumneavoastră şi-au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede decît mine, şi-atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce, de fapt, înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sînteţi de acord pînă aici?

Clătină încet din cap. Apoi spuse:

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedeşti că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aştept să-i cîştig, i-am răspuns. Ar trebui să înţelegeţi asta. Cît de bine îl cunoştea domnişoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Faţa i se strînse ca un cîrcel. Degetele i se încleştară pe coapse. Nu spuse nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată cînd i-am cerut adresa lui ieri dimineaţă, am zis. Răsuflă încet. — Ca un gust prost în gură, am zis. Ca o romanţă perimată. Sînt prea brutal?

Nările îi fremătară şi răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi se destinse şi spuse calm:

— L-a cunoscut... destul de bine... într-o anumită epocă. E o fată care face ce vrea cînd e vorba de altfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce? întrebă el brusc. În obraji îi apărură pete roşii.

— Nu vă priveşte. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbeşte cu ea, zise el. De altminteri, ea îi cunoştea şi pe cei doi Almore. Pe soţia lui Almore, cea care s-a sinucis. Lavery o cunoştea şi el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu ştiu. Sînteţi îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— M-aş căsători cu ea mîine, dacă aş putea, spuse el îndîrjit.

Am dat din cap şi m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul celălalt, alţi doi babalîci continuau să sforăie. Restul băieţilor din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus, uitîndu-mă la Kingsley. Poliţaii devin foarte ostili dacă întîrzii să-i chemi cînd e vorba de-o crimă. Există o întîrziere de data asta, şi are să existe şi altele. Aş vrea să mă întorc acolo, ca şi cum m-aş fi dus pentru prima

oară. Cred c-am să reuşesc dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-şi mai amintea bine la cine mă refeream. Cine dracu e... Ah, da, îmi amintesc.

— Nu-i cazul să vă amintiţi. Sînt aproape sigur că n-au să audă un cuvînt de la ea. Nu e genul de femeie care să vrea să aibă de-a face cu poliţia din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, zise el.

— Atunci gîndiţi-vă cum o să răspundeţi la întrebări. Au să vă pună întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din cîte ştiu. Nu cădeţi în pasa lor. Dacă se va întîmpla astfel, n-am să mai pot descoperi nimic pentru că o să fiu la zdup.

— Ai putea să-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte să chemi poliţia, zise el rezonabil.

— Ştiu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au să verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc c-am venit aici ca să vă previn.

— Înţeleg, spuse el. Te poţi bizui pe mine ca să tratez lucrurile cum trebuie.

Ne-am strîns mîna şi l-am lăsat acolo, stînd în picioare.

18

Athletic Club se afla la un colţ şi cam la jumătate de stradă de Treloar Building. Am traversat strada şi-am mers în direcţia nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăţi de cauciuc. Zona era înconjurată de un gard, avînd un pasaj de trecere strîmt care servea clădirea. Trecerea era ticsită de funcţionari care se întorceau la birou după masa de prînz.

Biroul de recepţie al lui Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceeaşi blondă pufoasă opera într-un colţ la centrala telefonică. Îmi zîmbi precar; i-am răspuns întinzînd un deget spre ea, simulînd o armă în mînă, în stilul banditilor din

filmele western, care își rotesc cocoșul pistolului. Rîse copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decît se distrase toată săptămîna.

Am arătat cu mîna spre biroul domnișoarei Fromsett, iar micuța blondă dădu din cap, vîrî o fișă în tablou și vorbi în microfon. O ușă se deschise și domnișoara Fromsett intră balansîndu-se elegant spre biroul ei unde se așeză și de unde mă privi calm și curios.

— Ce dorești, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? Se uită la mine gînditoare. O mulțime de bărbați încercaseră să-i arate ceva, chiar și gravuri. În alte împrejurări, n-aș fi ezitat să-mi încerc norocul, făcîndu-i curte.

— Treburi, i-am spus. Treburile domnului Kingsley.

Se ridică și deschise portița care o despărțea de sala de așteptare.

— Am putea atunci să mergem în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis ușa. În timp ce treceam pe lîngă ea, am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus:

— *„Gillerlain Regal, Șampania Parfumurilor"?*

Zîmbi vag și continuă să țină ușa deschisă.

— Din salariul meu?

— N-am pomenit nimic de salariul dumitale. Nu arăți ca o femeie care trebuie să-și cumpere ea parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să știi, detest să mă parfumez cînd sînt la birou. El mă obligă.

Am pășit în camera lungă și întunecată, ea s-a așezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am așezat unde mă așezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gît. Arăta ceva mai dezghețată, dar departe de-a fi incendiantă.

I-am oferit una din țigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu bricheta lui și s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercînd să fim șmecheri, am spus. Cred că ai aflat între timp cine sînt și cu ce mă ocup. Dacă n-ai știut-o ieri dimineață e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ștabul.

Se uită la mîna care i se odihnea pe genunchi, apoi își ridică privirea și spuse aproape timid:

— E un brăbat foarte bine, în ciuda pozei pe care o arborează, de om important. Și dacă ai ști ce-a avut de suferit

de pe urma acelei tîrfe — descrise un cerc cu ţigara — dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că i-ai cunoscut pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întîlnit-o de două ori.

— Unde ai întîlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gînd să devii obraznic, domnule Marlowe?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am să discut doar despre afaceri, şi nu pe tonul diplomaţiei internaţionale.

— Perfect. Dădu uşor din cap. — Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo... uneori. Cînd avea cîte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoştea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Amore?

Se roşi uşor la faţă.

— Da, o cunoştea foarte bine.

— Cunoştea de asemenea o mulţime de alte femei... foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoştea şi pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Îşi spuneau pe numele mic. Ştii, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an şi jumătate.

— Există vreo îndoială în privinţa sinuciderii?

Îşi ridică sprîncenele cu un gest ce mi se păru făcut, ca şi cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai vreun motiv deosebit ca să-mi pui acea întrebare astfel? Cu alte cuvinte, are vreo legătură... cu ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu ştiu dacă are sau nu legătură. Ieri însă, doctorul Almore a chemat poliţia doar fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a maşinii cine eram. Poliţaiul s-a purtat foarte urît cu mine doar fiindcă mă aflam acolo. Nu ştia ce făceam şi nu i-am spus că-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie s-o fi ştiut. Mă văzuse în faţa casei lui Lavery. Vrei să-mi spui şi mie de ce era nevoie să cheme poliţia? Şi de ce poliţaiul s-a crezut dator să-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l şantajeze pe Almore a ajuns la puşcărie? Şi de ce poliţaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adică ale doamnei Almore, m-au angajat? Dac-ai putea să-mi răspunzi la vreuna din aceste întrebări, aş fi în măsură să judec dacă sînt sau nu treaba mea.

Reflectă la cele spuse, aruncîndu-mi o privire rapidă în timp ce reflecta, iar apoi se uită în altă parte.

— Am întîlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, zise ea încet. Cred că pot însă să-ţi răspund la întrebări, la toate

întrebările. Ultima oară cînd am întîlnit-o, a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulţime de oameni. Se bea mult şi se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soţii lor, iar bărbaţii nu erau cu soţiile, presupunînd că aveau soţii. Am dat acolo, de un tip numit Brownwell, care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum. O cicălea pe doamna Almore în privinţa practicii medicale a soţului ei. Se părea că insinua că Almore era unul din acei doctori care aleargă toată noaptea c-o trusă de siringi şi fiole, ajutînd beţivii din localitate să nu vadă elefanţi roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasă cum îşi cîştiga soţul ei banii, atît timp cît avea o groază de bani, şi îi putea cheltui. Era şi ea cam beată şi nu prea simpatică, după părerea mea. Una din acele femei şirete şi elegante, care rîd prea mut, se lăbărţează în fotolii şi îşi expun picioarele pînă sus. O tipă de un blond foarte deschis şi cu ochii nepermis de albaştri. Brownwell i-a răspuns că să nu-şi facă nici o grijă, o astfel de practică va fi întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la pacienţi şi un venit între zece şi cincizeci de dolari de vizită. Un lucru îl deranja însă, a spus el. Cum putea un doctor să obţină atîtea stupefiante fără să aibă relaţii? A întrebat-o pe doamna Almore dacă aveau mulţi gangsteri simpatici la masă. Florance i-a aruncat un pahar cu vin în faţă.

Am zîmbit acru, dar domnişoara Fromsett s-a reţinut. Îşi stinse ţigara în scrumiera masivă de sticlă şi cupru de pe biroul lui Kingsley şi mă privi grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afară de cazul că Brownwell avea pumni solizi, nu văd de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Cîteva săptămîni mai tîrziu, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj, la o oră foarte înaintată. Uşa garajului era închisă şi motorul maşinii mergea. Se opri şi îşi umezi discret buzele. — Chris Lavery a găsit-o. Se întorcea acasă, la o oră tîrzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea şi ţeava de eşapament a maşinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul c-a murit subit. S-a muşamalizat bine.

Îşi ridică mîinile împreunate şi le lăsă apoi lent în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Aşa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai tîrziu am auzit ceva care ar fi putut fi o explicaţie. Am dat de acest Brownwell pe Vine Street, şi mi-a oferit să bem ceva. Nu-mi plăcea, dar aveam la dispoziţie o jumătate de oră. Am

stat în fundul lui Levy's Bar, şi m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în faţă. Am răspuns că da. În continuare, conversaţia a mers cam aşa. Îmi amintesc foarte bine...

Brownwell: „— Amicul nostru Chris Lavery intră la apă dacă rămîne fără amante pe care le poate stoarce de bani".

Am răspuns: „— Nu înţeleg ce vrei să spui".

El a spus: „— Poate că nu vrei să înţelegi. În noaptea cînd a murit, doamna Almore fusese mai înainte la tripoul lui Lou Candy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat şi-a spus că ruleta e aranjată, şi-a făcut scandal. Candy a trebuit s-o ducă cu forţa în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic şi, după o vreme, doctorul a sosit. I-a făcut o injecţie cu una din siringile lui mici şi atît de obişnuite. Apoi a plecat, lăsîndu-l pe Candy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Aşa că amicul Candy a condus-o acasă, infirmiera doctorului a sosit, chemată de acesta, Candy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o la pat. Candy s-a întors la fisele lui. A trebuit să fie dusă pe sus la pat şi, totuşi, în aceeaşi noapte, s-a sculat şi-a coborît în garajul casei şi şi-a încheiat viaţa, aspirînd gazele din ţeava de eşapament. Ce părere ai?" m-a întrebat Brownwell.

Am spus: „— Nu ştiu absolut nimic. Dar dumneata de unde ştii?"

A spus: „— Cunosc un ziarist la fiţuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nici o anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare cîte o săptămînă. Fireşte, sînt cu toţii în slujba bandei de politicieni. Nu-i greu de aranjat aşa ceva într-un orăşel dacă cineva care dispune de influenţă trage sforile. Iar Candy dispunea de multă în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete şi nici doctorului nu-i plăcea ideea."

Domnişoara Fromsett se opri din vorbit şi aşteptă să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui că-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru Brownwell.

— Fireşte. Almore a lichidat-o şi apoi, împreună cu Candy au aranjat să muşamalizeze afacerea. S-a făcut şi în locuri mai puţin pretenţioase în ce priveşte corectitudinea decît a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i întreaga poveste, nu-i aşa?

— Nu. Se pare că părinţii doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznici de noapte şi fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea

noapte, după Chris. Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informaţii, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru condus maşina în stare de ebrietate şi-a primit o pedeapsă privată de libertate.

— Asta-i tot? am spus.

— Iar dacă te miri de ce-mi amintesc aşa de bine, spuse ea, e fiindcă meseria mea îmi cere să ţin bine minte conversaţiile.

— Mă gîndeam doar că tot ce mi-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul dumitale vorbăreţ, domnul Brownwell pare să creadă că ce s-a întîmplat i-a oferit cuiva o şansa să-l şantajeze pe doctor. Trebuie însă să fi existat dovezi, mai ales atunci cînd încerci să-l şantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de către justiţie.

— Aşa cred şi eu, răspunse domnişoara Fromsett. Şi-aş dori să cred că şantajul n-a fost decît una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ţi spun, domnule Marlowe.

Acum trebuie să plec. Începu să se scoale de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ţi arăt ceva...

Am scos din buzunar batista mică şi parfumată, care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat şi-am lăsat-o să cadă pe birou în faţa ei.

19

S-a uitat la batistă, apoi la mine, a luat un creion şi a împins spre ea bucăţica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muşte? m-a întrebat.

— Am crezut că-i un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitaţie ieftină. Repulsie e un cuvînt prea amabil pentru a o descrie. Şi de ce vrei să mă uit la această batisă, domnule Marlowe? Se lăsă pe spate şi mă privi direct şi calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery, sub perna din dormitorul lui. Are iniţiale pe ea.

Despături batista folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Faţa i se contractă şi deveni gravă.

— Are două litere brodate pe ea, spuse ea cu o voce rece şi mînioasă, care se întîmpă să coincidă cu iniţialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am spus. Probabil că avea o puzderie de amante cu aceleaşi iniţiale.

— Deci pînă la urmă, te-ai decis să fii impertinent, zise ea calm.

— E batista dumitale... sau nu?

Ezită. Întinse mîna peste birou foarte calm, luă o altă ţigară şi o aprinse cu un chibrit. Stinse chibritul scuturîndu-l uşor, şi urmărind flacăra ce înainta pe băţ.

— Da, e a mea, spuse ea. Trebuie să-mi fi căzut cînd am fost acolo. De mult. Te încredinţez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să ştii? N-am spus nimic, iar ea a continuat: — Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia... căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am format o imagine a acelei femei. Şi nu prea se potriveşte cu cea pe care o am despre Lavery.

Îşi arcui uşor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plăceau buzele superioare lungi.

— Cred, zise ea, c-ar trebui să-ţi schimbi puţin ideea pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidenţă.

— Văd că nu vorbeşti prea frumos despre morţi, am răspuns.

O clipă rămase nemişcată şi mă privi de parcă n-aş fi spus nimic şi aştepta să mă audă spunînd ceva. Un tremur uşor îi cuprinse gîtul şi apoi întregul trup. Mîinie i se încleştară şi ţigara se îndoi. O privi şi o aruncă în scrumieră cu o mişcare bruscă.

— A fost împuşcat la duş, am spus. Şi se pare că e opera unei femei care şi-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scări şi această batistă pe pat.

Se mişcă imperceptibil în fotoliul ei. Privirea îşi pierduse orice expresie. Faţa îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Şi aştepţi de la mine să-ţi dau informaţii în această privinţă? mă întrebă ea decepţionată.

— Ascultă, domnişoară Fromsett, aş dori să fiu politicos, distant şi subtil în ce priveşte toate aceste lucruri. Aş dori să mă angajez în acest joc măcar o dată, aşa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu mă lasă, nici clienţii, nici poliţia şi nici cei împotriva cărora fac acest joc. Indiferent de cît de mult încerc să fiu cumsecade, termin întotdeauna prost şi gata să jignesc pe cineva.

Dădu din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.

— Cînd a fost împuşcat? întrebă ea şi apoi tremură din nou uşor.

— Bănuiesc că azi-dimineaţă. Nu la mult timp după ce se sculase. Am spus că tocmai terminase de bărbierit şi se pregătea să facă un duş.

— Asta înseamnă c-a fost la o oră tîrzie, spuse ea. Sînt aici de la ora opt şi jumătate.

— Nu cred că l-ai împuşcat dumneata.

— Grozav de amabil din partea dumitale, zise ea. Dar e batista mea, nu-i aşa? Deşi nu e parfumul meu. Şi nu cred că poliţia e foarte sensibilă la diferenţe în ce priveşte calitatea parfumului sau a altor lucruri.

— Nu este. Dar asta se aplică şi detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?

— Dumnezeule, spuse ea şi îşi acoperi gura cu dosul mîinii.

— S-a tras în el de vreo cinci sau şase ori. Numai două gloanţe l-au nimerit. Era încolţit în cabina duşului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Denotă multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată şi criminală.

— Era uşor să-l urăşti, spuse ea distrată. Şi otrăvitor de uşor să-l iubeşti. Femeile, chiar cele decente, fac greşeli atît de teribile în ce priveşte bărbaţii.

— Vrei să-mi spui că odinioară ai crezut că-l iubeai, dar că nu-l mai iubeşti acum şi că nu l-ai împuşcat dumneata.

— Da. Vocea îi devenise uşoară şi uscată, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească la birou. — Sînt sigură c-ai să respecţi confidenţa mea. Rîse scurt şi amar. — Sărmanul, egoistul, ieftinul, oribilul, superbul şi nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împuşcat eu.

Am aşteptat să-şi termine confesiunea. După o clipă, a spus liniştită:

— Domnul Kingsley e la curent?

Am dat afirmativ din cap.

— Şi poliţia, fireşte.

— Nu încă. Cel puţin nu ştiu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.

Luă creionul şi îl înfipse în batistă.

— Domnul Kingsley ştie despre otreapa asta parfumată?

— Nimeni nu ştie cu excepţia dumitale şi a mea, şi a celui care a pus-o acolo.

— Ce amabil din partea dumitale, spuse ea ironic. Şi ce amabil să ai asemenea gînduri.

— Posezi o notă de superioritate şi de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gîndesc? C-am

scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o, şi-am ţinut-o la vedere spunînd: „Aha, iată iniţialele domnişoarei Fromsett şi aşa mai departe. Domnişoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem, între noi, c-a fost atît de intimă cu el pe cît poate mintea mea murdară să-şi imagineze. Dar asta e un parfum ieftin şi domnişoara Fromsett nu foloseşte parfum ieftin. Iar batista se află sub perna lui Lavery iar domnişoara Fromsett nu-şi ţine batistele sub perna unui bărbat. Aşadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnişoara Fromsett. E doar o iluzie optică."

— Termină o dată! zise ea.

Am rînjit.

— Ce fel de persoană îţi închipui că sînt? se răsti ea.

— E prea tîrziu ca să-ţi mai spun.

Roşi delicat pe întreaga faţă de data asta.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Am idei, dar nu-s decît idei. Mă tem că poliţia are să socoată cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atîrnă în dulapul lui Lavery. Şi cînd au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn Lake, mă tem c-au să pună mîna pe cătuşe. Mai întîi însă trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-o să fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, spuse ea absentă. Sărmanul de el, trebuie să îndure şi asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea să existe o explicaţie cu totul diferită, ceva de care nu ştim nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Îşi ridică brusc privirea şi clatină din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri ţinînd seama că e un om care n-are de ce se teme. Dar, fireşte, nu numai cei vinovaţi se tem.

M-am sculat în picioare, am bătut cu degetul în marginea biroului şi m-am uitat în jos la ea. Avea un gît frumos. Îmi arătă batista.

— Ce se întîmplă cu asta? mă întrebă ea mohorît.

— Dac-ar fi a mea, aş spăla-o pentru a înlătura acel parfum ieftin.

— S-ar putea să aibă importanţă, nu-i aşa? S-ar putea să aibă mare importanţă.

— Nu cred că are cea mai mică importanţă, am spus rîzînd. Femeile îşi uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strînge şi le ţine într-un sertar parfumat cu un săculeţ de ierburi mirosind a lemn de santal. Cineva s-ar putea să dea peste ele şi să ia una. S-ar putea ca el să le dea cuiva, pentru a

se distra pe seama reacţiilor altor femei la vederea iniţialelor. Am impresia că era genul ăsta de canalie. La revedere, domnişoara Fromsett, şi mulţumiri c-aţi discutat cu mine.

Am pornit spre uşă, dar pe drum m-am oprit şi-am întrebat-o:

— Cunoşti cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate aceste informaţii?

A clătinat din cap.

— Sau numele părinţilor doamnei Almore?

— Nici asta, dar aş putea eventual să-l aflu pentru dumneata. Aş fi încîntată s-o fac.

— Cum ai să procedezi?

— Astfel de informaţii apar de obicei în ferpare, nu-i aşa? Sînt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale. Mi-am mişcat un deget pe marginea biroului şi-am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeş, ochii superbi, şi un păr cît se poate de fin şi la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul şi-am ieşit din birou. Blonda de la tabloul telefonic mă privi plină de speranţe, iar buzele ei mici şi roşii se deschiseră, aşteptînd altă glumă.

Cum nu mai aveam însă nici o rezervă de glume, am ieşit din cameră.

20

În faţa casei lui Lavery nu se afla nici o maşină a poliţiei, nimeni nu bătea trotuarul şi, cînd am împins uşa de la intrare, n-am mai simţit mirosul de ţigară de foi sau de ţigară obişnuită. Soarele se îndepărtase de ferestre şi o muscă bîzîia încet deasupra unuia din paharele de whisky. M-am dus pînă în fundul încăperii şi m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu se mişcă în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepţia picăturilor ce se auzeau slab din baie şi care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon şi-am căutat numărul secţiei de poliţie în cartea de telefon. Am format numărul şi, în timp ce aşteptam, am scos micul revolver automat din buzunar şi l-am pus pe masă, alături de telefon.

O voce bărbătească spuse:

— Poliţia din Bay City, Smoot la telefon. Am răspuns:

— Cineva a fost împuşcat la această adresă: Altair Street, numărul 623. Un om pe nume Lavery locuieşte acolo. E mort.

— Altair Street, numărul şase-doi-trei. Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Eşti în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am aşezat pe sofa şi-am aşteptat. Nu prea mult. Undeva departe urlă o sirenă şi sunetul ei creştea pe măsură ce se apropia. Cauciucurile gemură la o cotitură, urletul se stinse într-un hîrîit metalic, redus apoi la tăcere, în timp ce cauciucurile gemură din nou în faţa casei. Poliţia din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee răsunară paşi şi m-am dus la uşa de la intrare şi-am deschis-o. Doi poliţai în uniformă dădură buzna în cameră. Erau de mărime obişnuită, cu acele faţa trecute prin multe şi cu ochi bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub şapcă, în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vîrstă, puţin încăruntit şi încruntat. Au rămas în picioare, privindu-mă plictisiţi, apoi cel mai în vîrstă a spus scurt:

— În regulă, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duş.

— Eddie, stai cu el aici.

Păşi rapid prin cameră şi dispăru. Partenerul lui mă privi cu atenţie şi vorbi din colţul gurii:

— Nu te gîndi să faci vreo prostie, amice.

M-am aşezat la loc pe sofa. Poliţaiul cercetă din ochi încăperea. De jos se auzeau zgomote, paşi ce se deplasau. Poliţaiul care rămăsese cu mine zări brusc arma de lîngă telefon. Se repezi la ea cu un gest violent, ca un jucător de football.

— Asta-i arma crimei? aproape că urlă la mine.

— Aşa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha! Se apleacă asupra armei, dezvelindu-şi colţii la mine şi puse mîna pe tocul pistolului. Desfăcu cu degetul încuietoarea şi apucă patul revolverului negru. Ce anume ai zis? mă repezi el.

— Că aşa îmi închipui.

— Asta-i perfect, rînji el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar aşa de perfect, am spus.

Se trase puţin în spate. Mă privi cu mare atenţie.
— De ce l-ai împuşcat? mîrîi el.
— M-am tot întrebat şi eu.
— Aha, un şmecher.
— Hai să stăm jos şi să aşteptăm pe cei de la secţia criminală, am spus. Îmi rezerv apărarea.
— Nu face pe nebunul cu mine, zise el.
— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aş fi împuşcat, n-aş fi aici. N-aş fi chemat poliţia. N-aţi fi găsit arma. Nu te chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.
Păru jignit. Îşi scoase şapca şi garoafa căzu pe podea. Se aplecă şi o luă, apoi o suci între degete şi o aruncă în dosul grilajului din faţa căminului.
— N-ar trebui să faci asta, i-am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu şi să-şi piardă o groază de timp cu ea.
— La dracu! Se aplecă peste paravan, apucă garoafa din nou şi o vîrî în buzunar. — Eşti la curent cu toate, nu-i aşa, amice?
Celălalt poliţai urcă scările cu o expresie gravă. Rămase în mijlocul încăperii, se uită la ceasul de mînă, scrise ceva în carnet, apoi se uită afară pe fereastra din faţă, trăgînd de-o parte jaluzele.
Poliţaiul care rămăsese cu mine spuse:
— Pot să merg să mă uit?
— Nu-ţi bate capul, Eddie. Nu-i de domeniul nostru. Ai chemat procurorul?
— Am crezut că secţia criminală se va ocupa de caz.
— Mda, e adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul şi ştii că-i place să lucreze cum vrea el. Se uită la mine şi spuse: — Dumneata eşti Marlowe?
I-am spus că mă numeam Marlowe.
— E mare şmecher. Cunoaşte toate problemele, spuse Eddie.
Celălalt poliţist mă privi distrat, se uită distrat şi la Eddie, zări arma pe masa cu telefonul şi se concentră asupra ei, fără să fie cîtuşi de puţin distrat.
— Mda, aia e arma crimei, spuse Eddie. N-am atins-o.
Partenerul lui dădu din cap.
— Văd că poliţia nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Eşti prieten de-al lui? Arătă cu degetul mare spre podea.
— L-am văzut ieri pentru prima oară în viaţa mea. Sînt un detectiv particular din Los Angeles.
— Aha. Mă privi cu atenţie. Celălalt poliţai se uită la mine foarte bănuitor.
— Dumnezeule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observaţie inteligentă pe care o făcuse. I-am rînjit afectuos.

Partenerul lui se uită din nou pe fereastra din faţă.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, zise el.

Eddie i se alătură şi se uită şi el.

— Chiar aşa. Poţi să citeşti placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi...

— Ţine-ţi gura! spuse colegul lui şi lăsă să cadă jaluzeaua. Amîndoi se întoarseră şi mă priviră posaci.

O maşină sosi pe stradă, se opri, o uşă se închise cu zgomot şi alţi paşi se auziră pe aleea de la intrare. Cel mai în vîrstă dintre poliţai deschise uşa celor doi poliţişti în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

21

Cel care intră primul era mic de statură pentru un poliţist, un om de vîrstă mijlocie, cu o faţă subţire şi cu o expresie de permanentă oboseală. Avea nasul ascuţit şi îndoit niţel într-o parte, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit cînd conducea o anchetă. Pălăria lui albastră, plată, îi stătea solid pe cap şi pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maron urît şi ţinea mîinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară.

Bărbatul din dosul lui era Degarmo, poliţaiul solid cu păr blond deschis, cu ochii de un albastru metalic şi cu o figură sălbatică şi ridată, căruia nu-i plăcuse faptul că mă aflasem în faţa casei doctorului Amore.

Cei doi poliţişti în uniformă se uitară la bărbatul mai scund şi îl salutară ducînd mîna la şepci.

— Cadavrul e la subsol, căpitane Webber. A fost împuşcat de două ori după cîteva rateuri, se pare. E mort de cîtva timp. Acest tip se numeşte Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat mai mult.

— Foarte bine, zise Webber aspru. Avea o voce bănuitoare. Îşi plimbă o privire bănuitoare asupra feţei mele şi dădu uşor din cap. — Sînt căpitanul Webber, zise el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. O să ne uităm la cadavru mai întii.

Traversă camera. Degarmo se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată şi îl urmă. Coborîră la parter, însoţiţi de cel mai în vîrstă dintre cei doi poliţişti. Poliţaiul numit Eddie schimbă cu mine cîteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuinţa doctorului Almore, nu-i aşa? am spus.

Faţa lui îşi pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Ei şi?

— Nimic, am răspuns.

Rămase tăcut. Vocile de dedesubt ne parveneau stins şi neclar. Poliţaiul trase cu urechea şi spuse pe un ton mai prietenos:

— Mai ţii minte cazul ăla?

— Doar puţin.

— Au muşamalizat frumos afacerea, zise el şi rîse. Au făcut-o ghem şi-au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poţi ajunge fără să te caţări pe un scaun.

— Aşadar, au muşamalizat-o. Mă întreb de ce.

Poliţaiul mă privi încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ţi închipui că n-au fost. Cît de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl ţineai sub observaţie?

— Mă ocupam niţel de el. L-ai cunoscut? am întrebat.

Poliţaiul numit Eddie clătină din cap.

— Nu. Nu ţin minte decît că un tip din această casă a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în noaptea aceea.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cît timp e aici? zise el.

— Nu ştiu.

— Cam de un an şi jumătate, zise poliţaiul gînditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secţia de *„Noutăţi din district"*, am răspuns, mai mult ca să mă aflu în treabă.

Se scărpină în ureche, apoi ascultă atent. Nişte paşi urcau scara. Faţa îi deveni inexpresivă, se îndepărtă de mine şi se îndreptă din spate.

Căpitanul Webber se grăbi să ajungă la telefon, făcu un număr, vorbi în aparat, apoi îndepărtă telefonul de la ureche şi se uită înapoi peste umăr.

— Cine-i procuror săptămîna asta, Al?

— Ed Garland, răspunse locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, spuse Webbel la telefon. Spune-i să vină aici imediat. Şi spune-le celor de la serviciul antropometric să se grăbească. Lăsă arma din mînă şi lătră tare:

— Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns.

Se apropie, calcînd precar pe călcîie, ajunse în faţa mea şi mă împunse cu bărbia lui mică şi ascuţită. Ţinea delicat arma într-o batistă.

— Nu ştii că nu trebuie să atingi o armă aflată la locul crimei?

— Fireşte că ştiu. Dar cînd am luat-o în mînă n-am ştiut c-a avut loc o crimă. N-am ştiut că arma a fost folosită. Zăcea pe scară şi-am crezut că a fost lăsată acolo.

— O poveste verosimilă, spuse Webber decepţionat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— De ce fel de lucruri?

Continuă să mă privească fix şi nu-mi răspunse.

— Cum se fac să-ţi spun versiunea mea asupra evenimentelor? am zis.

Se cambră şi îmi arătă brusc toată ostilitatea.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări aşa cum ţi le pun eu?

Nu i-am răspuns. Webber se întoarse brusc şi se adresă celor doi poliţişti în uniformă:

— Băieţi, vă puteţi întoarce la maşina voastră şi luaţi mai tîrziu legătura cu dispecerul..

Cei doi îl salutară şi ieşiră, închizînd uşa încet pînă se înţepeni, şi atunci deveniră foarte nervoşi. Webber aşteptă pînă cînd maşina lor se îndepărtă. Apoi îşi aţinti din nou privirea lui tristă şi rea asupra mea.

— Vreau să-ţi văd actele de identitate, spuse el.

I-am înmînat portvizitul şi-a scormonit prin el. Degarmo s-a aşezat într-un fotoliu, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos un chibrit diin buzunar şi-a început să-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne cauzează o groază de neplăceri, spuse el.

— Nu neapărat, am răspuns.

Îşi ridică vocea. Fusese destul de ridicată şi mai înainte.

— Am spus că ne cauzează o groază de neplăceri şi o groază de neplăceri e exact ce-am vrut să spun! Dar te asigur de un lucru. N-ai să cauzezi nici o neplăcere în Bay City!

Nu i-am răspuns. Împunse în aer cu degetul mare.

— Ai venit dintr-un mare oraş. Îţi închipui că eşti deştept şi îţi închipui că eşti dur. Nu-ţi face griji. Ştim cum să ne ocupăm de dumneata. Sîntem un orăşel, dar sîntem foarte bine organizaţi. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct şi lucrăm rapid. Nu-ţi face griji în privinţa noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji. Încerc doar să cîştig şi eu un dolar în mod cinstit.

— Şi nu încerca să faci pe şmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo îşi coborî ochii din tavan şi îşi îndoi un deget ca să-şi privească unghia. Vorbi cu un glas foarte plictisit:

— Ascultă, domnule căpitan, tipul de la parter se numeşte Lavery. E mort. L-am cunoscut puţin. Alerga după fuste.

— Ei şi? îl repezi Webber fără să-şi îndepărteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezenţa unei femei, zise Degarmo. Ştii cu ce se ocupă aceşti detectivi particulari. Cazuri de divorţ. Propun să-l vîrîm în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, spuse Webber, aş dori s-o ştiu. Nu văd nici un semn că-i speriat.

Se apropie de fereastră şi ridică jaluzelele. Lumina se revărsă în odaie aproape orbitor după lunga perioadă de întuneric. Reveni călcînd apăsat, mă împinse cu un deget subţire şi dur şi spuse:

— Vorbeşte.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-şi poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soţia lui a dispărut şi mai tîrziu clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat împreună cu Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a intra la idee. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi intrat în contact cu oameni dubioşi şi apoi în încurcături. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery iar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai tîrziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernadino în noaptea cînd se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informaţie la îndemînă am venit să-l

confrunt din nou pe Lavery. Nimeni n-a răspuns cînd am sunat şi uşa era întredeschisă. Am intrat, m-am uitat de jur-împrejur, am găsit arma şi-am cercetat casa. L-am găsit. Exact cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, zise Webber rece.

— Fireşte că nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gînd să ratez această ocazie.

— Cum se numeşte cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. — E directorul unei companii de cosmetice în Treloar Building, pe Clive Street. Gillerlain Company.

Webber se uită la Degarmo. Degarmo scrise ceva pe un plic. Webber citi mesajul, se uită la mine şi spuse:

— Şi altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soţia lui. Locul se numeşte Little Fawn Lake, lîngă Puma Point, la vreo şaizeci de kilometri de San Bernadino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scria încet. S-a oprit o clipă şi mîna păru să-i atîrne în aer ţeapănă, apoi o lăsă să cadă din nou pe plic şi îşi reluă scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună, soţia îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soţul, şi l-a abandonat, sau aşa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber închise ochii şi se clătină pe călcîie. Apoi spuse destul de încet:

— De ce îmi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întîmplat aici?

— Există o legătură în timp. Lavery a fost sus la cabană. Nu ştiu de nici o altă legătură, dar m-am gîndit s-o menţionez pe asta.

Degarmo stătea foarte calm şi se uita la podea. Faţa i se contractase şi părea mai fioroasă ca niciodată. Webber spuse:

— Această femeie care s-a înecat.... E vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crimă. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess. Bill şi Muriel Chess, soţia lui.

— Nu vreau să fiu amestecat, se răsti Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu aveam nimic aici, am spus, uitîndu-mă la Degarmo. Am fost aici de două ori. Prima dată, am discutat cu Lavery şi n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery şi tot n-am aflat nimic.

— Am să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns cintit, zise Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ţi-o pun acum, ţi-o voi pune mai tîrziu. Vreau să primesc în orice caz,

răspunsul. Ai cercetat casa şi-ai făcut-o, îmi închipui, destul de minuţios. Ai dat de ceva care să sugereze că soţia lui Kingsley ar fi putut fi aici?

— Nu-i o întrebare onestă, am răspuns, căci implică o concluzie din partea martorului.

— Vreau un răspuns, spuse el încruntat. Nu eşti la tribunal.

— Răspunsul este „da". Am văzut haine de damă în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca fiind acelea purtate de doamna Kingsley la San Bernadino în noaptea cînd l-a întîlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exactă. Un taior alb şi negru, dar cu mult alb, o pălărie de pai cu o panglică alb şi negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe cale îl ţinea în mînă.

— Dumneata eşti un tip nemaipomenit atunci cînd lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici cînd crima a fost comisă, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să găsim criminalul, domnule căpitan.

Webber mă aţintise cu o privire lipsită de expresie, cu excepţia unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mişcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sînteţi nişte fraieri. Acele haine sînt făcute de comandă şi e uşor să le dai de urmă. V-am scutit să vă bateţi capul o oră, dîndu-vă aceste amănunte, poate chiar mai puţin decît ia o convorbire telefonică.

— Ce mai ai de spus? mă întrebă Webber calm.

Pînă să apuc să-i răspund, în faţa casei se opri o maşină, apoi o alta. Webber se îndreptă în grabă spre uşă şi o deschise. În odaie intrară trei oameni; unul cu păr tăiat scurt şi cîrlionţat, altul masiv, ambii ţinînd în mînă truse negre de piele goasă. În dosul lor se afla un bărbat înalt şi subţire. Îmbrăcat într-un costum gri închis şi cu o cravată neagră. Avea ochii foarte vii şi o faţă prelungă.

Webber îi făcu semn cu degetul bărbatului cu păr cîrlionţat şi îi spuse:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cît mai multe amprente din toată casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de-o femeie. Are să fie o treabă lungă.

— Am să mă ocup de toate, mîrîi Busoni. Împreună cu bărbatul masiv traversară odaia şi coborîră scările.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, îi spuse Webber celui de-al treilea bărbat. Hai să coborîm ca să te uiţi la el. Ai chemat duba?

Bărbatul cu ochii vii dădu din cap cu o mişcare scurtă şi împreună cu Webber coborîră la parter în urma celorlalţi doi.

Degarmo puse de-o parte plicul şi creionul. Se uită la mine inexpresiv.

— Crezi c-ar trebui să pomenesc de conversaţia noastră de ieri, sau e o tranzacţie personală?

— N-ai decît să vorbeşti ce vrei. Avem datoria să păzim cetăţenii.

— Atunci vorbeşte dumneata. Aş dori să am amănunte despre cazul Almore.

Se înroşi uşor şi privirea îi deveni rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoşti pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri şi nici n-am ştiut nimic despre el. De atunci însă am aflat că Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis, că tot Lavery i-a descoperit cadavrul, şi că Lavery a fost bănuit cel puţin de-a fi încercat să-l şantajeze pe doctor, sau de-a fi în situaţia de a-l şantaja. De asemenea, dumneata şi colegul aţi fost interesaţi de faptul că locuinţa lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a mai remarcat că afacerea a fost frumos muşamalizată, sau ceva în genul ăsta.

Degarmo spuse încet şi hotărît:

— Am să-l concediez pe idiotul ăsta. Trăncăneşte întruna. Nişte cretini!

— Atunci asta nu înseamnă nimic?

Îşi privi ţigara.

— Care „asta"?

— Presupunerea că Almore şi-a omorît soţia şi-a dispus de destulă influenţă pentru a aranja lucrurile.

Degarmo se sculă, se apropie de mine şi se aplecă înainte:

— Vrei să repeţi ce-ai spus? zise el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste faţă cu dosul mîini. Capul îmi zvîcni într-o parte. Îmi simţeam faţa umflată şi mare.

— Repetă, zise el încet.

Am repetat. Mîna lui mă lovi peste faţă din cealaltă direcţie.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu, pentru a treia oară. S-ar putea ca de data asta să nu mă nimereşti. Mi-am frecat bărbia.

Rămase aplecat spre mine, cu buzele întinse şi subţiri şi cu o lucire bestială în ochii lui foarte albaştri.

— De fiecare dată cînd vorbeşti aşa cu un poliţist, ştii la ce te aştepţi, zise el. Încearcă din nou şi n-am să folosesc doar dosul mîinii cu tine.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am frecat bărbia.

— Dacă îţi vîri nasul în treburile noastre, ai să te trezeşti într-o fundătură, cu pisicile uitîndu-se la tine.

Nu i-am răspuns. Se îndepărtă şi îşi reluă locul, respirînd din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia şi mi-am muşcat degetele încet, ca să mă eliberez de tensiunea din ele.

— Am să ţin minte, în ce ne priveşte pe amîndoi.

22

Era aproape seara cînd m-am întors la Hollywood şi m-am dus la biroul meu. Clădirea se golise de oameni şi coridoarele erau tăcute. Uşile erau deschise şi femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, mături şi cîrpe de şters praful.

Am descuiat uşa biroului meu şi-am ridicat un plic care se afla în faţa deschizăturii pentru scrisori din uşă, şi l-am pus pe birou fără să mă uit la el. Am împins în sus fereastrele şi m-am aplecat în afară, privind luminile aprinse devreme şi lucind bizar, mirosind aerul cald şi puţind a mîncarea ce venea de la ventilatorul cafenelei de alături.

Mi-am scos haina şi cravata, m-am aşezat la birou, am scos sticla din sertarul adînc şi mi-am oferit o băutură. N-a ajutat la nimic. Am mai băut una, cu acelaşi rezultat.

Între timp, Webber trebuie să-l fi văzut pe Kingsley. Înseamnă că se dăduse o alarmă generală în ce priveşte soţia lui, iar dacă nu se dăduse încă n-avea să întîrzie mult. Lucrurile păreau foarte clare poliţiei. O afacere nesuferită între două persoane nesuferite, prea mult amor, prea multă băutură, prea multă intimitate, toate încheindu-se cu o ură sălbatică, un impuls criminal şi apoi moarte.

Mi s-a părut că acest raţionament e cam simplist.

Am luat plicul şi l-am deschis. Nu avea marcă. Înăuntru era o notă cu acest conţinut: *„Domnule Marlowe, Părinţii lui Florence Almore sînt doamna şi domnul Eustace Grayson, cu locuinţa actuală la Rossmore Arms, pe South Oxford Street, numărul 640.*

Am verificat această informaţie sunînd la numărul de telefon din carte. Cu stimă, Adrienne Fromsett".

Un scris elegant, la fel de elegant ca şi mîna care îl scrisese. Am dat plicul de-o parte şi-am mai băut o duşcă. Am început să mă simt mai puţin fioros. Am împins lucrurile de pe birou. Mîinile îmi erau grele, fierbinţi şi stîngace. Am tras o linie pe colţul biroului şi m-am uitat la dîra lăsată. M-am uitat apoi la praful de pe deget şi l-am şters. M-am uitat la ceas. M-am uitat în gol.

Am împins sticla şi m-am dus la chiuvetă ca să clătesc paharul. Cînd am terminat, m-am spălat pe mîini şi mi-am turnat apa rece pe faţă, apoi m-am uitat în oglindă. Roşeaţa de pe obrazul stîng dispăruse, dar arăta puţin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat şi m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Faţa de sub chica de păr părea bolnavă. O faţă care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou şi-am recitit nota domnişoarei Fromsett. Am netezind-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat s-o netezesc, apoi am împăturit-o şi-am pus-o în buzunarul de la haină.

Am rămas foarte calm, ascultînd liniştea crescîndă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniştit şi eu în deplin acord cu seara.

23

Clădirea Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roşu-închis, construită în jurul unei curţi enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea şi conţinea o droaie de plante verzi în butoiaşe şi un canar plictisit într-o colivie cît un coteţ de cîine; mirosea a praf stătut în mochetă, şi a parfum greţos de gardenii ofilite demult.

Soţii Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci, în faţă. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenţionat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii

mari, cu perne adînci, clanţe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuţă cu suprafaţa din marmură, vîrîtă într-un colţ şi draperii de catifea grena la ferestre. Mirosea a tutun iar dincolo de acest miros am simţit pe cel al fripturii de miel şi al lui *broccoli*[1].

Soţia lui Grayson era o femeie plinuţă care odinioară ar fi putut avea ochi albaştri ca ai unui nou-născut. Acum se decoloraseră însă şi erau acoperiţi de ochelari şi puţin cam proeminenţi. Avea păr alb, cîrlionţat. Stătea şi cîrpea ciorapi, avea gleznele groase, încrucişate şi picioarele ajungeau cu greutate la podea; în poală ţinea un coş mare din răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o faţă gălbuie, umeri înalţi, sprîncene mari şi lipsit de bărbie. Partea superioară a feţei indica seriozitate. Partea inferioară îţi spunea doar la revedere. Purta ochelari şi citise nemulţumit şi nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul oraşului. Era contabil şi îşi arăta meseria la perfecţie. Avea chiar cerneală pe degete iar în buzunarul vestei deschise, se aflau patru creioane.

Îmi reciti cu atenţie cartea de vizită pentru a şaptea oară, mă măsura din cap pînă în picioare şi spuse încet:

— Ce doreşti să afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica dumneavoastră a fost soţia doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea cînd... a murit.

Amîndoi îşi ciuliră urechile, ca nişte cîini de vînătoare, în clipa cînd am ezitat intenţionat să pronunţ ultimile cuvinte. Grayson se uită la soţia lui şi aceasta clătină din cap.

— N-avem chef să discutăm despre asta, răspunse Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am aşteptat o clipă şi am luat acelaşi aer lugubru ca şi ei. Apoi am spus:

— Vă înţeleg. Nu vreau să vă fac să suferiţi. Aş dori, totuşi, să intru în legătură cu cel pe care l-aţi angajat să cerceteze cazul.

Se uitară din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson nu mai dădu din cap. Grayson întrebă:

— De ce?

— Ar fi bine dacă v-aş relata o parte din povestea mea. Le-am spus de ce fusesem angajat, fără să menţionez însă numele lui Kingsley. Le-am povestit incidentul cu Degarmo în faţa casei doctorului Almore, petrecut cu o zi mai înainte. Deveniră din nou atenţi. Grayson spuse brusc:

---

[1] Legumă verde din familia conopidei (n. tr.).

— Vrei să-mi spui că erai necunoscut doctorului Almore, şi că deşi n-ai avut niciodată de-a face cu el a chemat totuşi poliţia doar fiindcă te aflai în faţa casei sale?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puţin o oră. Adică, maşina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, zise Grayson.

— Aş spune că-i un om foarte nervos, am răspuns. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia ei", adică dumneavoastră, părinţii, m-aţi angajat. Avea aerul că nu se prea simţea în siguranţă.

— Ce vrei să spui prin siguranţă? Grayson nu a privit cînd a pus întrebarea. Şi-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în fundul ei cu un creion mare de metal şi a aprins-o din nou.

Am dat indiferent din umeri şi nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nici măcar nu mă privise, dar nările ei fremătau.

— De unde ştia cine eşti dumneata? mă întrebă Grayson deodată.

— A copiat numărul de înmatriculare, a chemat Auto Clubul apoi s-a uitat în anuarul oraşului să vadă cine sînt. Eu unul aşa aş fi procedat şi l-am urmărit prin fereastră făcînd exact aceleaşi gesturi.

— Aşadar, poliţia lucrează pentru el, spuse Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greşeală prima oară, nu vor să fie descoperită acum.

— Greşeală! Aproape că rîse strident.

— Înţeleg, am spus. Subiectul e puţin penibil, dar puţin aer proaspăt are să ne ajute. Aţi fost întotdeauna convinşi că Almore a ucis-o, nu-i aşa? De asta aţi angajat un detectiv.

Doamna Grayson îşi ridică brusc privirea, apoi lăsă capul în jos şi împături o altă pereche de ciorapi.

Grayson nu spuse nimic.

— Aţi avut cumva vreo dovadă sau a fost doar faptul că-l uraţi pe Almore? am întrebat.

— Au existat dovezi, răspunse Grayson cu amărăciune şi cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărît totuşi, să discute despre caz. — Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliţia s-a ocupat să muşamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv şi l-au băgat la închisoare pentru că a condus în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.

— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?

— Nu.
— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că tipul pe care l-aţi angajat nu se hotărîse ca să facă: să vă furnizeze informaţiile sau să le ţină pentru a-l şantaja pe doctor.
Grayson se uită din nou la soţia lui. Aceasta spuse calm:
— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poţi să fii niciodată sigur, nu-i aşa?
— Aşadar, îl cheamă Talley. Asta era unul din lucrurile pe care speram să mi le spuneţi.
— Care erau celelalte lucruri? întrebă Grayson.
— Cum pot să dau de Talley şi ce v-a determinat să aveţi bănuieli. Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-aţi fi angajat pe Talley fără să vă poată dovedi că şi el avea îndoieli.
Grayson zîmbi subţire şi delicat. Îşi duse un deget la bărbie şi o frecă cu un deget lung şi îngălbenit de tutun.
— Droguri, spuse doamna Grayson.
— În sensul strict al cuvîntului, spuse Grayson, ca şi cum cuvîntul i-ar fi indicat libertatea de-a vorbi. Almore era, şi rămîne, un doctor care prescrie droguri. Fiica noastră ne-a lămurit în privinţa asta. Almore a fost furios.
— Ce vreţi să spuneţi printr-un doctor de droguri domnule Grayson?
— Vreau să spun un doctor a cărui practică se bazează mai ales pe oameni care trăiesc pe lama de cuţit a crizei de nervi, ca rezultat al beţiei şi al unei vieţi destrăbălate. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri şi sedative tot timpul. Soseşte însă clipa cînd un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze şi-i trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atît timp cît banii curg, cît pacienţii rămîn în viaţă şi destul de conştienţi, chiar dacă în timpul tratamentului, bărbaţii sau femeile, devin sclavii drogului. O practică foarte bănoasă, spuse el pe un ton moralizator, şi, bănuiesc, şi primejdioasă pentru doctor.
— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. E o groază de bani în această practică. Cunoaşteţi pe cineva numit Condy?
— Nu. Dar ştim cine a fost. Florence l-a bănuit a fi sursa narcoticelor lui Almore.
— Posibil, am răspuns. Probabil că nu dorea să dea prea multe reţete pe numele lui. L-aţi cunoscut pe Lavery?
— Nu l-am văzut niciodată. Ştiam însă cine era.
— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery s-ar fi putut să-l şantajeze pe doctorul Almore?
Era o idee nouă pentru el. Îşi trecu mîna prin creştetul capului, apoi pe faţă şi o lăsă în sfîrşit pe genunchiul osos. Clătină din cap.

— Nu. De ce ar trebui s-o ştim?
— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie să-i fi sărit în ochi şi lui Lavery.
— E Lavery un astfel de om?
— N-am idee. N-are o sursă de venit vizibilă şi nici serviciu. Se învîrte peste tot, mai ales după femei.
— E o posibilitate, spuse Grayson. Astfel de lucruri pot fi făcute foarte discret. Zîmbi trist: — Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire, a căror scadenţă a trecut demult. Investiţii aparent fără bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aştepta la investiţii fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit să fie trecute la capitolul pierderilor şi n-au fost trecute din frica de-a nu atrage atenţia fiscului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu uşurinţă.
M-am uitat la doamna Grayson. Mîinile ei nu încetaseră o clipă să lucreze. Terminase de cîrpit şase perechi de ciorapi. Labele lungi şi osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.
— Ce s-a întîmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?
— Nu cred că există cea mai mică îndoială în această privinţă. Soţia lui era foarte decepţionată. A spus că i s-a dat să bea o băutură cu droguri cînd se afla într-un bar împreună cu un poliţist. A spus că o maşină a poliţiei îl aştepta, vizavi de bar, ca să pornească maşina şi că la ieşirea din bar, a fost ridicat pe loc. A mai spus că la închisoare n-a fost anchetat decît foarte superficial.
— Asta nu înseamnă mare lucru. Talley i-a spus aceste lucruri soţiei sale cînd a fost arestat. Era de aşteptat să-i spună aşa ceva.
— Îmi vine greu să cred că poliţia e coruptă, zise Grayson. Dar astfel de lucruri se întîmplă şi o ştim cu toţii.
— Dacă au comis o greşeală neintenţionată în anchetarea morţii fiicei dumneavoastră, n-ar fi fost încîntaţi la gîndul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulţi dintre ei şi-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut că Talley nu urmărea decît un şantaj, atunci n-aveau să-şi bată prea mult capul cu felul în care l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovadă serioasă, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aibă, şi mai ales să aflăm ce căuta.
— Nu ştim unde se află, zise Grayson. A primit o pedeapsă de şase luni care a expirat însă de mult.
— Ce se întîmplă cu soţia lui?
Grayson se uită la nevastă-sa care spuse scurt:

— Westmore Street, numărul 1618, în Bay City. Eustace şi cu mine i-am trimis nişte bani. O duce greu...

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun şi am spus:

— Cineva l-a împuşcat pe Lavery azi-dimineaţă în camera de baie.

Mîinile plinuţe ale doamnei Grayson se opriră pe marginea coşului de cusut. Grayson rămase cu gura căscată. Înghiţi în sec încet, ca în prezenţa morţilor. Greu de găsit o mişcare mai lentă decît cea cu care îşi duse din nou pipa la gură.

— Fireşte e greu să-ţi închipui... zise el şi lăsă fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic şi palid, adaugă; ...că doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sînt tentat să cred că are de-a face, am spus. Hotărît, locuieşte la o mică distanţă de locul crimei. Poliţia crede că soţia clientului meu l-a împuşcat. Au dovezi solide împotriva ei cînd au să dea de ea. Dar dacă Almore are sau nu de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să iasă din ancheta asupra morţii fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decît douăzeci şi cinci la sută ca să mai comită una, spuse Grayson. Vorbea ca şi cum ar fi reflectat mult la asta.

— Poate că da. Care ar fi motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, spuse el trist. O fată nechibzuită şi dificilă. Era cheltuitoare şi extravagantă, făcîndu-şi tot timpul noi prieteni dubioşi, trăncănind prea mult şi prea tare şi purtîndu-se în general prosteşte. O astfel de soţie poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i aşa, Lettie?

Se uită la soţie care, însă nu-i întoarse privirea. Doamna înfipse un ac într-un ghem rotund de lînă şi rămase tăcută.

Grayson oftă şi continuă:

— Sîntem tentaţi să credem că doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui şi că Florence l-a ameninţat cu un scandal public. Nu-şi putea îngădui aşa ceva, nu credeţi? Un scandal poate duce uşor la un altul.

— Cum a comis crima? am întrebat.

— Cu morfină, fireşte. Era expert în administrarea ei. Iar cînd ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj şi-a dat drumul la motorul maşinii. Ştii că nu s-a făcut autopsie. Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecţie în noaptea aceea.

Am dat din cap iar el s-a aplecat satisfăcut, trecîndu-şi mîna pe faţă şi lăsînd-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat şi acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vîrstă, stînd acolo liniştiţi dar tot mai plini de ură, la un an şi jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încîntaţi. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză am spus:

— Credeţi multe din aceste lucruri pentru că aşa doriţi. Există însă întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis şi că muşamalizarea a avut drept scop să-l apere pe Candy şi tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei şedinţe publice.

— Prostii, spuse Grayson furios. El a omorît-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-aveţi de unde să ştiţi acest lucru. S-ar fi putut ca să fi luat drogul chiar ea. În acel caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putinţă să se fi trezit la miezul nopţii, să se fi privit în oglindă şi să fi văzut diavoli arătînd-o cu degetul. Astfel de lucruri se întîmplă.

— Cred că ai reţinut ce trebuia, spuse Grayson.

M-am sculat în picioare. Le-am mulţumit la amîndoi, m-am îndreptat spre uşă, apoi am spus:

— Ce altceva aţi mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, bombăni Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acţiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Candy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar putea să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decît o manevră a poliţiei din Bay City. O să daţi de Candy în altă parte, dacă ştiţi unde să căutaţi. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre uşă din nou iar Grayson se urni din fotoliu şi mă urmă. Faţa lui gălbuie se înroşise.

— N-am vrut să te insult, spuse el. N-ar trebui să ne chinuim gîndindu-ne la asta tot timpul.

— Cred c-aţi fost amîndoi foarte răbdători, am spus. A mai fost şi altcineva vîrît în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

Clătină din cap şi se uită înapoi la soţie. Mîinile îi rămăseseră nemişcate, ţinînd un ciorap pe ciuperca de cîrpit. Îşi ţinea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că ascultă ceva, dar nu pe noi.

— Aşa cum mi s-a relatat incidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeaşi persoană cu care se bănuieşte că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, zise doamna Grayson brusc. N-am văzut-o niciodată. Dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gîndesc o clipă.

Am lăsat-o să se gîndească o clipă.

— Mildred și nu mai țin minte celălalt nume, spuse ea și își închise brusc gura.

Am respirat adînc.

— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamnă Grayson?

Zîmbi încîntată și dădu din cap.

— Firește, Mildred Haviland. Mai ții minte, Eustace?

Eustace nu mai ținea minte. Ne privi ca un cal care a nimerit într-un alt grajd. Deschise ușa și spuse:

— Ce importanță mai are?

— Ați spus că Talley era un om mic de statură? am persistat eu. Sînteți siguri că nu era o matahală violentă, cu apucături arogante?

— Oh, nu, zise doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vîrstă mijlocie, cu păr șaten și cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.

— Se pare c-a avut nevoie de ea, am zis.

Grayson îmi întinse o mînă osoasă pe care i-am strîns-o. Am avut sentimentul că dau mîna cu o bară.

— Dacă pui mîna pe el, spuse și-și mușcă cu furie pipa, vino să ne vezi și-o să te plătim pentru munca făcută. Vreau să spun, dacă pui mîna pe Almore.

I-am răspuns că știam la cine se referea, dar că n-aveam să-i cer nici un ban.

M-am întors pe coridorul liniștit. Liftul funcționa fără ajutorul cuiva și avea pe jos o mochetă de un roșu închis. Mirosea a oameni bătrîni, ca trei văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalow mic de lemn, în dosul unei case mai mari. Nu se vedea nici un număr pe casa mică, dar cea din față avea zugrăvit pe ea numărul 1618 alături de ușă și o lumină discretă în dosul anunțului. O alee de ciment strîmtă ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuința avea o

verandă mică, cu un scaun pe ea. Am păşit pe verandă şi-am sunat la sonerie.

N-a răsunat în adîncurile casei. În dosul plasei de la intrare, uşa era deschisă iar înăuntru nu se vedea nici o lumină. O voce arţăgoasă spuse din beznă:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea deveni indiferentă şi fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un rîs. Sau poate doar înghiţise în sec.

— Foarte bine, zise ea. Asta cît mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sînteţi doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de-aici şi lasă-mă în pace, spuse vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vîrît nasul în plasa de la intrare şi-am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcţia de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea că stă pe spate şi se uită la tavan. Era complet nemişcată.

— Sînt bolnavă, spuse vocea. Am avut destule necazuri. Pleacă de-aici şi lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soţii Grayson, am spus.

Urmă o scurtă tăcere, dar nici o mişcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama uşii cu plasă şi m-am uitat înapoi pe aleea strîmtă spre stradă. Peste drum se afla o maşină cu luminile de parcare aprinse. Mai erau şi alte maşini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba da, îi cunoaşteţi, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace, strigă vocea.

— Am nevoie de informaţii, am spus. Şi-am să le obţin. În mod liniştit, dacă pot. Sau făcînd tapaj, dacă nu se poate în mod liniştit.

— Un alt copoi, nu-i aşa?

— Ştii că nu sînt copoi, doamnă Talley. Soţii Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon şi întreabă-i.

— Nu-i cunosc, răspunse vocea. Iar dacă i-aş cunoaşte, n-am telefon. Cară-te, copoiule. Sînt bolnavă. Sînt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sînt un detectiv particular din Los Angeles şi am vorbit cu soţii Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumitale.

Femeia de pe sofa rîse stins şi sunetul aproape că nu ajunse pînă la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îţi jur! Ai găsit ceva! George Talley găsise şi el ceva... odinioară.

— Poate găsi din nou dacă ştie cum să-şi joace cărţile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ţi mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama uşii şi m-am scărpinat în barbă. Pe stradă, cineva făcu un semn cu o lanternă. Nu ştiu de ce. Lanterna se aprinse din nou. Părea să fie lîngă maşina mea.

Conturul pal al feţei de pe sofa se mişcă şi dispăru. În locul lui apăru părul. Femeia se întorsese cu faţa la perete.

— Sînt obosită, spuse ea, cu o voce înăbuşită căci se adresa peretelui. Sînt groaznic de obosită. Întinde-o, dom'le. Fii bun şi întinde-o!

— Pot să vă ajut cu nişte bani?

— Nu simţi mirosul de ţigări de foi?

Am tras aer adînc în piept. N-am simţit nici un miros de ţigări de foi.

— Nu.

— Au fost aici. Au fost aici două ore. Dumnezeule, cît sînt de obosită de toate astea. Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley...

Se întoarse pe sofa şi conturul vag al feţei apăru din nou. Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă bate la cap, spuse ea. Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ţi spun. Chiar dacă aş avea tot nu ţi-aş spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuinţă. În orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puţină linişte şi să mă odihnesc. Aşa că întinde-o şi lasă-mă în pace.

— Îngăduiţi-mi să intru. Putem discuta situaţia. Sînt convins că pot să vă dovedesc...

Se întoarse brusc pe sofa şi îşi puse picioarele pe podea. Vocea îi deveni mînioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înţeles, am spus grăbit. Am să vă las cartea mea de vizită între uşi. Ca să nu uitaţi cine sînt. S-ar putea să vă răzgîndiţi.

Am scos cartea de vizită şi-am vîrît-o în crăpătura dintre uşi.

— Atunci, vă doresc noapte bună, doamnă Talley.
Nu mi-a răspuns. Ochii ei mă priveau din cameră, vag strălucitori în întuneric. Am coborît de pe verandă și-am apucat-o pe aleea strîmtă, spre stradă.
Vizavi, motorul torcea lin în mașina cu luminile de parcare aprinse. Motoarele torceau lin în mii de mașini, pe mii de străzi, pretutindeni.
M-am suit în Chyslerul meu și-am pornit mașina.

25

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a orașului. M-am îndreptat spre nord. La primul colț, am trecut hurducăind peste niște șine de cale ferată abandonate și am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor mașini vechi zăceau în poziții grotești, ca un cîmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părți de mașini ruginite păreau enorme. Maldăre ce se înălțau pînă sus, cu poteci între ele.
În oglinda retrovizoare apărură faruri. Apoi crescură. Am apăsat pe accelerator, am scos cheile din buzunar și am deschis buzunarul mașinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 și l-am pus alături, lîngă picior.
Dincolo de terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coșul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nici o mișcare, nici o lumină.
Mașina din urma mea se apropie. Urletul înăbușit al unei sirene sfîșie tăcerea nopții. Sunetul se răspîndi pînă la periferia unui teren de golf neglijat, se întinse spre răsărit și apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Mașina din urmă înainta foarte repede și farul uriaș și colorat de pe acoperiș lumina brusc și orbitor drumul.
Mașina mă ajunse și încercă să-mi taie drumul. Am frînat brusc Chryslerul, am trecut în dosul mașinii poliției și am

descris un semicerc, la cîţiva centimetri de cealaltă maşină. Am ambreiat în direcţia opusă. În dosul meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrîşnetul unui motor înfuriat, în timp ce farul roşu se rotea şi mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea şi se apropiau rapid. Nu mi-a venit nici o idee cum să scap de acolo. Doream să ajung într-un loc unde erau case, şi oameni care să iasă şi să privească şi poate să-şi amintească mai tîrziu.

N-am reuşit. Maşina poliţiei mă ajunse din urmă şi o voce aspră răcni:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împuşcat!

Am tras la marginea drumului şi-am pus frîna de mînă. Am vîrît revolverul la loc în buzunarul maşinii şi l-am închis. Maşina poliţiei se opri brusc înaintea aripei din stînga maşinii mele. Un tip gras se dădu jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoşti sirena poliţiei? Dă-te jos din maşină! m-am dat jos şi am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mînă.

— Arată-mi permisul de conducere! zbieră el cu o voce ascuţită ca lama unui cuţit.

Am scos permisul de conducere şi i l-am înmînat. Celălalt poliţai din maşina se strecură afară din spatele volanului, se apropie de mine şi îmi luă permisul. Îl lumină cu lanterna şi îl citi.

— Îl cheamă Marlowe, zise el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— A, da? spuse Cooney. Atunci cred că n-am să am nevoie de asta. Îşi vîrî arma în toc şi îl încuie. Cred că mă pot ocupa uşor de el. Cred că sînt în stare.

— Mergea cu optzeci şi cinci pe oră. A băut, nici vorbă.

— Vezi dacă miroase a băutură, zise Cooney.

Celălalt poliţai se aplecă înainte cu un rînjet politicos.

— Aş dori să-ţi miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, zise el înţelept, nu-i chiar beat mort. Trebuie s-o recunosc.

— E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, zise Dobbs. Se îndreptă spre maşina lor şi se întoarse cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. O ridică în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Îmi întinse sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am răspuns.

— Să nu zici asta! răcni Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbătic bine.

Am luat sticla, am deşurubat dopul şi-am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteţi folosi de manevra asta tot timpul, am spus.

— E opt şi douăzeci şi şapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs se duse la maşina lor şi scrise ceva în foaia de raport. Am ridicat sticla şi i-am spus lui Cooney:

— Insişti să beau asta?

— Nu. Poate c-ai vrea să-ţi dansez din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gîtlejul şi mi-am umplut gura cu whisky. Conney se repezi şi îmi dădu un pumn în stomac. Am scuipat whiskyul şi m-am aplecat cu respiraţia tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau şi-am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicîndu-se în faţa mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate şi l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mîna stîngă îi acoperi faţa, scoase un urlet şi mîna dreaptă i se repezi la tocul pistolului. Dobbs se repezi la mine din cealaltă parte şi făcu o mişcare scurtă cu braţul. Bîta lui mă lovi din spate peste genunchiul stîng, piciorul îmi paraliză şi m-am prăbuşit la pămînt, scrîşnind din dinţi şi scuipînd whisky.

Cooney îşi luă mîna de pe faţa însîngerată.

— Dumnezeule! strigă el cu o voce groasă şi oribilă. Sînge! Îmi curge sînge! Răcni dement şi se pregăti să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decît în umăr. M-a durut destul de rău şi acolo.

Dobbs se vîrî între noi şi spuse:

— Ajunge, Charley. Hai să nu exagerăm....

Cooney făcu trei paşi înapoi, bălăbănindu-se, se aşeză pe scara maşinii poliţiei şi îşi luă capul în mîini. Bîjbîi după o batistă şi se şterse atent pe faţă.

— Doar un minut, spuse el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut şi-atît...

— Calmează-te, spuse Dobbs. Ajunge. Nu încurca lucrurile. Balansă bîta încet pe lîngă picior. Cooney se sculă de pe scara maşinii şi înaintă împleticindu-se. Dobbs întinse mîna şi îl împinse înapoi cu un gest blînd. Cooney încercă să-i îndepărteze mîna.

— Vreau sînge, mîrîi el. Vreau neapărat să văd mult sînge!

— Nici vorbă, răspunse Dobbs tăios. Calmează-te. Am obţinut ce doream.

Cooney se întoarse şi se îndreptă spre cealaltă parte a maşinii lor. Se sprijini de maşină, bombănind prin batistă. Dobbs îmi spuse:

— În picioare, amice.

M-am sculat şi mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvîcnea ca o maimuţă nebună.

— Intră în maşină, zise Dobbs. În maşina noastră.

M-am dus şi m-am suit în maşina poliţiei.

— Condu cealaltă maşină, Charley, zise Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniţă! răcni Cooney.

Dobbs ridică sticla de whisky de pe jos, o aruncă peste gard şi se strecură alături de mine în maşină. Apăsă pe accelerator.

— Asta are să te coste. N-ar fi trebuit să-l loveşti.

— Şi de ce nu?

— E un om cumsecade, zise Dobbs. Puţin cam violent.

— Dar n-are haz, am răspuns. N-are deloc haz.

— Păstrează asta pentru tine. Maşina poliţiei începu să se mişte. Ai să-i răneşti amorul propriu.

Cooney se trînti în Chryslerul meu, porni motorul şi ambreie de parcă ar fi dorit să distrugă maşina. Dobbs ocoli uşor maşina mea şi o luă spre nord de-a lungul curţii fabricii de cărămizi.

— Are să-ţi placă noua noastră închisoare, zise el.

— Pe ce motiv sînt arestat?

Reflectă o clipă, conducînd uşor maşina c-o mînă şi uitîndu-se în oglinda retrovizoare să se asigure că Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R. Cum spunem noi, adică „a băut rău".

— Ce se întîmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub ameninţarea cu bătaia, apoi ameninţat cu o armă şi lovit c-o bîtă în timp ce eram dezarmat? Nu poţi să foloseşti nimic din astea în raport?

— Nu-ţi bate capul, zise el plictisit. Nu-ţi închipui că asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curăţat oraşul, am spus. Am crezut că s-au îngrijit ca oamenii cumsecade să se poată plimba noaptea fără să poarte o vestă împotriva gloanţelor.

— S-a mai curăţat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite.

— Nu pomeni de asta, i-am răspuns. Rişti să-ţi pierzi cartea de membru în sindicatul poliţiei.

— Să-i ia dracu, spuse el şi rîse. În două săptămîni intru în armată.

Întreaga întîmplare se încheiase pentru el. Nu însemna nimic. A luat-o drept ceva normal. Nici măcar nu-i părea rău.

26

Blocul cu celule era aproape nou. Zidurile de oţel, ca şi uşa vopsite într-un gri de crucişător, erau pline de urme proaspete de tutun mestecat, ce desfigura ici şi colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vîrît în tavan şi apărat de un panou de sticlă groasă şi givrată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse, şi un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenuşiu-închisă. Întrucît dormea la o oră atît de devreme şi nu puţea a whisky, ca şi alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-au făcut să cred că aveam de-a face cu un client închis acolo demult.

M-am aşezat pe patul de dedesubt. Mă cercetaseră de arme, dar nu-mi goliseră buzunarele. Am scos o ţigară şi mi-am frecat umflătura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea radie pînă la gleznă. Whiskyul pe care îl scuipasem pe faţa hainei mirosea a stătut. Am ridicat haina şi-am suflat fum de tutun în ea. Fumul pluti în jurul pătratului de sticlă luminată din tavan. Închisoarea părea foarte tăcută. O femeie urlă undeva, foarte departe, în altă aripă a închisorii. Locul unde mă aflam era tăcut ca o biserică.

Femeia continuă să urle, indiferent unde se găsea. Urletul ei avea un sunet ascuţit, subţire, ireal, ca urletul coioţilor la lumina lunii, deşi îi lipsea nota de bocet a coioţilor. După o vreme, urletul încetă.

Între timp, am fumat două ţigări şi-am pus mucurile în mica toaletă din colţ. Omul din patul de deasupra continuă să sforăie. Nu-i puteam vedea decît părul uleios ce-i ieşea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Era grozav.

M-am aşezat din nou pe pat. Era făcut din nişte plăci de oţel, acoperite de o saltea subţire şi tare. Două cearceafuri de un cenuşiu închis stăteau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Se afla la etajul al doisprezecelea al noii primării. Era o primărie foarte nostimă. Bay City era un oraş foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aş fi locuit şi eu acolo, aş fi crezut şi eu la fel. M-aş fi uitat la golful albastru şi splendid, la faleză, la clubul de iacht, la străzile liniştite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă şi cu puieţi în faţa aleii de la garaj. Cunoşteam o fată care locuia pe Strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostimă. Îi plăcea Bay City.

Nu s-ar fi gîndit niciodată la mahalalele de negri şi de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale

traficului feroviar interurban. Şi nici la bombele de prin port, la sud de faleză, la sălile de dans oribile şi puţind a sudoare de pe marginea şoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la feţele înguste şi şirete ce spionau pe deasupra ziarelor în holurile mult prea liniştite ale hotelurilor, la hoţii de buzunare, escrocii, puşlamalele, derbedeii care atacau beţivii, la peştii şi cocotele masculine de pe promedata pavată cu lemn.

M-am apropiat de uşă. Vizavi nu se vedea nici o mişcare. Luminile de pe coridor ardeau slab iar celulele erau învăluite în tăcere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Nouă şi cincizeci şi patru de minute. Venise vremea să merg acasă, să-mi pun papucii şi să joc o partidă de şah. Venise vremea să beau ceva rece şi să fumez o pipă calmă şi îndelungată. Venise vremea să stau cu picioarele în sus şi să nu mă gîndesc la nimic. Venise vremea să încep să scasc peste revista pe care o citeam. Venise vremea să fiu o fiinţă omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea altceva de făcut decît să se odihnească, să respire aerul nopţii şi să-şi liniştească creierii pentru a doua zi.

Un bărbat într-o uniformă gri-albastră de închisoare înaintă pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uşi. Se opri în faţa celulei mele, descuie uşa şi mă privi dur, cu expresia pe care sînt convinşi că trebuie s-o poarte veşnic, veşnic, veşnic. Sînt poliţai, frate, sînt dur, ai grijă ce faci, frate, sau te tăbăcesc de-ai să te tîrăşti pe mîini şi pe genunchi, frate, aşa că dă-i drumul şi spune-ne adevărul, frate, hai, să nu uităm că sîntem brutali, că sîntem poliţai şi că facem ce vrem cu golani ca tine.

— Afară! spuse el.

Am ieşit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez şi-am pornit-o spre o uşă lată de oţel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut de inelul de oţel. După o vreme, am intrat printr-o altă uşă de oţel, vopsită să pară de lemn pe dinafară şi într-un gri de crucişător pe dinăuntru.

Degarmo stătea la birou, discutînd cu sergentul de gardă. Îşi întoarse spre mine ochii lui de un albastru metalic şi spuse:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îţi place închisoarea noastră?

— Îmi place mult.

— Căpitanul Webber vrea să-ţi vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu ştii şi alte cuvinte în afară de „plăcere"?

— Nu acum. Şi nu aici.

— Şchiopătezi puţin. Te-ai împiedicat de ceva?

— Mda. M-am împiedicat de-o bîtă de poliţist. A sărit şi m-a lovit în dosul genunchiului stîng.

— Ce păcat, zise Degarmo inexpresiv. Ia-ţi lucrurile de la biroul de primire.

— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.

— Atunci e bine.

— Fireşte, am spus. E bine.

Sergentul de serviciu îşi înălţă capul cu păr des şi încîlcit şi ne privi lung.

— Ar trebui să vezi năsucul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. I s-a întins pe faţă ca marmelada pe pîine.

— Ce s-a întîmplat? zise Webber distrat. A fost într-o încăierare?

— N-am de unde să ştiu, răspunse sergentul de serviciu. Poate că a fost aceeaşi bîtă care a sărit şi l-a pocnit şi pe el.

— Pentru un sergent de serviciu trăncăneşti prea mult, spuse Degarmo.

— Un sergent de serviciu trăncăneşte întotdeauna prea mult, la dracu!, spuse sergentul de serviciu. D'asta nu-i locotenent în secţia de crime.

— Vezi cum sîntem noi aici? zise Degarmo. O familie mare şi fericită.

— Cu zîmbete mari pe faţă, zise sergentul de serviciu, cu braţele larg deschise în semn de bun-venit şi cu cîte un bolovan în fiecare mînă.

Degarmo îmi făcu semn cu capul şi-am ieşit din încăpere.

27

Căpitanul Webber îşi împinse peste birou nasul ascuţit şi strîmb spre mine şi spuse:

— Ia loc.

Am luat loc în fotoliul de lemn cu spătar rotund şi mi-am mutat piciorul stîng de la marginea tăioasă a scaunului. Era un

birou larg, ordonat, într-un colț al clădirii. Degarmo stătea la capătul biroului cu picioarele încrucișate, frecîndu-și călcîiul și uitîndu-se pe fereastră.

— Ți-ai făcut cu mîna dumitale, continuă Webber. Mergeai cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială și-ai încercat să te sustragi poliției care ți-a semnalat cu sirena și cu farul să te oprești. Ai folosit un limbaj insultător și-ai lovit un polițist în față.

N-am spus nimic. Webber luă un chibrit de pe birou, îl rupse în două și aruncă bucățelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei? mă întrebă el.

— N-am citit raportul poliției, am răspuns. Mergeam probabil cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială sau, oricum, în oraș. Mașina poliției era parcată în fața unei case pe care o vizitasem. M-a urmărit cînd am plecat și n-am știut pe atunci că era o mașină a poliției. N-avea nici un motiv întemeiat să mă urmărească și nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, dar n-am încercat decît să ajung într-o parte mai bine luminată a orașului.

Degarmo își mută privirea ca să se uite la mine fix, posomorît și inexpresiv. Webber scrîșni din dinți nerăbdător. Spuse:

— După ce ți-ai dat seama că era o mașină a poliției, ai făcut stînga împrejur în mijlocul străzii și-ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuție scurtă și onestă, spuse Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuții deschise.

— Polițaii care m-au arestat erau parcați în fața casei unde locuiește soția lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraș. Voiam să-l văd. Degarmo știe de ce voiam să-l văd.

Degarmo scoase un chibrit din buzunar și începu să-i sugă liniștit capul. Dădu afirmativ din cap, fără să-și schimbe expresia. Webber nu-l privi.

— Ești un om prost, Degramo, am spus. Tot ce faci e prostesc și făcut prostește. Cînd te-ai legat de mine ieri în fața casei lui Almore ai făcut pe nebunul cînd nu exista nici un motiv să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios cînd nu exista nimic să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci și aluzii ca să-mi arăți cum îmi puteam satisface curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ți apăra prietenii n-aveai decît să-ți ții gura pînă cînd acționam. N-aș fi acționat de loc, și ai fi fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street? zise Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am răspuns. George Talley s-a ocupat de cazul Almore.. pînă cînd a fost arestat şi acuzat că era beat la volan.

— Păi eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore! se răsti Webber. Şi nici nu ştiu care l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaşte cazul Almore şi nu-i place să discute despre el. Pînă şi băieţii din maşina poliţiei ştiu de el. Cooney şi Dobbs n-au nici un motiv să mă urmărească, afară de cazul că o vizitasem pe soţia unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam cu optzeci şi cinci de kilometri pe oră cînd a început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte că aveau să mă bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gîndesc la asta...

Webber se uită brusc la Degramo. Ochii duri şi albaştri ai lui Degarmo se uitau la peretele din faţa lui.

— Şi nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decît după ce m-a forţat să beau whisky iar apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam, ca să se verse pe haină şi să miros a băutură. Asta nu-i prima oară cînd auzi de manevra lor, nu-i aşa?

Webber rupse un alt chibrit. Se lăsă pe spate şi se uită la încheieturile mici şi încordate ale mîinilor. Apoi îl privi din nou pe Degramo şi spuse:

— Dac-ai să ajungi vreodată şeful poliţiei, poate mă ţii şi pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decît cu cîteva zgîrieturi. Am glumit un pic cu el. Dacă nu ştie să aprecieze o glumă...

— Tu le-ai spus lui Cooney şi Dobbs să meargă acolo? întrebă Webber.

— Păi, da, e adevărat, zise Degarmo. Nu văd de ce trebuie să ne batem capul cu aceşti tipi curioşi care vin aici ca să răscolească gunoiul, să-şi justifice ocupaţia şi să escrocheze doi fraieri bătrîni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecţie bună.

— Asta-i deci părerea ta? întrebă Webber.

— Asta-i părerea mea!, răspunse Degarmo.

— Mă întreb de ce-au nevoie oamenii ca tine, zise Webber. În acest moment cred că au nevoie de puţin aer curat. Vrei să iei puţin aer curat, locotenente?

Degarmo deschise gura încet.

— Vreţi să spuneţi să mă car?

Webber se aplecă înainte şi bărbia lui ascuţită şi mică păru să taie aerul ca pupa unui crucişător.

— Vrei să fii aşa de amabil?

Degarmo se sculă lent, cu pete roşii în obraji. Îşi lăsă o mînă grea pe birou şi se uită la Webber. Urmă un moment de tăcere încordată. Spuse:

— În regulă, domnule căpitan. Dar vă înşelaţi...

Webber nu-i răspunse. Degarmo se îndreptă spre uşă şi ieşi. Webber aşteptă ca uşa să se închidă înainte de-a vorbi din nou.

— Pretinzi că poţi să faci legătura între afacerea Almore de acum un an şi jumătate şi împuşcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă ştii foarte bine că soţia lui Kingsley l-a împuşcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery încă dinainte de-a fi împuşcat. Într-un fel cam ciudat, poate doar superficial. Dar destul ca să te pună pe gînduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decît îţi închipui, spuse Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soţiei lui Almore şi nici măcar nu eram şeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineaţă, sînt convins c-ai auzit multe despre el de atunci.

I-am povestit exact tot ce auzisem atît de la domnişoara Fromsett cît şi de la soţii Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi şantajat pe doctorul Almore? mă întrebă el cînd am încheiat. Şi că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decît o posibilitate. Nu mi-aş face meseria dacă aş ignora-o. Legăturile care există, dacă există, între Lavery şi Almore, s-ar putea să fi fost adînci şi primejdioase, sau simple relaţii, sau chiar şi mai puţin. Din cîte ştiu sigur, e cu putinţă să nu-şi fi adresat cuvîntul niciodată. Dar dacă n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atît de brutal cu cineva care arată interes faţă de el? S-ar putea să fie doar o coincidenţă că George Talley a fost arestat pentru beţie la volan tocmai cînd începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidenţă că Almore a chemat un poliţai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui şi că Lavery a fost împuşcat mai înainte să am şansa să discut din nou cu el. Dar nu-i o coincidenţă că cei doi poliţişti supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuşi şi capabili să-mi producă neplăceri dacă mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, spuse Webber. N-am terminat anchetarea acelui incident. Vrei să faci o plîngere?

— Viaţa-i prea scurtă ca să scriu plîngeri împotriva poliţiştilor.

S-a crispat puţin.

— Atunci să uităm ce s-a întîmplat şi să trecem totul pe seama unei lecţii, spuse el. Şi, din cîte am înţeles, nici măcar n-ai fost acuzat oficial, aşa că eşti liber să pleci cînd vrei. În locul tău, l-aş lăsa pe căpitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery şi de orice legătură, fie ea cît de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Ca şi de orice legătură, fie ea cît de îndepărtată, pe care s-ar putea s-o aibă cu o femeie numită Muriel Chess, care a fost găsită ieri înecată într-un lac de munte lîngă Puma Point?

— Crezi că există o astfel de legătură? întrebă el şi ridică din sprîncene.

— S-ar putea să n-o cunoşti sub numele de Muriel Chess. Presupunînd c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întîlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea cînd a fost găsită moartă în garaj şi care, presupunînd că au existat dovezi compromiţătoare, ar fi fost în măsură să le ştie şi să fie mituită ori forţată să plece din oraş curînd după eveniment.

Webber luă două chibrituri şi le rupse. Ochii lui mici şi tăioşi erau aţintiţi asupra mea.

— În acel moment, am continuat, dai de o coincidenţă fundamentală, singura pe care sînt dispus s-o recunosc în această afacere. Mildred Haviland a întîlnit un om numit Bill Chess la un bar din Riverside şi, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el şi s-a dus să trăiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i, după mine, o coincidenţă adevărată. Nu poate fi nimic altceva, ci doar o coincidenţă de bază, fundamentală. Tot restul decurge din ea.

Webber se sculă de la birou, se apropie de vasul cu apă rece şi bău două pahare. Strînse în mînă paharul de carton, îl făcu ghemotoc şi-l aruncă într-un coş maron de metal de sub rezervorul cu apă rece. Se apropie de fereastră şi rămase în picioare, uitîndu-se la golf. Asta avea loc mai înainte de măsurile de camuflaj şi în gólful cu iahturi se vedeau o mulţime de lumini.

Se înapoie încet la birou şi îşi reluă locul. Începu să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotărîre. Vorbi lent:

— Nu văd ce sens are să faci legătura între ceva care s-a petrecut acum şi o întîmplare de acum un an şi jumătate.

— În regulă, atunci, am spus. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul? mă întrebă el cînd m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliţiei, spuse el aproape blînd, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Aşa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim şi avem tot felul de necazuri.

— Ştiu asta, i-am răspuns. Am ştiut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, spuse el. Ia loc o clipă. Dacă vrei să vîri şi afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărţile pe masă şi să vedem ce-avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus, şi m-am aşezat din nou.

28

— Îmi închipui că unii oameni cred că sîntem nişte şnapani, spuse Webber calm. Presupun că-şi închipuie că dacă cineva îşi omoară soţia, mă caută la telefon şi-mi spune: „Salut, căpitane, am un cadavru în camera de toate zilele şi îmi stă în cale. Şi mai am şi cinci sute de dolari la îndemînă“. Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc pînă vin c-o pătură.“

— Nu-i chiar aşa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuţi cu Talley cînd te-ai dus aseară să-l vezi?

— Ştia ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinţii ei l-au angajat ca să continue investigaţia, deşi el nu le-a spus niciodată ce anume ştia.

— Şi-ai crezut c-are să-ţi spună ţie? mă întrebă Webber sarcastic.

— Merita în orice caz să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă şi el s-a purtat brutal cu tine.
— S-ar putea să fie oarecum adevărat.
— Talley era un şantajist de mîna a doua, spuse Webber dispreţuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de-a ne scăpa de el era justificat. Aşa c-am să-ţi spun eu ce ştia. Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.
— Un pantof de seară?
Zîmbi discret.
— Exact, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde, de catifea, cu mici pietre preţioase pe toc. Era făcut de comandă de către un tip din Hollywood, specializat în pantofi de scenă şi alte lucruri de genul ăsta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.
— De ce era important pantoful, domnule căpitan?
— Florence avea două perechi, identice, comandate în acelaşi timp. Se pare că nu-i ceva neobişnuit. În cazul cînd un pantof se strică sau un beţiv te calcă pe picior... Se opri şi zîmbi vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.
— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am răspuns.
Se aplecă pe spate şi bătu în braţele fotoliului. Aştepta.
— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat. Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Şi să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare şi-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.
— Ei şi?
— Şi să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-şi facă vizitele. Aşa c-a luat pantoful nepurtat, considerîndu-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.
Webber dădu afirmativ din cap.
— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliţia. După ce l-a luat, era doar o dovadă ca Talley era o canalie.
— S-a făcut o analiză a monoxidului de carbon din sîngele ei?
Îşi puse mîinile pe birou şi le privi.
— Da. Şi-a fost monoxid de carbon. De asemenea, poliţiştii care au anchetat cazul s-au declarat mulţumiţi de aparenţe. N-a existat nici un semn de violenţă. S-au declarat mulţumiţi că doctorul Almore nu-şi omorîse soţia. Poate că s-au înşelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială.

— Cine a condus ancheta?
— Cred că știi răspunsul la întrebare.
— Cînd a sosit poliția nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?
— Cînd a sosit poliția nu lipsea nici un pantof. Trebuie să-ți amintești că doctorul Almore se întorsese acasă, ca urmare a telefonului dat de Lavery, mai înainte de sosirea poliției. Tot ce știm despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut să fi luat pantoful nepurtat din casă. Ușa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecția la această presupunere e că n-avea de unde să știe că există un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuși capabil de-așa ceva. Era un ticălos șiret și băgăcios. Dar mi-e greu să-l acuz că știa tot.
Am rămas uitîndu-ne unul la altul și reflectînd la cele spuse.
— Afară de cazul, spuse Webber încet, că acea infirmieră a lui Almore a fost complice cu Talley în planul de-al șantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei teorii. Există însă și mai multe împotriva ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?
— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal care arată și se comportă ca Degarmo a mers acolo acum cîteva săptămîni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care semăna cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca și sprîncenele, dar exista o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor. Își spunea De Soto și-a afirmat că-i un polițist din Los Angeles. Nu există nici un polițist la Los Angeles numit De Soto. Cînd Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. C-avem de-a face cu Degarmo e ușor de stabilit. Cel de-al doilea motiv e un lănțuc de gleznă făcut din aur, cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabina lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soțul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat: *„Al, lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea"*.
— S-ar putea să fie un alt Al și o altă Muriel, spuse Webber.
— Nu ești convins de asta, domnule căpitan.
Se aplecă înainte și făcu o gaură în aer cu degetul mare.
— Ce-ți propui să dovedești cu toate astea, în fond?
— Îmi propun să dovedesc că soția lui Kingsley nu l-a împușcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Și de Mildred Haviland. Și, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soția lui Kingsley a dispărut din cauză că s-a

întîmplat ceva care a speriat-o îngrozitor şi că s-ar putea să aibă sau nu informaţii culpabile, dar că n-a omorît pe nimeni. Dacă reuşesc să dovedesc asta, mi s-au promis cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Fireşte că e, spuse Webber şi dădu din cap. Şi sînt omul care are să te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Însă nu te pot ajuta să dai vina pe unul din băieţii mei.

— Te-am auzit spunîndu-i Al lui Degarmo. Eu însă mă gîndeam la Almore. Îl cheamă Albert.

Webber se uită la degetul mare.

— N-a fost niciodată căsătorit cu ea, răspunse el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredinţez că i-a făcut zile fripte. Multe din lucrurile rele pe care le face se datoresc căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvînt. După o clipă am zis:

— Încep să înţeleg lucruri de a căror existenţă n-am ştiut. Ce fel de femeie era?

— Deşteaptă, abilă şi depravată. Ştia cum să se poarte cu bărbaţii. Ştia cum să-şi facă toanele cu ei. Degarmo e în stare să te omoare dacă spui ceva urît despre ea chiar şi acum. Femeia a divorţat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo ştie c-a murit?

Webber rămase liniştit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce-avea să facă dacă era aceeaşi femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul de pe munte, din cîte ştiu.

M-am sculat şi m-am aplecat peste biroul lui.

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumeşti cu mine, nu-i aşa?

— Nu. Cîtuşi de puţin. Aşa sînt unii bărbaţi, şi unele femei reuşesc să-şi facă mendrele cu ei. Dacă îţi închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă rău, atunci să ştii că baţi cîmpii.

— Nu m-am gîndit la asta. Ar fi fost cu putinţă cu condiţia ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoştea regiunea bine.

— Ţine aceste lucruri între noi, zise el. Aş dori să rămînă confidenţiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună şi-am plecat. M-a urmărit cu privirea cînd am ieşit din cameră. Părea jignit şi trist.

Chryslerul se afla în parcajul poliției alături de clădire, cu cheia în contact și cu aripile intacte. Cooney nu-și ținuse promisiunea. Am plecat înapoi la Hollywood și m-am dus la apartamentul meu din blocul Bristol. Era tîrziu, aproape de miezul nopții.

Holul verde și ivoriu era tăcut, cu excepția unui telefon care suna într-una din odăi. Suna insistent și tot mai tare în timp ce mă apropiam de ușă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă pînă la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lîngă perete. Trebuie să fi sunat de cel puțin zece ori pînă să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul și-am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă și obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost? se răsti el. Încerc de ore să dau de dumneata.

— În regulă. Sînt aici. Ce s-a întîmplat?

— Mi-a telefonat.

Am strîns telefonul în mînă, am tras aer în piept și l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuați, am spus.

— Nu sînt departe de dumneata. Am să fiu acolo în cinci sau șase minute. Pregătește-te de plecare. Apoi închise telefonul.

Am rămas pe loc cu telefonul în aer la jumătatea distanței dintre ureche și aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet și m-am uitat la mîna care îl ținuse. Era încă deschisă, dar țeapănă, ca și cum ar fi ținut încă aparatul.

29

La miezul nopții am auzit o bătaie discretă în ușă. M-am dus și-am deschis. Kingsley părea mare cît un cal, îmbrăcat într-un palton bej de sport; în jurul gîtului avea un fular verde și galben, vîrît sub gulerul ridicat neglijent. Purta trasă peste frunte, o pălărie maron închis, de sub borul căreia ochii lui semănau cu ai unui animal bolnav.

Domnişoara Fromsett îl întovărăşea. Purta pantaloni, sandale şi un palton verde-închis. Era fără pălărie şi părul ei avea un luciu bizar. În urechi îi atîrnau cercei făcuţi dintr-o pereche de mici gardenii artificiale, una peste alta, cîte două în fiecare ureche. *„Gillerlain regal, Şampania Parfumurilor"* pătrunse în cameră o dată cu ea.

Am închis uşa şi le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are. s-ajute probabil.

Domnişoara Fromsett se aşeză într-un fotoliu. Îşi încrucişă picioarele şi se uită după ţigări. Găsi una şi o aprinse cu o mişcare largă şi pretenţioasă, apoi zîmbi trist unui colţ din tavan.

Kingsley rămase nemişcat în mijlocul odăii încercînd să-şi muşte bărbia. M-am dus în bucătărioară şi-am amestecat trei băuturi. Le-am adus în cameră şi le-am dat. Am luat-o pe-a mea lîngă masa de şah.

— Ce-ai mai făcut şi ce-ai păţit la picior? întrebă Kingsley.

— M-a buşit un poliţai. Un cadou al Secţiei de Poliţie din Bay City. E un tratament pe care ţi-l servesc regulat acolo. Cît despre unde am fost... am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Şi după expresia de pe faţa dumneavoastră, cred c-am să mă întorc acolo în curînd.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, mă repezi el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

— Perfect. Să lăsăm gluma. Ce-aţi auzit, şi unde se află?

Se aşeză pe scaun cu paharul în mînă; îşi încordă degetele de la mîna dreaptă, apoi o vîrî în palton. O scoase ţinînd în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, spuse el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reuşit să strîng decît atît. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea uşor. Trebuie să plece din oraş.

— Din ce oraş?

— De undeva din Bay City. Nu ştiu precis. Are să te întîlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului", pe Arguello Boulevard, pe Strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnişoara Fromsett. Privea colţul tavanului, de parcă n-ar fi venit decît de formă.

Kingsley îmi aruncă plicul care căzu pe masa de şah. M-am uitat înăuntru. Era plin de bani, evident. Partea asta a poveştii era uşor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii şi bronz-deschis.

— De ce nu-şi încasează un cec personal? am întrebat. Orice hotel i l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar bani. Contul ei la Bancă e blocat sau ce s-a întîmplat?

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa, spuse Kingsley furios. Are neplăceri. Nu ştiu ce fel de neplăceri. Afară de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu ştiam. N-avusesem prea mult timp la îndemînă ca să ascult transmisiile prin radio ale poliţiei.

— N-are să rişte să încaseze un cec, spuse Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă. Îşi ridică încet privirea spre mine şi mă fixă cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită să încercăm să înţelegem ce se întîmplă atunci cînd nu-i nimic de înţeles. Aşadar, e la Bay City? Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou şi poliţaiul ăla, de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Fireşte, domnişoara Fromsett n-a vrut ca soţia mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-a lăsat numărul de telefon unde putea fi chemată.

M-am uitat la domnişoara Fromsett care îşi coborî privirea din tavan şi şi-o fixă pe vîrful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca nişte perdele trase. Kingsley continuă:

— N-am vrut să vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Nu vreau s-o văd. Cred că nu mai există nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery. Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am răspuns. Una spune şi alta gîndeşte. Nu-mi place ideea că are poliţia pe urmă. A trecut multă vreme de cînd lumea asculta convorbirile poliţiei la radio ca să se distreze. Aşadar, a telefonat din nou. Ce s-a întîmplat mai departe?

— Era aproape ora şase şi jumătate, zise Kingsley. A trebuit să rămînem la birou şi să aşteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întîmplat. Întoarse capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, spuse domnişoara Fromsett. El se află alături, dar n-a vorbit. Soţia lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu Păunul şi-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Cîtuşi de puţin. Complet calmă. Aş putea spune de un calm glacial. Şi-a făcut toate socotelile. Şi-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva pe care n-o cunoaşte. Părea să-şi dea seama că Derry, adică domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decît să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te referi.

— O să fie la „Salonul Păunului" timp de cincisprezece minute, după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata vei fi acela care să-i aducă banii. Va trebui să porți fularul lui Derry. L-am descris. Derry ține unele haine la birou și-am dat de el acolo. E foarte ușor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca fasolea turnat peste un galben de gălbenuș de ou. La fel de ușor de recunoscut ca atunci cînd aș fi intrat în restaurant cu o roabă roșie, albă și albastră.

— Pentru cineva descreierat să comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, răspunse Kingsley iritat.

— Ați mai spus asta, i-am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiți c-am să accept să merg acolo cu niște bani s-o ajut să fugă, atunci cînd știu că o caută poliția.

Își încleștă mîna pe genunchi și își încleștă și fața într-un rînjet strîmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai totuși de gînd?

— Ne face pe toți trei complici după săvîrșirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soțul ei și secretara lui particulară ca să iasă basma curată, dar ce-am să pățesc eu n-are să semene cu visurile de vacanță ale nimănui.

— Am să te recompensez, spuse el. Și nu sîntem complici dacă ea n-a săvîrșit nici o crimă.

— Sînt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aș discuta cu dumneavoastră. Iar, pe deasupra, dacă ajung la concluzia că ea a săvîrșit crima, am s-o dau pe mîna poliției.

— N-are să discute cu dumneata, spuse el.

Am luat plicul și l-am vîrît în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mînă. Dacă plec imediat, aș putea ajunge acolo înainte de ora unu și un sfert. Trebuie s-o cunoască cu ochii închișii toți cei din restaurant, după atîtea ore. Asta e bine știut.

— Și-a vopsit părul șaten închis, spuse domnișoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifici.

— Nu mă ajuta decît să-mi închipui că nu-i decît o clientă nevinovată. Mi-am terminat băutura și m-am sculat. Kingsley dădu pe gît paharul, se ridică, își scoase fularul de la gît și mi-l întinse.

— Ce-ați făcut ca să primiți vizita poliției la birou? l-am întrebat.

— Am folosit niște informații furnizate foarte amabil de domnișoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de cazul Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliția pîndea casa.

— Talley era un detectiv angajat de soții Grayson, am adăugat, uitîndu-mă la femeia înaltă și brunetă. Poate că dumneata vei reuși să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreți să mă așteptați aici?

— Mergem la mine acasă și așteptăm acolo un telefon de la dumneata, spuse Kingsley, clătinînd din cap.

Domnișoara Fromsett se ridică și căscă.

— Nu. Sînt prea obosită, Derry. Mă duc acasă să mă culc.

— Ai să vii cu mine, se răsti el. Trebuie să mă ajuți ca să nu înnebunesc.

— Unde locuiești, domnișoară Fromsett? am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce întrebi? Mă privi curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata mai încolo.

Figura lui Kingsley arată foarte enervată, deși avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul gîtului și m-am dus în bucătărie ca să sting lumina. Cînd m-am întors, amîndoi se aflau lîngă ușă. Kingsley își pusese un braț în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită și cam plictisită.

— Așadar, sper... începu el, apoi făcu un pas înainte și îmi întinse mîna. Ești un tip cumsecade, Marlowe.

— Cărați-vă, am spus. Cărați-vă! Cît mai departe de aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată și-au plecat.

Am așteptat pînă am auzit liftul sosind și oprindu-se, ușile deschizîndu-se și închizîndu-se la loc, apoi zgomotul liftului care cobora. Am plecat și eu, am coborît scările pînă la parcajul din subsol și-am trezit din nou din somn Chryslerul.

30

„Salonul Păunului" era un local strîmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul" avea o fațadă de cărămidă lucioasă și o lumină pală înconjura păunul de pe vitraliu montat în zid. Am ocolit un paravan chinezesc,

m-am uitat de-a lungul barului, apoi m-am aşezat la marginea unui separeu mic. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roşu chinezesc iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Într-un separeu, patru soldaţi melancolici beau bere cu ochii cam sticloşi şi evident plictisiţi. În faţa lor, un grup de două fete şi doi tipi îmbrăcaţi strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să fi corespuns ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofîlcit, cu ochii răi şi faţa ca un os supt puse un şerveţel cu un păun pe el, pe masa din faţa mea şi îmi servi un cocktail cu rom bacardi. L-am sorbit şi m-am uitat la cadranul chihlimbariu al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu şi jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete se sculă brusc, se îndreptă spre uşă şi ieşi. Celălalt tip spuse:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuţită de fată răspunse:

— L-am insultat? Îmi place asta! Mi-a făcut avansuri!

Vocea tipului vorbi plină de reproş:

— Dar nu trebuia să-l insulţi, nu-i aşa?

Unul dintre soldaţi rîse brusc şi tare, apoi îşi şterse rîsul de pe faţă cu o mînă bronzată, şi mai bău din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte şi se umflase, dar senzaţia de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu faţa albă şi ochi negri enormi intră cu ziarele de dimineaţă şi se strecură pe lîngă separeuri, încercînd să vîndă cîteva, mai înainte ca barmanul să-l dea pe uşă afară. Am luat un ziar şi m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit şi mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subţirică, cu păr şaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea, o bluză galbenă şi un palton gri apăru de undeva şi trecu pe lîngă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă faţa ei îmi era familiară, sau doar un tip standard de frumuseţe mlădioasă şi cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieşit pe uşa de la stradă, dînd ocol paravanului. Peste două minute, băieţelul mexican se întoarse, aruncă o privire rapidă barmanului şi se fofilă pînă ajunse înaintea mea.

— Dom'le, zise el, iar ochii lui mari străluciră de intenţii poznaşe. Îmi făcu un semn cu mîna să-l urmez şi se strecură din nou afară.

Mi-am terminat băutura şi l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă şi pantaloni negri stătea înaintea magazinului de cadouri şi se uita în vitrină. M-am dus şi m-am instalat lîngă ea.

Mă privi din nou. Avea o faţă albă şi obosită. Părul îi părea mai întunecat decît şaten-închis. Îşi mută privirea şi se adresă vitrinei.

— Dă-mi banii, te rog. Respiraţia ei formă o mică pată de ceaţă pe vitrină.

— Trebuie să ştiu cine eşti.

— Ştii cine sînt, spuse ea încet. Cîţi bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe. Dă-mi-i repede. Aştept de-o veşnicie ca să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii şi ia-o în direcţia opusă.

— Nu-i aşa de simplu. Mi-am asumat un risc făcînd asta. Vreau să am cel puţin satisfacţia că ştiu ce se întîmplă în ce mă priveşte.

— La dracu! replică ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cît mai repede!

— N-ai vrut să vină el. A priceput că n-ai vrut nici măcar să vorbeşti cu el la telefon.

— E adevărat, spuse ea rapid şi îşi lăsă capul pe spate.

— Dar va trebui să discuţi cu mine. Nu sînt aşa de înţelegător ca el. Fie cu mine, fie cu poliţia. N-ai cum să scapi de asta. Sînt detectiv particular şi trebuie să-mi asigur oarecare apărare.

— Aha, ce nostim din partea lui. A angajat un detectiv particular şi aşa mai departe. Vocea avea o notă de uşor dispreţ.

— A făcut şi el ce-a putut. Nu i-a fost prea uşor să ştie ce să facă.

— Despre ce vrei să discuţi?

— Despre dumneata, ce-ai făcut, unde-ai fost şi ce planuri ai. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

Respiră din nou pe geamul magazinului şi aşteptă ca ceaţa răsuflării să dispară.

— Cred c-ar fi mult mai bine, spuse ea cu aceeaşi voce rece şi goală, dacă mi-ai da banii şi-ai lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

— Nu.

Îmi aruncă o altă privire piezişă şi atentă. Dădu nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă aşa vrei. Locuiesc în clădirea Granda, la două străzi spre nord, pe Strada 8. Apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am maşină.

— Prefer să plec singură. Se întoarse brusc şi se îndepărtă. Merse pînă la colţul străzii, traversă bulevardul şi dispăru pe stradă sub un şir de pomi. M-am dus şi m-am aşezat în Crysles, şi i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni maşina.

Granada era o clădire urîtă pe un colţ. Uşa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colţul şi-am văzut un glob albicios cu semnul „Garaj" pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut şi mirosind a cauciucul maşinilor parcate în rînd. Un tînăr negru, înalt şi slab, ieşi dintr-o gheretă de sticlă şi se uită la Chrysler.

— Cît mă costă să-mi las aici maşina o vreme? Mă duc la etaj.

Rînji dubios şi spuse:

— E cam tîrziu, patroane. Maşina trebuie curăţată. Un dolar.

— Cum îndrăzneşti...

— Un dolar, răspunse el impasibil.

Am ieşit din maşină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se afla în dos, lîngă closetul bărbaţilor.

M-am dus pînă la etajul şase, m-am uitat la numerele de pe uşi, am ascultat tăcerea şi am simţit aerul plajei la capătul coridorului. Clădirea părea destul de decentă. În fiecare apartament locuiau cîteva doamne, încîntate de-a fi acolo. Aşa se explică dolarul dat tînărului negru înalt şi slab. Un excelent judecător de caractere, băiatul ăla!

Am ajuns la uşa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc, apoi am lovit uşor cu piciorul în uşă.

31

Purta încă paltonul gri. Se îndepărtă de uşă şi-am trecut pe lîngă ea, intrînd într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete şi cu un minimum de mobilier neinteresant. O lampă mică pe o măsuţă de lîngă fereastră arunca o lumină galbenă, ştearsă. Fereastra din dosul ei era deschisă.

— Ia loc şi vorbeşte, spuse fata.

Închise uşa şi se aşeză într-un scaun-balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am aşezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat, ce atîrna peste o arcadă. Ducea la debara şi la baie. La capătul ei se vedea o uşă închisă. Ducea la bucătărioară. Asta era tot.

Fata îşi încrucişă gleznele, îşi lăsă capul pe spatele scaunului şi mă privi pe sub genele lungi. Sprîncenele îi erau subţiri şi arcuite, şatene ca şi părul. Avea o faţă calmă, plină de taine. Nu arăta ca faţa unei femei care acţiona inutil.

— Mi-am făcut cu totul altă idee despre dumneata de la Kingsley, am spus.

Buzele i se încordară puţin. Nu răspunse.

— Ca şi de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de pierdut cu astfel de baliverne, spuse ea. Ce vrei să ştii?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că ştii.

— Da. Damicela din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gît, l-am împăturit şi l-am vîrît în buzunar. I-am spus:

— Aşa că sînt puţin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Ştiu că ţi-ai lăsat maşina la Hotelul Prescott la San Bernadino unde l-ai întîlnit pe Lavery. Ştiu c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decît banii pe care mi i-a trimis. Nu văd de ce activitatea mea te poate interesa.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, spuse ea cu o voce obosită. M-am gîndit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Aşa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgîndit. I-am cerut să plece acasă şi să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă.

— A plecat acasă şi te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara şi-am stat acolo cîteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămînă. Apoi la Pasadena. Acelaşi lucru. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

Ezită puţin, apoi spuse:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu după ce-a plecat acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan? vocea îi deveni uşor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvînt. N-ai ştiut că va fi foarte neliniştit?

— Oh, te referi la soţul meu, spuse ea rece. Am fost foarte neliniştită în ce-l priveşte. Avea să creadă că sînt în Mexic, nu-i aşa? Cît priveşte planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viaţa mea devenise un balamuc fără ieşire. Trebuia să fiu undeva singură şi să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake încercînd, de asemenea, să lămureşti lucrurile de una singură. Nu-i aşa?

Se uită în jos la pantofi, apoi la mine şi dădu din cap în semn de asentiment. Părul şaten cîrlionţat îi căzu peste obraji. Îşi ridică mîna stîngă, îşi dădu părul pe spate, şi îşi frecă tîmpla cu un deget.

— Se pare că am nevoie de locuri noi, spuse ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură. Ca la un hotel.

— Şi cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu ştiu. Dar de ce te-ai întors în orăşelul unde locuia Lavery?

Îşi muşcă încheietura mîinii şi mă privi lung.

— Voiam să-l văd din nou. Sînt nehotărîtă în privinţa lui. Nu-l mai iubesc şi totuşi, poate că, într-un fel, îl iubesc. Dar nu cred c-aş dori să mă căsătoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă şi locuitul prin hoteluri dubioase nu are sens. Ţi-ai trăit viaţa ani de zile cum ai vrut, nu-i aşa?

— Trebuia să fiu singură, să lămuresc unele lucruri, spuse ea puţin disperată şi îşi muşcă din nou încheietura mîinii. Fii bun, dă-mi banii şi pleacă de-aici!

— Fireşte. Imediat. Dar eşti sigură că n-ai avut şi alt motiv pentru a merge la Little Fawn Lake în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă?

Păru surprinsă. Dar oricine poate părea surprins.

— Dumnezeule, ce motiv să am? Acea idioată cu mutra ei inexpresivă nu înseamnă nimic pentru mine.

— M-am gîndit c-ai fi putut să te fi certat cu ea în legătură cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess? Păru şi mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Îşi lăsă capul pe spate şi rîse fals şi ireal.

— Dumnezeule, beţivul ăla cu mutra lui oribilă? Deveni din nou serioasă. Ce s-a întîmplat? Ce-i cu misterul ăsta?

— S-ar putea să fie un beţiv c-o mutră oribilă, am spus. Poliţia însă îl bănuieşte a fi un criminal. Ucigaşul soţiei sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Îşi umezi buzele, îşi lăsă capul pe-o parte, cu privirea aţintită asupra mea. Era o scenă calmă şi scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului se strecură în cameră şi în jurul nostru.

— Nu mă miră, spuse ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Se certau uneori îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Există o posibilitate, am spus, dînd din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, spuse ea serios, clătinînd din cap înainte şi înapoi. A fost exact cum ţi-am povestit. Nimic altceva.

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i aşa?

— N-am cunoscut-o decît foarte puţin, răspunse ea. Te asigur. Se ţinea de-o parte. La urma urmei...

— Nu cred că ştii că pe vremuri lucrase la cabinetul doctorului Almore?

Părea complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, spuse ea lent. Mi-a făcut cîteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland şi fusese infirmieră în cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidenţă ciudată, spuse ea curioasă. L-au întîlnit pe Bill într-un bar în Riverside. Nu mai ţin minte cum, sau în ce împrejurări, ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci? Nu văd ce poate să însemne, nu-i aşa?

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidenţă. Se întîmplă. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata! Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese asociată cu doctorul Almore la un

moment dat, ca şi Lavery, care locuieşte peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

Reflectă la întrebare, apoi îşi muşcă uşor buza.

— A întîlnit-o acolo, spuse ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— Nici n-avea de gînd s-o facă, ţinînd seama ce fel de tip era, am spus.

— Nu cred că Chris avea ceva de-a face cu doctorul Almore. O cunoştea pe soţia doctorului Almore. Nu cred că îl cunoştea cîtuşi de puţin pe doctor. Aşa că n-avea cum să cunoască infirmiera de la cabinetul doctorului Almore.

— Aşadar, nu-i nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata... Cred că pot să-ţi dau banii acum.

Am scos plicul, m-am sculat şi i l-am pus pe genunchi. Îl lăsă acolo. M-am aşezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăţia în încurcătură, cu o notă de duritate şi amărăciune. Oamenii s-au înşelat mult asupra dumitale. Şi-au închipuit că eşti o cretină descreierată, fără minte şi fără control. Dar s-au înşelat teribil.

Se uită fix la mine ridicînd din sprîncene. Nu vorbi. Apoi, un zîmbet şiret îi săltă colţul gurii. Întinse mîna după plic, îl bătu pe genunchi şi îl puse alături pe masă. În tot acest timp continuă să mă fixeze.

— Ai jucat excelent şi rolul damei Fallbrook, i-am spus. Cînd mă gîndesc la asta, cred c-a fost totuşi niţel exagerată. Dar la timpul respectiv, mi s-a părut perfect. Acea pălărie mov ar fi arătat superb pe păr blond, dar părea oribilă pe păr şaten nepieptănat, cu acel machiaj urît, care avea aerul c-a fost executat pe întuneric de către cineva c-o mînă scrîntită, o persoană cu apucături nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci cînd mi-ai pus arma în mînă ca... ce fraier am putut să fiu.

Strîmbă din nas şi îşi vîrî mîinile în buzunarele adînci ale paltonului. Bătu cu tocul în podea.

— Dar de ce te-ai mai întors? De ce ţi-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare, la mijlocul dimineţii?

— Îţi închipui că l-am împuşcat pe Chris Lavery? întrebă ea calmă.

— Nu-mi închipui, o ştiu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să ştii?

— Nu mai contează, am spus.

Rîse. Un rîs ascuţit şi rece.

— Avea toţi banii mei. Îmi golise poşeta. Mi-a luat totul, pînă şi bijuteriile. De-asta m-am întors. Nu există nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul şi sticla cu lapte. Oamenii îşi pierd capul în astfel de situaţii. Dar nu eu l-am omorît şi nu văd de ce-aş fi făcut-o. E mult mai sigur să-ţi păstrezi capul.

— Înţeleg, am spus. Aşa că fireşte, l-ai împuşcat cu o seară mai înainte. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, nu c-ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu bărbi negre şi cu amice găsesc uneori timp seara ca să se bărbierească înainte de-a merge la culcare, nu-i aşa?

— Am auzit de astfel de lucruri, spuse ea aproape veselă. Şi ce-ai de gînd să faci acum?

— Eşti o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mîna poliţiei, fireşte. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. Zvîrli cuvintele, aproape ritmat. Te întrebi de ce ţi-am dat revolverul fără cartuşe? De ce nu? Aveam un altul în poşetă. Ca ăsta.

Mîna dreaptă ieşi din buzunarul paltonului şi se îndreptă spre mine.

I-am rînjit. Nu cred că era cel mai sincer rînjet de pe lume, dar era un rînjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă şi o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povesteşte detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenţia de a-l împuşca. Îşi pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împuşcă pe detectiv. Atît doar că ucigaşul n-o face. Se întîmplă întotdeauna ceva care previne crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reuşit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, spuse ea încet înaintînd uşor spre mine pe covor; să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ţi spun nimic, că nu se petrece nimic şi că te împuşc...

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pari să-ţi fie frică, spuse ea şi îşi linse încet buzele îndreptîndu-se spre mine foarte discret, fără ca paşii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus minţind. E mult prea tîrziu, prea linişte, fereastra e deschisă şi revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul pînă la stradă e prea lung şi nu ştii să tragi cu arma. Ai să ratezi probabil. Cum l-ai ratat şi pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te, spuse ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. Mă împinse cu arma în piept. Uite aşa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniştit. Pune-ţi mîinile pe umeri şi nu te mişca. Dacă le mişti cît de puţin, te împuşc.

Mi-am pus mîinile pe umeri. M-am uitat în jos la armă. Limba mi se îngroşase, dar o puteam mişca încă.

Mă percheziţionă cu mîna stîngă dar nu găsi vreun revolver asupra mea. Mîna coborî şi îşi muşcă buza, uitîndu-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, îmi spuse ea, la fel de politicoasă de parcă am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă în aproape tot ce faci, am spus. Hotărît, nu ştii să manevrezi arma. Eşti mult prea aproape de mine, şi detest să menţionez asta, dar mai e şi amănuntul cu siguranţa armei care e încă la locul ei. Ai uitat şi de asta.

Aşa că se apucă să facă două lucruri în acelaşi timp: un pas lung înapoi ca să cerceteze cu degetul mare siguranţa, fără ca să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple pentru care n-ai nevoie decît de cîteva secunde. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că îi anticipam gîndurile. Clipa de confuzie o zăpăci.

Scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborît mîna dreaptă şi i-am buşit faţa de pieptul meu. Am lovit-o cu mîna stîngă peste încheietura mîinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma îi sări din mînă şi căzu pe podea. Faţa i se zbătu împinsă în pieptul meu şi cred c-a vrut să ţipe.

Apoi a încercat să mă lovească cu piciorul şi îşi pierdu complet echilibrul. Mîinile ei mă atacară ca nişte gheare. Am apucat-o de încheietura mîinii şi am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decît ea. Aşa că se hotărî să se lase moale şi întregul trup îi alunecă din mîna care îi ţinea capul. Începu să cadă şi-a trebuit să mă aplec şi eu cu ea.

Am auzit zgomotele vagi ale luptei noastre pe podeaua de lîngă sofa, răsuflări forţate iar dacă o stinghie din podea a troznit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdea trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur şi n-am avut timp să reflectez la problemă. O siluetă se înalţă brusc în stînga, în afara razei mele de vedere. Mi-am dat seama că era un bărbat şi că era un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena explodă în foc şi beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc şi beznă şi cu puţin înainte de beznă, un sentiment acut de greaţă.

32

Miroseam a gin. Dar nu uşor, ca atunci cînd aş fi băut patru sau cinci pahare într-o dimineaţă de iarnă ca să mă pot scula din pat, ci ca atunci cînd Oceanul Pacific ar fi fost din gin curat şi m-aş fi aruncat în el de pe ţărm. Ginul era în păr, în sprîncene, pe bărbie şi sub bărbie. Era pe cămaşă. Miroseam a broaşte moarte.

Eram fără haină şi zăceam pe spate alături de sofa, pe covorul cuiva, uitîndu-mă la un tablou înrămat. Rama era de lemn poleit, moale şi ieftin, şi arăta o parte dintr-un viaduct enorm de înalt şi de un galben aprins, peste care trecea o locomotivă neagră şi lucioasă care trăgea după ea un tren de un albastru de Prusia. Printr-una din arcadele măreţe ale viaductului se zărea o plajă galbenă şi ticsită de oameni culcaţi la soare, şi de umbrele de plajă în dungi. În apropiere se aflau trei fete, cu parasoluri de hîrtie, una din ele îmbrăcată în roşu deschis, alta în albastru palid şi cea de-a treia în verde. În spatele plajei era un golf rotund, mai albastru decît are dreptul să fie vreun golf. Era năpădit de soare şi presărat şi pătat de pînze albe întinse. Dincolo de intrarea golfului se ridicau trei şiruri de munţi în trei culori contrastante: auriu, arămiu şi lavandă.

La baza tabloului era scris cu litere de tipar: „VIZITAŢI RIVIERA FRANCEZĂ MERGÎND CU TRENUL ALBASTRU".

Nici nu se putea un moment mai potrivit ca să pomeneşti de aşa ceva.

Am întins mîna obosit şi-am pipăit ceafa. Am simţit-o însîngerată. M-a trecut un fior de durere în clipa cînd am atins-o şi fiorul s-a transmis pînă în călcîie. Am gemut, am transformat geamătul în mîrîit, din mîndrie profesională, sau ce mai rămăsese din ea. M-am întors încet şi cu grijă, şi m-am uitat la piciorul unui pat ce fusese coborît din perete. Unul, din cele două, celălalt fiind încă în zid. Modelul desenului de pe rama de lemn îmi era cunoscut. Tabloul atîrnase deasupra sofalei şi eu nici măcar nu-l privisem.

Cînd m-am întors, o sticlă pătrată de gin s-a rostogolit de pe pieptul meu şi-a căzut pe podea. Era transparentă ca apa şi goală. Nu putea să fi fost prea mult gin în acea sticlă.

M-am ridicat în genunchi şi-am stat în patru labe o vreme, răsuflînd ca un cîine care nu-şi poate termina masa, dar nici

n-are chef s-o abandoneze. Mi-am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, aşa că m-am sculat în picioare şi-am descoperit că n-aveam pantofi.

Pantofii erau lîngă perete, arătînd cît pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrînisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsea în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ţi aminteşti, am spus. Într-o zi ai să-ţi aminteşti totul. Şi n-are să-ţi placă.

Am văzut lampa de pe masa de lîngă sofa. Apoi sofaua mare şi verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întîmplă întotdeauna cîte ceva. Cui i-am spus asta? Unei fete c-o armă. O fată c-o faţă albă şi cu păr şaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem şi nimic altceva. Pe gît avea vînătăi întunecate. Gura îi era deschisă şi limba umflată o umplea ba mai dădea şi pe dinafară. Ochii i se holbaseră şi albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol patru zgîrieturi furioase rînjeau roşii în contrast cu albeaţa trupului. Zgîrieturi adînci şi furioase, lăsate de patru unghii mînioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era şi paltonul meu acolo. L-am tras afară şi l-am îmbrăcat. Ceva foşni sub degete în maldărul de haine. Am scos din palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sînt toţi acolo. Nu prea aveam ce altceva să sper.

Am păşit încet pe vîrful picioarelor, ca şi cum aş fi călcat pe gheaţa foarte subţire. M-am aplecat să mă frec în spatele genunchiului şi m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul, capul sau cînd mă aplecam să-mi frec genunchiul.

Pe coridor răsunară paşi grei şi un zgomot înfundat de voci. Paşii se opriră. O mînă brutală bătu la uşă.

Am rămas pe loc rînjind la uşă, cu buzele întinse peste dinţi. Am aşteptat ca cineva să deschidă uşa şi să intre. Au încercat clanţa, dar nimeni n-a intrat. Ciocănelile reîncepură, se opriră, vocile începură să bombăne. Paşii se îndepărtară. M-am întrebat cît avea să dureze pînă cînd intendentul va sosi cu un paspartu. Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera franceză.

M-am dus la draperia verde, am tras-o şi-am văzut un coridor scurt ce dădea în baie. Am intrat în baie şi-am aprins

lumina. Pe jos două carpete, un covoraş de baie aşezat pe marginea cadei şi o fereastră givrată în colţul băii. Am închis uşa şi-am rămas la marginea cadei, de unde am ridicat fereastra. Eram la etajul şase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul pe geam şi m-am uitat afară în beznă şi la o porţiune strîmtă a străzii cu pomi. M-am uitat de jur-împrejur şi-am observat că fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Pînă şi o capră obeză ar fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular snopit bine putea s-o facă, şi dacă da, care avea să fie răsplata.

În spatele meu, o voce oarecum distantă şi înfundată părea să recite litania poliţailor: „Deschide, ori dobor uşa cu piciorul!" Mi-am bătut joc de acea voce. N-aveau să doboare uşa cu piciorul fiindcă doborîtul unei uşi cu piciorul provoacă dureri la picior. Iar poliţaii au mare slăbiciune pentru picioarele lor. Picioarele fiind singurul lucru pentru care au slăbiciune.

Am înşfăcat un prosop de pe raft, am tras cele două părţi ale ferestrei şi m-am strecurat pe pervaz. M-am avîntat spre pervazul de alături, ţinîndu-mă de fereastra deschisă. Aş fi reuşit cu greutate să împing în jos fereastra de alături, dacă nu era zăvorită pe dinăuntru. Dar era zăvorită. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit pînă la Reno. Am înfăşurat prosopul pe mîna stînga şi-am vîrît mîna înăuntru ca să întorc zăvorul. Jos, pe stradă, a trecut o maşină, dar nimeni n-a ţipat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă şi m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul îmi căzu din mînă şi flutură în beznă, aterizînd pe o peluză strîmtă dintre clădiri.

M-am vîrît pe fereastra camerei de baie.

33

Am coborît şi-am bîjbîit prin beznă căutînd uşă, apoi am deschis-o şi-am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvăluind un dormitor cu două paturi de-o persoană, făcute, dar fără ocupanţi. Nu erau paturi

din perete. Mă aflam într-un apartament mai mare. Am trecut pe lîngă paturi pînă am ajuns la o uşă care dădea în camera de toate zilele. Ambele odăi erau închise şi miroseau a stătut. Mi-am croit drum pînă la o lampă şi-am întors comutatorul. Mi-am plimbat un deget pe marginea unei mese de lemn. M-am ales cu un strat subţire de praf, aşa cum se strînge în camerele cele mai curate cînd sînt încuiate.

Camera avea o masă de sufragerie, un fotoliu de ascultat radioul, un raft de cărţi, o bibliotecă mare plină de romane legate şi cu coperţile încă pe ele, o comodă înaltă din lemn întunecat, avînd pe ea un sifon şi o sticlă de cristal cu whisky şi patru pahare cu dungi aşezate cu gura în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel şi o femeie, ambii cu chipuri rotunde şi sănătoase şi cu ochi veseli. Mă priveau de parcă nu le păsa că eram acolo.

Am mirosit whiskyul; era Scotch, şi-am băut niţel. Capul a început, ca urmare, să mă doară şi mai tare, dar restul corpului s-a simţit mai bine. Am aprins lumina în dormitor şi m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine bărbăteşti, făcute de comandă, o mulţime de haine. Eticheta croitorului dinăuntrul unui buzunar al hainei mă informă că numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la birou, am scormonit niţel prin el şi-am dat de o cămaşă albastră şi moale care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe-a mea, m-am spălat pe faţă şi pe piept, apoi mi-am curăţat părul cu un prosop umed şi-am îmbrăcat cămaşa albastră. Am turnat solid din tonicul de păr cam tare al domnului Talbot şi-am folosit pieptenele meu ca să-mi pun părul în ordine. Nu mai miroseam decît vag a gin, dacă mai miroseam.

Nasturele de sus al cămăşii nu intra în butonieră, aşa c-am răscolit din nou prin dulăpior unde am dat de o cravată de un albastru-închis, din mătase creponată, pe care mi-am înnodat-o în jurul gîtului. Mi-am pus paltonul la loc şi m-am privit în oglindă. Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru aceă oră din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atît de grijulie ca domnul Talbot, după cum arătau hainele. Prea grijulie şi prea trează.

Mi-am răvăşit puţin părul, am strîns cravata, m-am întors la sticla de whisky şi-am făcut ce-am putut în privinţa aspectului meu de om treaz. Am aprins una din ţigările domnului Talbot şi-am sperat că domnul şi doamna Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine ca mine. Am sperat să apuc să mă întorc şi să-i vizitez.

M-am dus în camera de toate zilele, cea care dădea pe coridor, am deschis uşa şi m-am aplecat prin deschizătură fumînd. N-am crezut că tentativa mea avea să reuşească. M-am gîndit că dacă rămîn acolo, poliţia avea să descopere cum am scăpat şi planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat tuşi pe coridor şi-am scos capul mai mult. Am observat că mă privea. Se îndreptă spre mine rapid. Era un om de statură mică şi cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliţie călcată recent. Avea păr roşcat şi ochi de un bronz-roşcat.

Am căscat şi-am spus plictisit:

— Ce se întîmplă?

— Nişte probleme alături. Aţi auzit ceva?

— Mi s-a părut c-aud pe cineva bătînd la uşă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam tîrziu, zise el.

— Chestie de opinie. Aşadar, sînt probleme alături?

— O femeie. O cunoaşteţi?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, spuse el. Ar trebui s-o vedeţi acum... Îşi duse mîinile la gît, îşi bulbucă ochii şi închiţi neplăcut. Deci n-aţi auzit nimic, hai?

— Nimic, cu excepţia... bătăii în uşă.

— Mda. Şi cum vă numiţi?

— Talbot.

— Doar o clipă, domnule Talbot. Aşteptaţi aici o clipă. S-a îndepărtat pe coridor şi s-a aplecat în deschizătura unei uşi prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent. Omul din apartamentul de alături e aici...

Un om înalt ieşi afară şi rămase pe loc, uitîndu-se la mine. Un om înalt, cu păr ruginiu şi cu ochi foarte albaştri, foarte albaştri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriaşul de alături. Se numeşte Talbot.

Degarmo se uită direct la mine, dar nimic în ochii lui albaştri, acizi, nu arăta că m-ar fi văzut înainte. Înaintă liniştit pe coridor, mă împunse în piept cu mîna şi mă împinse îndărăt în cameră. Cînd eram la vreo doi metri de uşă, spuse peste umăr:

— Shorty, vino încoa şi închide uşa.

Poliţistul scund intră şi închise uşa.

— Ce surpriză, spuse Degarmo indolent. Ţine-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty îşi deschise brusc tocul negru al pistolului şi luă arma în mînă într-o secundă. Se linse pe buze.

— Aha, zise el încet, fluierînd puţin, aha. Cum de-ai ştiut, domnule locotenent?

— Ce să ştiu? îl întrebă Degarmo, cu ochii aţintiţi asupra mea. Ce te gîndeai să faci, amice, să cobori ca să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, zise Shorty. Un criminal sexual. I-a smuls hainele, apoi a strangulat-o cu mîinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai ştiut?

Degarmo nu-i răspunse. Rămase pe loc, balansîndu-se puţin pe călcîie, cu o expresie goală şi dură ca granitul.

— Sigur, el e criminalul, spuse Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost aerisită de multe zile. Şi uită-te la praful de pe rafturile alea de cărţi. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin... stai să mă uit o clipă, îmi dai voie, domnule locotenent?

Alergă din cameră în dormitor. L-am auzit răscolind. Degarmo rămase impasibil.

Shorty se întoarse.

— A intrat prin fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Şi pute îngrozitor a gin acolo. Mai ţii minte cum celălalt apartament mirosea şi el a gin cînd am intrat înăuntru? Uite cămaşa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

Ridică în aer cămaşa. Aerul se parfumă imediat. Degarmo o privi vag, apoi păşi înainte, îmi deschise violent paltonul şi privi cămaşa pe care o purtam.

— Ştiu ce-a făcut, zise Shorty. A furat una din cămăşile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda. Degarmo îşi ţinu mîna la pieptul meu, apoi o lăsă să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aş fi fost un buştean.

— Percheziţionează-l, Shorty.

Shorty alergă în jurul meu, pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, zise el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, spuse Degarmo. E arestatul nostru dacă sosim la post înaintea lui Webber. Idiotul de Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, zise Shorty plin de îndoieli. Am auzit c-ai fost suspendat, sau aşa ceva.

— Ce-am de pierdut? întrebă Degarmo, dacă sînt suspendat.

— Eu unul pot să-mi pierd uniforma, zise Shorty.

Degarmo îl privi plictisit. Polițistul scund roși iar ochii lui aurii-roșcați deveniră neliniștiți.

— În regulă, Shorty. Du-te și cheamă-l pe Reed.

Polițaiul scund se linse pe buze.

— Spune-mi ce să fac, domnule locotenent, și sînt omul dumitale. Nu trebuie neapărat să știu c-ai fost suspendat.

— O să-l luăm jos doar noi doi, spuse Degarmo.

— Sigur.

Degarmo mă împunse în bărbie cu degetul.

— Un criminal sexual, spuse el calm. Asta-i bună. Îmi zîmbi răutăcios, mișcînd doar colțurile gurii lui late și brutale.

34

Am ieșit din apartament și am luat-o pe coridor în direcția opusă apartamentului 618. Lumina ieșea încă pe ușa deschisă. Doi polițiști în civil stăteau în fața ușii și fumau cu țigările ascunse în palmă, de parcă ar fi bătut vîntul. Din apartament se auzeau voci discutînd aprins.

Am dat colțul coridorului și-am ajuns în fața liftului. Degarmo deschise ușa de serviciu de lîngă lift și-am început să coborîm pe treptele de ciment care răsunau, etaj după etaj. În holul de la parter Degarmo se opri, își lăsă mîna pe clanță și ascultă. Se uită peste umăr.

— Ai mașina? mă întrebă el.

— E în garajul din subsol.

— E o idee.

Ne-am continuat drumul în jos pînă am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slăbănog a ieșit din micul lui birou și i-am dat chitanța primită. Tînărul a aruncat o privire furișă uniformei de polițist de pe Shorty. N-a spus nimic. A arătat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul Chryslerului. M-am suit alături de el iar Shorty a luat loc în spate. Am suit rampa și-am ajuns în aerul rece și umed al nopții. O mașină mare cu două semnalizatoare pe acoperiș se îndrepta spre noi de la cîteva

străzi depărtare. Degarmo scuipă pe fereastră şi o luă în direcţie opusă.

— Trebuie să fie Webber. A întîrziat din nou la înmormîntare. I-am făcut figura de data asta, Shorty.

— Nu-mi prea place treaba asta, domnule locotenent, zău că nu-mi place.

— Nu-ţi pierde curajul, fiule. S-ar putea să ajungi din nou la departamentul de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujbă, zise Shorty. Curajul îl părăsea repede.

Degarmo conduse maşina în forţă vreo zece străzi, apoi încetini niţel. Shorty spuse încurcat:

— Bănuiesc că îţi dai seama ce faci, domnule locotenent, dar ăsta nu-i drumul spre Primărie.

— E adevărat, spuse Degarmo. Nici n-a fost vreodată.

Încetini mult şi ajunse pe o stradă rezidenţială, cu case mici şi exacte, aşezate pe loturi mici şi exacte. Frînă uşor, trase maşina la trotuar, cam pe la jumătatea străzii. Îşi aruncă un braţ peste spătar şi îşi întoarse capul spre Shorty.

— Crezi că tipul ăsta a omorît-o, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E o lanternă în buzunarul din stînga al maşinii, am spus.

Shorty bîjbîi după ea, se auzi un zgomot metalic, apoi raza albă a lanternei apăru.

— Uită-te atent la ceafă, spuse Degarmo.

Raza se deplasă, apoi se opri. Am auzit răsuflarea poliţaiului scund în dosul meu şi i-am simţit-o pe ceafă. Ceva mi-a atins umflătura de pe cap. Am gemut. Lumina se stinse şi întunericul de pe stradă năvăli din nou înăuntru.

— Bănuiesc c-a fost adus în stare de inconştienţă de-o lovitură, domnule locotenent. Nu mai înţeleg nimic.

— Ca şi femeia, spuse Degarmo. Nu se vede bine, dar umflătura e acolo. A fost lovită ca să poată fi dezbrăcată şi zgîriată înainte de-a fi ucisă. Aşa ca zgîrieturile să sîngereze. Apoi a fost ştrangulată. Iar aceste operaţii n-au făcut nici cel mai mic zgomot. De ce să facă? În apartament nu e telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde să ştiu? Un individ a telefonat şi-a spus că o femeie a fost asasinată la Granada Apartments, la numărul 618 pe Strada 8. Reede căuta un fotograf cînd ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea vocea groasă, ca şi cum şi-ar fi ascuns-o. N-a lăsat nici un nume.

— Perfect, spuse Degarmo. Dac-ai fi omorît femeia, cum ai fi plecat de acolo?

— Aş fi ieşit pe uşă, zise Shorty. De ce nu? Aha, urlă el la mine brusc, ia spune de ce n-ai ieşit pe uşă?

Nu i-am răspuns. Degarmo spuse impasibil:

— Nu te-ai fi căţărat pe fereastra unei camere de baie de la etajul şase, iar apoi n-ai fi dat buzna, printr-o altă fereastră, într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimereşti peste nişte oameni dormind, nu-i aşa? Şi n-ai fi pretins că eşti cel care locuieşte în acel apartament, şi nu ţi-ai fi pierdut vremea chemînd poliţia, nu-i aşa? La naiba, fata ar fi putut sta moartă acolo o săptămînă întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i aşa, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty precaut. Nu cred c-aş fi telefonat deloc. Dar, aceşti maniaci sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu sînt oameni normali ca noi. Iar criminalul s-ar fi putut să fi avut un complice şi celălalt tip l-ar fi putut buşi ca să-şi piardă cunoştinţa şi să-l lase drept fraier, la locul crimei.

— Nu-mi spune că te-ai gîndit la toate astea de unul singur, mîrîi Degarmo. Stăm aici, şi tipul care cunoaşte toate răspunsurile stă şi el aici cu noi şi nu scoate un cuvînt. Îşi întoarse spre mine capul lui mare şi mă fixă cu privirea. Ce făceai acolo?

— Nu mai ţin minte. Lovitura de pe ceafă pare să mă fi năucit.

— Te-ajutăm noi să-ţi aminteşti, zise Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la cîţiva kilometri de aici, ca să fie linişte şi să te poţi uita la stele ca să-ţi aminteşti. Te asigur c-ai să-ţi aminteşti...

— Nu spune aşa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la primărie şi să ne ţinem de reguli.

— La dracu cu regulile! spuse Degarmo. Îmi place tipul ăsta! Vreau să am o lungă şi dulce discuţie cu el. Trebuie doar să-l împingi un pic din urmă, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, spuse Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la primărie.

— Nu te opreşte nimeni, fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty rămase tăcut o clipă.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. Deschise uşa maşinii şi ieşi afară pe trotuar. Cred că ştii că va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, spuse Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data viitoare cînd mănîncă un hamburger, spune-i să mă aştepte.

— Nu mai înțeleg absolut nimic, răspunse polițaiul scund. Trînti ușa mașinii. Degarmo porni motorul și pînă să ajungă la capătul străzii conduse cu șaizeci pe oră. După alte două străzi, atinse șaptezeci și cinci. Încetini cînd ajunse în bulevard, o apucă spre răsărit și începu să conducă cumpătat, cu viteza legală. Cîteva mașini tîrzii trecură pe lîngă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineții timpurii.

După o vreme am ieșit din oraș și Degarmo îmi spuse calm:

— Vorbește! Poate ne înțelegem.

Mașina ajunse la vîrful unei lungi pante și începu să coboare prin curțile ca niște parcuri ale Spitalului Veteranilor. Triplele lămpi electrice aveau halo din cauza ceței care se lăsase în timpul nopții. Am început să vorbesc:

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară și mi-a spus c-a primit vești de la soție la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent niște bani. Sugestia lui a fost ca să-i duc eu și s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice și că voi fi la Restaurantul „Păunul" între Strada 8 și Arquello timp de cincisprezece minute după fiecare oră. La orice oră.

Degarmo spuse încet:

— Trebuia s-o întindă și asta înseamnă că avea un motiv serios, cum ar fi de pildă, o crimă. Își ridică mîinile lent, și apoi și le lăsă la loc pe volan.

— M-am dus acolo, la cîteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus că-și vopsise părul șaten. A trecut pe lîngă mine ieșind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decît într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză și poate că nu semăna cu ea. A trimis un băiețaș mexican să mă cheme afară. Voia banii și n-avea chef de discuție. Voiam să aflu ce s-a întîmplat cu ea. În cele din urmă a înțeles că va trebui să discute, așa că mi-a spus că stă la Grenada. Mi-a cerut s-aștept zece minute pînă s-o urmez.

— Destul timp ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sînt sigur c-a fost vîrîtă în el. Nu voia să vin sus în camera ei și n-avea chef să vorbească. Și totuși, ar fi trebuit să știe c-aveam să-i cer o explicație oarecare înainte de-ai da banii, așa încît refuzul ei s-ar fi putut să fi fost trucat, să mă facă să cred că domin situația. Știa să joace roluri. Am descoperit-o pe pielea mea. În orice caz, m-am dus și-am discutat. Tot ce mi-a spus n-avea sens pînă cînd am ajuns cu discuția la împușcarea lui Lavery. Atunci

a început să aibă sens şi încă prea mult. I-m spus că intenţionam s-o dau pe mîna poliţiei.

Westwood Village, cu excepţia unei staţii de benzină deschisă toată noaptea ca şi a cîtorva ferestre îndepărtate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric şi se îndepărta spre nord de noi.

— Aşa c-a scos o armă, am spus. Cred c-avea intenţia s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine şi-am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, şi m-a pocnit în cap. Cînd m-am trezit din leşin, crima fusese comisă.

— Ai apucat cumva să-l vezi pe cel care te-a pocnit? întrebă Degarmo încet.

— Nu. Am simţit sau am văzut pe jumătate că era un bărbat şi încă unul vînjos. Iar asta în timp ce zăceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben şi verde al lui Kingsley şi i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtîndu-l mai devreme astă-seară, am zis.

Degarmo se uită la fular. Îl ridică sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiţi prea repede. Îţi sare în ochi de la prima privire. Kingsley, aşadar? Asta-i bună! Ce s-a întîmplat după aceea?

— Cineva a bătut la uşă. Eram încă ameţit, nu prea conştient şi puţin speriat. Fusesem inundat cu gin, pantofii şi haina îmi fuseseră scoase şi probabil că puţeam şi arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forţa o femeie iar apoi ar fi strangulat-o. Aşa c-am ieşit pe fereastra de la camera de baie, m-am căţărat cît am putut, iar restul îl cunoşti.

— De ce n-ai rămas liniştit în apartamentul în care ai intrat? spuse Degarmo.

— La ce bun? Cred că şi un poliţist din Bay City ar fi descoperit după o vreme cum am ajuns acolo. Singura mea şansă era să plec înainte de-a se fi descoperit cadavrul. Dacă nu era nimeni acolo aveam o şansă să ies din clădire.

— Nu cred, zise Degarmo. Dar înţeleg de ce n-ai avut mult de piedut cînd ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce-a omorît-o Kingsley, dacă el a omorît-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înşela, îi provoca o groază de neplăceri, îi punea slujba în primejdie iar acum mai omorîse şi pe cineva. De asemenea, avea bani şi dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut că soţia lui, cu toţi banii ei, ar fi putut să scape basma curată şi la urmă să rîdă de el. Dacă nu ieşea basma curată şi ajungea la închisoare, banii ei îi rămîneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorţeze ca

să scape de ea. Deci sînt destule motive pentru a comite o crimă. Şi-a întrezărit şi posibilitatea de-a face din mine ţapul ispăşitor. N-avea să ţină, dar avea să creeze confuzie şi amînări. Dacă asasinii n-ar crede că reuşesc să scape de bănuieli, foarte puţine crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie şi altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou, spuse Degarmo. Chiar dacă soţul s-a dus s-o vadă, s-ar putea să fie totuşi altcineva. Cineva care l-ar fi putut omorî şi pe Lavery.

— Dacă vrei să priveşti astfel lucrurile...

— Nu-mi place în nici un fel, spuse el şi întoarse capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muştruluiala de la comisia poliţiei. Dacă nu-l rezolv, am să spun adio oraşului. Ai zis că sînt prost, Perfect, sînt prost. Unde locuieşte Kingsley? Ştiu un lucru: să fac oamenii să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord pînă la poalele dealurilor. E pe partea stîngă, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar ştiu cum merg numerele caselor.

Îmi înapoie fularul galben şi verde.

— Vîră-l la loc în buzunar pînă va trebui să i-l arătăm.

35

Era o casă albă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În faţa ferestrelor de jos de la intrare se aflau grilaje de fier forjat. O peluză netedă se întindea pînă la uşa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo se dădu jos din maşină, merse de-a lungul peluzei şi se uită la aleea care ducea la garaj. Înaintă pe alee şi colţul casei îl ascunse privirii. Am auzit zgomotul unei uşi de garaj ce se ridică, apoi bufnitura cînd a coborît. Degarmo reapăru în colţul casei, clătină capul în direcţia mea şi o luă pe peluză spre

intrarea principală. Apăsă cu degetul mare pe butonul soneriei, scoase o ţigară din buzunar şi o puse în gură.

Se întoarse de la uşă ca să-şi aprindă ţigara şi flacăra chibritului îi săpă dîre adînci pe faţă. După o vreme se văzu o lumină în spaţiul de deasupra uşii. Fereastra de observaţie din uşă se dădu la o parte. L-am văzut pe Degarmo cum îşi ridică insigna de poliţist. Încet şi prudent, uşa se deschise. Degarmo intră.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina se aprinse în dosul unor ferestre, apoi se stinse din nou. Apoi, ieşi din casă şi în timp ce se îndrepta spre maşină, lumina de deasupra uşii se stinse şi întreaga casa se cufundă din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo rămase lîngă maşină, fumînd şi uitîndu-se la colţul străzii.

— În garaj e o maşină mică, spuse el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spun că nu l-au văzut de azi-dimineaţă. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-a spus adevărul. Webber şi un tip de la serviciul de amprente au fost acolo azi după-amiază tîrziu şi pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie... Kingsley ăsta?

— Oriunde, am răspuns. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci mai întîi să vorbeşti cu amica lui. Se numeşte Adrienne Fromsett şi locuieşte în Bryston Tower, pe Sunset Place. Asta e în centru, departe de aici, lîngă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă? întrebă Degarmo, strecurîndu-se la volan.

— Se ocupă de afaceri la birou şi de el în afară de birou. Dar nu-i o funcţionară proastă. E deşteaptă foc şi are stil.

— În situaţia în care se află va avea nevoie de amîndouă, spuse Degarmo. A condus spre Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci şi cinci de minute am sosit în faţă la Bryston Tower, un palat de ştuc alb, cu lămpi ornamentale în curtea din faţă plină de curmali înalţi. Intrarea era în forma de L, pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg şi pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stilul Ali Baba destul de încăpătoare pentru a vîrî înăuntru tigri. La un birou şedea un funcţionar de noapte cu una din acele mustăţi care îţi rămîn sub unghii.

Degarmo trecu val-vîrtej pe lîngă biroul lui, îndreptîndu-se spre un lift în fața căruia stătea un bătrîn obosit ce aștepta un client. Funcționarul lătră la Degarmo ca un cîine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine ați dori să vedeți?

Degarmo se suci pe călcîie și îl privi cu uimire:

— A zis cumva „ați dori"?

— Da, dar nu-i vina lui. Există o astfel de expresie.

Degarmo se linse pe buze.

— Știu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o țin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la șapte-șaisprezece. Ai vreo obiecție?

— Sigur, răspunse glacial funcționarul. Nu anunțăm oaspeții la... își ridică brațul și îl întoarse elegant pentru a se uita la ceasul de mînă, la ora patru și douăzeci și trei de minute dimineața.

— Asta mi-am zis și eu, răspunse Degarmo. Așa că n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Își scoase insigna din buzunar și o ridică astfel încît lumina să se răsfrîngă pe emailul auriu și albastru. Sînt locotenent de poliție.

Funcționarul dădu indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine să vă anunț. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo și domnul Marlowe.

— Apartamentul 716. Asta înseamnă domnișoara Fromsett. O clipă...

Păși în dosul unui paravan de sticlă; l-am auzit vorbind la telefon apoi, după o pauză destul de lungă, se întoarse și dădu din cap.

— Domnișoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— Asta-i o mare ușurare, spuse Degarmo. Și nu-ți mai bate capul să-l informezi și pe intendentul clădirii sau să-l trimiți sus. Sînt alergic la intendenți.

Funcționarul îi zîmbi vag și rece și-am intrat în lift.

Etajul șapte era răcoros și liniștit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am sosit în cele din urmă la o ușă cu numărul 716, scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lîngă ușă se găsea un buton de ivoriu. Degarmo apăsa pe el, în apartament răsunară bătăi ca de pendulă și ușa se deschise.

Domnișoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. În picioare avea papuci mici de casă cu ciucuri și tocuri înalte. Părul îi atîrna degajat și atrăgător, își șterse crema de pe față și folosise doar puțin fond de ten.

Am trecut pe lîngă ea și am intrat într-o cameră cam strîmtă; pe pereți multe oglinzi ovale superbe; odaia avea mobilă stil

cenuşie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea mobilă obişnuită. Se aşeză pe un mic fotoliu delicat, se aplecă pe spate şi aşteptă ca cineva să vorbească.

— Dînsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus. Îl căutăm pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar putea fi.

Vorbă fără să mă privească:

— E lucru urgent?

— Da. S-a întîmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem doar să ştim unde e Kingsley, cucoană, spuse Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia îl privi cu o totală lipsă de expresie. Se uită la mine şi spuse:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întîmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întîlnit-o cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutăm. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Cînd m-am trezit din leşin, femeia fusese omorîtă.

— Omorîtă?

— Omorîtă.

Îşi închise ochii frumoşi şi colţurile gurii se strînseră. Apoi se ridică cu o mişcare bruscă din umeri, se apropie de o măsuţă cu suprafaţa de marmură şi cu picioare delicate. Luă o ţigară dintr-o cutie mică de argint sculptat, o aprinse şi se uită pierdută în jos la măsuţă. Flacăra chibritului din mînă tremură tot mai lent pînă se strînse şi ea îl puse într-o scrumieră. Se întoarse şi se aşeză cu spatele la măsuţă.

— Presupun c-ar trebui să plîng sau mai ştiu eu ce, zise ea. Nu cred că am nici cea mai mică reacţie la ce s-a întîmplat.

— Nu ne interesează reacţiile dumitale, spuse Degarmo. Ne interesează unde e Kingsley. Poţi să ne spui sau nu? Indiferent de ce faci, scuteşte-ne de teatru. Hotărăşte-te ce-ai de gînd să faci!

Locotenentul e din poliţia din Bay City? mă întrebă ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnişoara Fromsett se întoarse spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreţ.

— În acest caz, zise ea, n-are mai mult drept să fie aici decît are orice mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo o privi ameninţător. Rînji, traversă camera şi îşi întinse picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Îmi făcu un gest cu mîna.

— În regulă. Încearcă-ți norocul cu ea. Am să obțin tot ajutorul de care am nevoie de la poliție, dar pînă să ajung să le explic au să treacă săptămîni.

— Domnișoară Fromsett, dacă știi unde e sau unde s-a pregătit să plece, am să te rog să ne spui, am zis. Înțelegi că trebuie găsit!

— De ce trebuie?

Demargo lăsă capul pe spate și rîse.

— Dama asta are haz. Poate că-și închipuie c-ar trebui să ținem secret față de el faptul că soția lui a fost omorîtă.

— Are mai mult decît haz, i-am spus. Deveni serios și își mușcă degetul mare. O examină obraznic din cap pînă în picioare.

— Doar pentru a-l informa? spuse ea.

Am scos fularul galben și verde din buzunar, l-am scuturat și i l-am arătat.

— Acest fular a fost găsit în apartamentul unde a fost omorît. Cred că l-ai mai văzut.

Se uită la fular, apoi la mine cu o privire inexpresivă.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata, domnule Marlowe, mai ales că n-ai fost un detectiv foarte priceput zise ea.

— Am mare nevoie de încredere și sper s-o obțin. În ce privește priceperea mea, nu știi despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, zise Degarmo. Faceți o pereche bună. N-aveți nevoie decît de niște acrobați care să vă urmeze. Dar în clipa de față...

Adrienne îi întrerupse, ca și cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorîtă?

— A fost strangulată, apoi dezbrăcată și zgîriată.

— Derry nu-i capabil de așa ceva, spuse ea liniștită.

Degarmo pufni disprețuitor.

— Nimeni nu știe ce-are să facă altul, cucoană. Orice polițist știe asta.

Adrienne refuză să-l privească. Cu aceeași voce calmă mă întrebă:

— Vrei să ști unde m-am dus după ce-am plecat din apartamentul dumitale și dacă m-a condus acasă... asta vrei să ști, nu?

— Da.

— Pentru că dacă e așa, n-ar fi avut destul timp să meargă la plajă și s-o omoare. Asta-i problema?

— E o mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasă, spuse ea încet. Am luat un taxi pe Hollywood Boulevard cam la cinci minute după ce-am părăsit

locuinţa dumitale. Nu l-am mai văzut de atunci. Presupun că s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearcă să-i ofere amicului ei un alibi mai solid, spuse Degarmo. Dar sînt tot felul de oameni, nu-i aşa?

— Voia să mă conducă acasă, dar era foarte departe de unde locuia şi eram amîndoi obosiţi, îmi spuse domnişoara Fromsett. Îţi spun toate astea pentru că ştiu că nu vor conta cîtuşi de puţin. Dacă ar avea vreo importanţă, nu ţi le-aş spune.

— Aşa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, răspunse ea şi clătină din cap. Nu ştiu de cît timp avea nevoie. Nu ştiu cum ar fi putut să ştie unde să meargă. Nu o ştia de la mine şi nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus. Ochii ei negri mă aţinteau cercetîndu-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o aşteptai?

Am împăturit fularul şi l-am pus la loc în buzunar.

— Am dori să ştim unde se află acum...

— Nu pot să-ţi spun fiindcă n-am nici o idee. Ochii ei urmăriseră fularul în buzunarul meu. Rămaseră fixaţi pe buzunar. Spui c-ai fost lovit şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Da. Am fost lovit de cineva care stătuse ascuns în dosul unei draperii. Sîntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a ameninţat cu revolverul şi m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu există nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery.

Degarmo se sculă bruc.

— E un joc nostim, amice, bombăni el, dar nu foloseşte la nimic. Hai s-o întindem.

— Aşteaptă o clipă, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnişoară Fromsett, ceva care îl preocupa foarte mult. Aşa mi s-a părut astă-seară. Să presupunem, că ştia mai mult decît am înţeles noi, sau decît am înţeles eu, şi cunoştea lucruri care aveau să se întîmple. Ar fi trebuit să meargă într-un loc liniştit şi să încerce să ajungă la o decizie. Nu crezi c-ar fi putut s-o facă?

M-am sculat şi-am aşteptat, uitîndu-mă într-o parte la nerăbdătorul Degarmo. După un moment, femeia spuse impasibilă:

— Nu cred că ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva, fiindcă nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar putea să fi avut nevoie de timp ca să reflecteze.

— Într-un loc ciudat, ca un hotel de pildă, am spus, gîndindu-mă la povestea care îmi fusese relatată la Hotelul Granada. Sau chiar într-un loc şi mai liniştit decît un hotel.

M-am uitat în jur după un telefon.

— E în dormitor, spuse domnişoara Fromsett, înţelegînd imediat ce căutam.

Am traversat odaia şi-am ieşit pe uşa de la capătul ei. Degarmo mă urmă îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu şi roz pal. În odaie se afla un pat mare, fără ramă şi cu o pernă pe care se vedea adîncitura rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în zid, avînd două panouri de oglindă deasupra. O uşă deschisă lăsa să se vadă dale violete în baie. Telefonul era pe o noptieră de lîngă pat. M-am aşezat pe marginea patului şi-am netezit locul unde stătuse capul domnişoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul şi am cerut o convorbire interurbană. Cînd operatorul a venit pe fir, i-am solicitat să mă pună în legătură cu şeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă. Am pus telefonul la loc în furcă şi mi-am aprins o ţigară. Degarmo se uita furios la mine, stînd cu picioarele desfăcute, dur, neobosit şi gata să fie oribil.

— Şi acum? mîrîi el.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întrebi, îţi spune de la sine. Eu o conduc, afară de cazul cînd vrei s-o conducă poliţia din Los Angeles. Frecă un chibrit de unchia degetului mare şi îl privi cum arde, apoi încercă să-l stingă suflînd puternic în el, singurul rezultat fiind că flacăra se îndoi. Aruncă chibritul, îşi vîrî altul între dinţi şi început să-l sugă. După o clipă, sună telefonul.

— Aveţi legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton se auzi pe fir.

— Alo. Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ţii minte?

— Fireşte că te ţin minte, fiule. Sînt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deşi nu ştiu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poţi să-i vezi maşina lîngă cabană sau lumină în casă. Şi ai grijă să rămînă pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poţi s-o faci?

— N-am nici un motiv ca să-l opresc dacă vrea să plece, spuse Patton.

— Am să vin întovărăşit de un poliţist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privinţa unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

Pe fir se lăsă o tăcere adîncă. Patton spuse:

— Ai de gînd să faci pe şmecherul cu mine, fiule?

— Nu. Cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.

— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, zise el.

Am închis telefonul. Degarmo rînjea.

— Damicela ţi-a făcut un semn pe care nu l-am observat?

M-am ridicat de pe pat.

— Nu. Am încercat doar să înţeleg ce-a gîndit Kingsley. Nu e un criminal cu sînge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut c-ar fi putut să meargă în cel mai liniştit şi mai îndepărtat loc pe care îl ştie, doar ca să-şi revină. În cîteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta dacă ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.

— Afară de cazul că-şi trage un glonţ în cap, spuse Degarmo calm. Tipii de teapa lui sînt în stare.

— Nu-l poţi opri pînă nu-l găseşti.

— E adevărat.

Ne-am înapoiat în camera de toate zilele. Domnişoara Fromsett scoase capul pe uşa de la bucătărie şi ne spuse că făcea cafea şi că voia să ştie dacă doream şi noi. Am băut cafea şi-am rămas pe loc, întocmai ca cei care îşi conduc amicii la gară.

Telefonul lui Patton sosi în aproximativ douăzeci şi cinci de minute. În casa lui Kingsley era lumină şi afară se afla parcată o maşină.

36

Am luat micul dejun la Alhambra şi-am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe Şoseaua 70 şi-am început să trecem de camioane în regiunea deluroasă de la ţară. Eram la volan. Degarmo stătea gînditor în colţ, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare.

Am privit primele şiruri de portocali alergînd pe alături ca spiţele unei roţi. Am ascultat plînsetul cauciucurilor pe şosea şi m-am simţit obosit şi puhav din cauza lipsei de somn şi a excesului de emoţie.

Am ajuns la lunga pantă de la sud de San Dimas care urcă şi apoi coboară brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceaţă şi începutul celei de semideşert, unde dimineaţa soarele e uşor şi uscat, ca vechiul sherry, fierbinte ca furnalele la prînz şi gata să cadă ca o cărămidă la venirea nopţii.

Degarmo îşi vîrî un chibrit în colţul gurii şi spuse aproape batjocoritor:

— Webber mi-a făcut scandal aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. Se uită la mine dar eu m-am uitat în altă parte. Îşi flutură o mînă pe fereastră.

— N-aş locui în regiunea asta oribilă nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbîcsit pînă să apuci să te scoli dimineaţă.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard şi-ai să vezi şapte kilometri cu cei mai frumoşi pomi *grevillea* din lume.

— În ce mă priveşte, nu-i pot deosebi de-o gură de incendiu, zise Degarmo.

Am ajuns în centrul oraşului, şi-am apucat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul parcului splendid. Degarmo se strîmbă la pomii *grevillea*.

După o vreme spuse:

— Prietena mea s-a înecat în acel lac de munte. De cînd am aflat, nu mai sînt om. Mă înfurii tot timpul. Dacă pun mîna pe tipul ăsta, Chess...

— Ţi-ai făcut destule probleme, am spus, atunci cînd i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorît-o pe soţia lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mişcat capul şi că privirea i s-a aţintit asupra mea. N-am ştiut ce făcea cu mîinile. N-am ştiut ce expresie avea. După o lungă pauză, vorbi. Cuvintele îi ieşiră printre dinţii strînşi împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce-ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Şi nici tu n-ai înnebunit. Ştii la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat şi nu s-a dus singură în garaj. Ştii c-a fost dusă acolo. Ştii că din pricina asta Tally a furat pantoful de seară care nu călcase pe aleea betonată. Ştii că Almore i-a făcut o injecţie în braţ soţiei lui cînd se afla la tripoul lui Candy şi că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoştea efectul injecţiilor în braţ, aşa cum tu ştii să maltratezi derbedeii care n-au bani şi nici unde să doarmă. Ştii că Almore nu şi-a omorît soţia cu ajutorul injecţiei cu morfină, şi că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc

pe care l-ar fi folosit. Dar știi că altcineva a făcut-o și că Almore și-a dus soția la garaj și-a lansat-o acolo, încă în viață ca să respire monoxid de carbon, dar din punct de vedere strict medical la fel de moartă ca atunci cînd ar fi încetat să mai respire. Știi toate astea, nu-i așa?

— Ascultă, amice, cum ai reușit să rămîi în viață atîta vreme? spuse Degarmo încet.

— Evitînd să mă las dus de tot felul de tertipuri și încercînd să nu mă sperii de polițaii brutali. Numai o canalie ar fi făcut ce-a făcut Almore, numai o canalie și un om foarte speriat, care avea o conștiință încărcată și care îl mustra. Din punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crimă. Nu cred că această istorie a fost lămurită vreodată. Nici vorbă c-ar fi avut mari dificultăți să dovedească cum că soția lui era într-o comă atît de adîncă încît nimeni nu-i mai putea veni în ajutor. Dar ca o chestiune pur practică, știi că cea care a omorît-o a fost o femeie.

Degarmo rîse. Era un rîs neplăcut, care îți scrijilea nervii, fără veselie și mai ales fără sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard și-am cotit spre răsărit din nou. Am simțit că se răcorise, deși Degarmo transpira. Nu putea să-și scoată haina fiindcă avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore, și soția lui știa de asta. Îl amenințase. Am aflat asta de la părinții ei. Infirmiera, Mildred Haviland știa despre morfină, de unde să obțină cîtă avea nevoie și mai ales cîtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore și-a pus-o la pat. Avea o ocazie perfectă să încarce o siringă cu patru sau cinci grame de morfină și s-o injecteze într-o femeie inconștientă în același loc unde o injectase și Almore. Avea să moară, poate în timp ce Almore era încă plecat de-acasă, iar el avea să se întoarcă și s-o găsească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soției sale o doză mortală. Doar cineva care cunoștea împrejurările în care s-a petrecut crima. Dar tu știai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decît ești ca să cred că nu știai. Ai mușamalizat afacerea. Erai încă îndrăgostit de Muriel. Ai speriat-o și-ai convins-o să plece din oraș, din raza primejdiei, din apropierea ta, dar ai mușamalizat lucrurile pentru ea. Ai lăsat criminalul să scape. De ce te-ai dus sus la lac s-o cauți?

— De unde să știu unde s-o caut? răspunse el aspru. Vrei să-ți bați capul și să-mi explici și mie?

— Cu plăcere, am răspuns. Muriel s-a plictisit de Bill Chess. de bețiile lui, de nervii lui și de-o viață mizerabilă. Avea însă

nevoie de bani ca să-şi reînceapă viaţa în altă parte. Se credea în siguranţă şi îl avea pe Almore la mînă cu ceva ce putea fi folosit fără probleme. I-a scris cerîndu-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum şi nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activităţii ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decît s-o solicite. Dar n-a sosit nici o scrisoare şi nimeni n-a făcut legătura între ea şi Mildred Haviland. N-aveai decît o poză veche şi apucăturile tale urîte, şi astea nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ţi-a spus c-a încercat să stoarcă bani de la Almore? întrebă Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gîndesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi ştiut cine a fost Muriel Chess şi ţi-ar fi dat o indicaţie, ai fi ştiut unde s-o cauţi şi ce nume folosea. Dar n-ai ştiut. Aşadar, informaţia a venit de la singura persoană de pe munte care ştia cine era ea, iar această persoană era Muriel. Aşa c-am presupus că i-a scris lui Almore.

— În regulă, spuse el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă şi mă priveşte. Dar aş proceda la fel în aceleaşi împrejurări.

— Perfect, am răspuns. Nu am intenţia să şantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îţi spun toate astea mai ales ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu-i vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai, zise el.

— Am încheiat-o cu urîtul dumitale. Nu mai am acest sentiment. Urăsc cu intensitate unii oameni, dar nu-i urăsc mult timp.

Treceam prin ţinutul viticol, o regiune nisipoasă şi deschisă la poalele zgrunţuroase ale dealurilor. În curînd, am sosit la San Bernadino şi-am trecut prin oraş fără să oprim.

37

La Crestline, la 1700 de metri înălţime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Cînd ne-am întors la maşină, Degarmo îşi scoase arma din tocul de la subsuoară şi se uită la ea. Era un Smith and Wesson, calibrul 38, pe un cadru

de 44, o armă ucigătoare, cu forța unui revolver de calibrul 45 și cu rază de acțiune mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e înalt și voinic, dar nu e un tip dur.

Își puse arma la loc și bombăni. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers în jurul curbelor și de-a lungul unor prăpăstii abrupte și înalte, îngrădite de un gard alb de șine iar alteori de bolovani enormi legați cu lanțuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalți iar mai tîrziu pe culmi unde stejarii nu mai sînt așa de înalți, în schimb pinii devin din ce în ce mai înalți. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit mașina și santinela își mută arma și se apropie de fereastra mașinii.

— Închideți toate ferestrele înainte de-a intra pe pod, vă rog.

Am întins mîna să ridic fereastra stîngă de pe partea mea. Degarmo își arătă insigna.

— Nu te mai deranja, amice. Sînt polițist, spuse el cu tactul lui obișnuit.

Santinela îl privi fix cu o expresie cu totul impasibilă.

— Vă rog să închideți toate ferestrele, spuse el pe același ton ca mai înainte.

— Prostii, băiete, spuse Degarmo. Prostii, soldățelule.

— E ordin, spuse santinela. Mușchii maxilarului i se contractaseră ușor. Ochii lui cenușii și triști se ațintiră asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom'le. Închide fereastra!

— Ce faci dacă-ți spun să sari în lac? mîrîi Degarmo.

— Aș fi în stare să sar, răspunse el. Mă sperii ușor. Bătu patul puștii cu o mînă bătucită.

Degarmo se întoarse și închise fereastra de pe partea sa. Am început să mergem pe dig. La mijlocul digului era o altă santinelă, apoi o alta la capătul opus. Prima santinelă trebuie să fi făcut un semnal. Santinelele ne-au privit cu ochi atenți, lipsiți de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit iar apoi în jos, prin poienele cu iarbă aspră. Aceeași pantaloni de damă bătători la ochi, șorturi foarte scurte și baticuri țărănești ca acum două zile, aceeași briză ușoară, același soare auriu și cer curat și albastru, același miros de conuri de pin, aceeași dulceață răcoritoare a unei veri la munte. Dar asta se întîmplase acum o sută de ani, ceva cristalizat în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, ocolit stîncile uriașe și-am trecut de cascada ce clipocea. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă și mașina lui Patton se

afla pe drum cu fața spre lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în mașină. Anunțul de pe parbriz continua să te informeze: „REALEGEȚI-L PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÎN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ".

Alături de mașina lui și cu fața îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o șapcă de vînătoare. Am oprit mașina în spatele celei a lui Patton, am încuiat-o și-am ieșit. Andy ieși și el din mașină și rămase cu privirea ațintită inexpresiv asupra noastră.

— Dînsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Vă așteaptă. Nu și-a luat încă micul dejun, spuse Andy.

Am urcat drumul pînă la platou iar Andy s-a suit la loc în mașină. Dincolo de platou șoseaua coboară pînă la lacul mic și albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea lipsită de viață.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo îl privi în tăcere. Apoi dădu violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înșfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus.

Ne-am continuat drumul și Patton se ridică din dosul unei stînci. Purta aceeași veche pălărie Stetson, pantaloni kaki și o cămașă încheiată pînă la gîtul lui gros. Steaua de pe buzunarul stîng al cămășii avea încă un colț îndoit. Își mișca fălcile încet, mestecînd.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el fără să se uite la mine privindu-l pe Degarmo. Întinse mîna și strînse laba masivă a lui Degarmo. — Ultima oră cînd te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că știu cine era în acea fotografie a dumitale și asta chiar de la bun început.

Degarmo dădu din cap și nu spuse nimic.

— De asemenea, dacă aș fi fost mai atent și-as fi acționat ca lumea, ne-am fi scutit unii altora o groază de neplăceri, zise Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viață. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întîmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sînt omul care să aibă remușcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos aici și să-mi spui ce crezi că trebuie să facem acum?

— Soția lui Kingsley a fost asasinată, jos, în Bay City, noaptea trecută, spuse Degarmo. Aș dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuiești? întrebă Patton.

Desigur, bombăni Degarmo.
Patton își frecă gîtul și se uită peste lac.
— N-a ieșit din cabană deloc. E posibil să doarmă încă. Azi-dimineață devreme m-am furișat în jurul cabanei. Se auzeau un radio și zgomotul făcut de cineva care folosește pahare și o sticlă. M-am ținut departe de el. Am făcut bine?
— Hai să mergem acolo, spuse Degarmo.
— Ai o armă, domnule locotenent?
Degarmo se pipăi la subsuoara stîngă. Patton mă privi. Am clătinat din cap în semn că nu aveam armă.
— Kingsley s-ar putea să aibă armă, spuse Patton. N-am chef de schimburi de focuri pe aici, domnule locotenent. Nu-mi folosește la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu-i ceva în genul oamenilor de pe aici. Am impresia că ești tipul care scoate cam repede arma.
— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, spuse Degarmo. Dar vreau să vorbesc cu tipul ăla!
Patton se uită la Degarmo, apoi la mine, apoi înapoi la Degarmo și scuipă în lături o groază de tutun de mestecat.
— N-am auzit încă nimic care să merite măcar să ne apropiem de el, spuse Patton cu încăpățînare.
Așa că ne-am așezat jos și i-am spus ce s-a întîmplat. A ascultat în tăcere, fără să clipească. La sfîrșit, mi-a spus:
— Mi se pare că ai o metodă ciudată de-a lucra cu oamenii. Personal, cred că sînteți greșit informați, băieți. Să mergem să vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneți voi e adevărat și că Kingsley ar avea o armă și-ar fi disperat. Am burta mare, deci e o țintă ușoară.
Ne-am ridicat de jos și-am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Cînd am ajuns la micul ponton, am spus:
— I-ai făcut cumva autopsia, domnule șerif?
— Femeia s-a înecat, nici vorbă, spuse el și dădu din cap. Se spune că sînt mulțumiți de felul în care a murit. N-a fost înjunghiată; împușcată și nici n-a avut capul sfărîmat sau mai știu eu ce. Corpul are urme, dar prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.
Degarmo păru uimit și furios.
— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, adăugă Patton cu blîndețe. E greu de acceptat. Ținînd seama c-ai cunoscut-o bine pe doamnă.
— Hai să mergem acolo și să vedem ce-i de făcut, spuse Degarmo.
Ne-am continuat drumul pe malul lacului și-am ajuns la cabana lui Kingsley. Ne-am urcat pe treptele masive. Patton

traversă veranda şi se apropie de uşă. Încercă uşa de plasă. Nu era prinsă în cîrlig. O deschise şi încercă cealaltă uşă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo apucă uşa cu plasă şi o trase de-o parte. Patton deschise uşa şi intrarăm, în încăpere.

Derace Kingsley zăcea în fundul un fotoliu, lîngă căminul rece şi ţinea ochii închişi. Alături, pe o masă, se afla un pahar gol şi o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lîngă sticlă era plină de mucuri de ţigări. Peste ele se aflau două pachete de ţigări făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere era închise. Aerul se încinsese şi mirosea a stătut. Kingsley purta un jerseu, iar faţa îi era îmbujorată şi umflată. Sforăia iar mîinile îi atîrnau moi pe lîngă braţele fotoliului, cu degetele atingînd podeaua.

Patton se apropie cam la un metru de el şi îl privi tăcut mult timp înainte de-a vorbi:

— Domnule Kingsley, spuse el, iar apoi pe un ton calm şi echilibrat adăugă: Trebuie să discut cu dumneata.

38

Kingsley tresări, deschise ochii şi îi roti fără să mişte capul. Se uită la Patton, apoi la Degarmo, şi în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflaţi, dar o luminiţă se strecură în ei. Se ridică în capul oaselor şi se frecă pe faţă.

— Dormeam, spuse el. Am adormit acum cîteva ore. Cred că eram beat criţă. În orice caz, mai beat decît mi-ar plăcea să fiu. Dădu drumul la mîini şi le lăsă din nou să atîrne.

— Dînsul e locotenentul de la poliţia din Bay City. Vrea să vă vorbească, spuse Patton.

Kingsley îi aruncă o scurtă privire lui Degarmo, apoi îşi mută privirea asupra mea. Cînd vorbi din nou, vocea îi era lucidă, calmă şi moartă de oboseală.

— Aşa că i-ai lăsat să pună mîna pe ea, spuse el.

— Aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns.

Kingsley reflectă în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisă uşa de la intrare. Ridică jaluzelele de la cele două ferestre din faţă şi săltă ferestrele. Se aşeză într-un scaun lîngă una din ferestre şi îşi încleştă mîinile peste burtă. Degarmo rămase în picioare privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soţia dumitale e moartă, spuse el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley îl privi fix şi îşi umezi buzele.

— O ia uşor, nu-i aşa? spuse Degarmo. Arată-i fularul.

Am scos fularul galben şi verde şi i l-am fluturat în faţă. Degarmo ridică degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley recunoscu dînd din cap. Îşi umezi din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l laşi în urmă, zise Degarmo. Răsuflă puţin cam greu. Nările i se strînseseră şi riduri adînci i se săpaseră la colţurile gurii.

Kingsley răspunse foarte liniştit:

— Unde l-am lăsat? Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe Strada 8, în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ţi spun ţi se pare cunoscut?

Kingsley îşi ridică foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci? spuse el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus, dînd din cap. N-aveam de gînd să-i dau banii decît dacă discuta cu mine. A recunoscut că l-a omorît pe Lavery. A scos o armă şi plănuia să-mi ofere acelaşi tratament. Pînă la urmă m-a primit totuşi, dar cineva a ieşit din dosul unei draperii şi m-a pocnit în cap fără să-l văd. Cînd mi-am revenit din leşin, ea murise. I-am povestit cum arăta, ce-am făcut şi ce mi se întîmplase.

M-a ascultat fără să-şi mişte un muşchi pe faţă. Cînd am terminat de vorbit, făcu un gest vag spre fular.

— Ce-are de-a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley se gîndi la cele spuse. Nu părea să sesizeze foarte repede implicaţiile. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi rezemă capul de el.

— Continuă, spuse el în sfîrşit. Presupun că îţi dai seama ce vorbeşti. Eu unul nu înţeleg nimic.

— Foarte bine, fă pe prostul, spuse Degarmo. Ai putea să începi prin a ne da raportul asupra felului cum ţi-ai petrecut timpul începînd de aseară după ce ţi-ai dus amica la ea acasă.

— Dacă te referi la domnişoara Fromsett, zise Kingsley

calm, n-am condus-o acasă. A plecat acasă cu un taxi. Aveam şi eu de gînd să merg acasă, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit că voiajul şi aerul nopţii, ca şi liniştea ar putea să mă ajute să-mi recapăt cumpătul.

— Asta-i bună! rînji Degarmo. Să-şi recapete cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Să-mi recapăt cumpătul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba! zise Degarmo, un fleac cum ar fi ştrangularea soţiei şi zgîrierea ei n-au să-ţi producă prea multe griji, nu-i aşa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai arătat încă nimic care să fie o dovadă.

— Ah, nu? spuse Degarmo întorcîndu-şi capul dur spre Patton. Dar acest fular, borţosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedeşte nimic... nimic din ce-am auzit, spuse Patton împăciuitor. Şi nici nu sînt aşa de borţos cum pretinzi, doar rotunjior.

Degarmo se îndepărtă de el dezgustat. Îl ameninţă cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai mers deloc la Bay City, spuse el aspru.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Marlowe se ocupă de afacere. Şi nu pricep de ce tot insişti cu acel fular. Marlowe îl purta, nu eu...

Degarmo rămase pe loc extrem de furios. Se întoarse foarte încet şi mă privi mînios şi încruntat.

— Nu pricep, zise el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu putinţă ca cineva să-şi rîdă de mine! Cineva ca tine!

— Nu ţi-am spus decît că fularul era în apartament şi că l-am văzut pe Kingsley purtîndu-l mai devreme aseară. Asta părea să fie tot ce voiai să auzi. Aş fi putut adăuga că mai tîrziu am purtat eu fularul, astfel încît femeia să mă poată recunoaşte mai uşor.

Degarmo se îndepărtă de Kingsley şi se sprijini de zidul de lîngă cămin. Se trase de buza de jos cu degetul mare şi cel arătător al mîinii stîngi. Mîna dreaptă îi atîrna leneşă pe lîngă trup, cu degetele uşor crispate.

— Ţi-am spus că n-am văzut decît o fotografie a doamnei Kingsley. Unul din noi trebuia să fie capabil să-l identifice pe celălalt. Fularul părea obiectul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deşi nu ştiam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley: E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietăreasa casei, răspunse el.

— Aşa mi-a spus ea în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo scoase un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, înfăţişarea ei aiurea, ca şi despre arma goală pe care o ţinuse în mînă, şi cum mi-o înmînase mai tîrziu. Cînd am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley înainte de-a informa poliţia despre ce s-a întîmplat.

— Au să te adore pentru asta, spuse Degarmo cu un rînjet rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cît îl plăteşti pe detectivul ăsta ca să muşamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obişnuit, răspunse Kingsley plat. Şi o primă de cinci sute de dolari dacă ar fi putut dovedi că soţia mea nu l-a omorît pe Lavery.

— Ce păcat că n-are să primească prima, spuse Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră se lăsă tăcere. Una din acele tăceri încordate care par că vor fi sfîşiate de bubuitul tunetului. Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer grea, solidă, ca un zid. Kingsley s-a mişcat puţin în fotoliu, şi după o lungă pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Faţa lui Patton era ca o bucată de lemn. Îl privea pe Degarmo calm. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo se uita la un punct dintre ochii mei, dar nu părea conştient că mai e cineva în odaie. Ca şi cum s-ar fi uitat la ceva foarte îndepărtat, un munte dincolo de o vale.

După o lungă perioadă de tăcere, Degarmo spuse calm:

— Nu cred. Nu ştiu nimic despre nevasta lui Kinglsey. Din cîte îmi dau seama n-am văzut-o niciodată... pînă aseară.

Îşi coborî puţin privirea şi mă spionă gînditor. Ştia perfect de bine ce-aveam să spun. Am spus-o în orice caz:

— Şi n-ai văzut-o nici aseară. Pentru că era moartă de-o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă la Granada Apartments era Mildred

Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Iar întrucît doamna Kingsley a murit cu mult timp înainte de împuşcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorît.

Kingsley îşi încleştă mîinile pe braţele fotoliului, dar nu scoase nici un sunet, absolut nici un sunet.

39

Se lăsă o altă tăcere grea. Patton o rupse vorbind în felul lui grijuliu şi tărăgănat:

— Asta-i o afirmaţie cam iresponsabilă, nu-i aşa? Îmbrăcată în hainele soţiei lui Bill şi purtînd unele din bijuteriile ei ieftine? Cu părul ei blond la fel ca al soţiei lui şi fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill de ea? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigaşe. A plecat. S-au certat. Hainele şi maşina ei au dispărut. În timpul lunii cît a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă despre ea. N-avea habar unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blonda, de mărimea soţiei lui. Fireşte, ar fi putut exista diferenţe şi dacă ar fi iscat bănuieli, aceste diferenţe ar fi fost cercetate şi descoperite. Dar nu era nici un motiv ca să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viaţă. Fugise cu Lavery. Îşi lăsase maşina la San Bernadino. Trimisese soţului o telegramă de la El Paso. Era în siguranţă, în ce-l priveşte pe Bill Chess. Nu-şi bătea capul cu ea. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să mă fi gîndit şi eu la asta, spuse Patton. Dar dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost decît una din acele idei care îţi vin brusc şi de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerată.

— În mod superficial, da, dar numai în mod superficial, am răspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieşit la iveală din lac timp de un an, sau deloc afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess dispăruse şi

nimeni n-avea să-şi piardă vremea căutînd-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley însă era cu totul altă mîncare de peşte. Avea bani şi legături şi un soţ neliniştit. Cineva avea s-o caute, aşa cum s-a întîmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănuieli. S-ar fi putut să treacă luni pînă să se descopere ceva. Lacul ar fi trebuit golit, dar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că ea a plecat de la lac şi a coborît în oraş şi a ajuns pînă la San Bernadino, iar că de acolo a luat trenul spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Şi chiar dacă ar fi fost drenat, exista o şansă foarte reală ca trupul găsit să nu fie corect identificat. Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soţiei. Din cîte îmi dau seama, ar fi putut fi chiar condamnat pentru asta, iar atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfîrşit. Crystal Kingsley ar fi lipsit şi-ar fi rămas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întîmplat ceva şi că nu mai era în viaţă. Dar nimeni n-ar fi ştiut unde sau cum s-a întîmplat. Dacă n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut ca nici măcar să nu avem această discuţie. Lavery e cheia misterului. Fusese la Hotelul Prescott din San Bernadino în noaptea cînd se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea maşina lui Crystal, care purta hainele lui Crystal şi, fireşte, ştia cine era. Dar nu avea de unde să ştie că se întîmplase ceva grev. Nu avea cum să ştie că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului maşina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit şi-am aşteptat ca cineva să spună ceva. Nimeni n-a vorbit. Patton stătea nemişcat pe scaunul lui, cu mîinile lui plinuţe şi fără păr, încleştate confortabil pe burtă. Kingsley îşi înclină capul pe spate şi îşi ţinu ochii pe jumătate închişi, nemişcat. Degarmo se sprijini de peretele de lîngă cămin, încordat, alb la faţă şi rece, un om dur, solemn, cu gînduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley, înseamnă c-a omorît-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Ştim cine era în realitate şi ce fel de femeie era. Omorîse mai înainte şi apoi se căsătorise cu Bill Chess. Fusese infirmieră la biroul doctorului Almore, amanta lui, şi o omorîse pe soţia lui Almore într-o manieră atît de abilă încît Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusese, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliţie de la Bay City care fusese destul de fraier ca să-i muşamalizeze crima. Aşa îşi recruta bărbaţii, făcîndu-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de

ce-o făcea, dar datele despre ea o dovedesc. Ce-a fost în stare să facă cu Lavery o dovedeşte perfect. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soţia lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbaţii s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul care să vadă aşa ceva şi să zîmbească. Era în acelaşi timp scîrbită complet de viaţa ei la lac, trebuie să fi fost, şi voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obţină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus, la lac, s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poţi fi niciodată perfect sigur. Avea dreptate cînd nu putea fi sigură, nu-i aşa, Degarmo?

Degarmo îşi mişcă picioarele pe duşumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemînă, amice, spuse el încruntat.

Termină-ţi discursul cît mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia maşina lui Crystal Kingsley, ca şi identitatea ei, sau mai ştiu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soţia lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut şi bijuterii care puteau fi eventual transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară drept un act normal, ba chiar agreabil. Iată ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite şi la ocazia avută.

Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill iar el plecase să se îmbete. Îl cunoştea pe Bill, ştia cît putea să se îmbete şi cît avea să lipsească. Avea nevoie de timp. Timpul era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri, întregul plan cădea baltă. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile şi să le ducă în maşină la Coon Lake, unde avea să le ascundă pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi, urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess şi s-o ducă jos la lac. Toate astea necesitau timp. În ce priveşte crima, îmi închipui c-a făcut-o pe Crystal să se îmbete sau a lovit-o în cap şi-a înecat-o în cada din cabană. Un lucru logic şi simplu. Era infirmieră şi ştia cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omeneşti. Ştia să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămînea decît să-l mute unde voia, în zona adîncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care ştia să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat în hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce-avea nevoie, s-a suit în maşina lui Crystal şi-a

plecat. Iar la San Bernadino a dat de prima problemă, şi anume Lavery.

— Lavery o cunoştea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă şi nici un motiv să presupunem că o cunoştea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac şi era probabil în drum spre lac din nou cînd a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întîlnirea. Sus la lac, Lavery avea să găsească o cabană încuiată, dar ar fi fost în stare să înceapă să discute cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu ştie sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Aşa încît dacă trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare să-l identifice. Atunci, şi-a fixat atenţia asupra lui Lavery ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care sîntem siguri în privinţa lui Lavery e că nu putea să reziste să nu facă curte femeilor. Cu cît erau mai multe, cu atît era mai bine. Lavery era o pradă uşoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Aşa că s-a dat la el şi l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso şi de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil că nu avea nici o alegere. El voia să se întoarcă acasă iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze. Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea să distrugă toate indicaţiile că soţia lui Kingsley a plecat cu adevărat de la Little Fawn Lake. Cînd ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viaţa lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declaraţii de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, şi nu au fost, dar cînd s-ar fi decis să spună întregul adevăr, acela avea să fie crezut fiindcă putea fi controlat. Aşa încît a început căutarea lui Crystal Kingsley şi Lavery a fost împuşcat imediat în baie, chiar în noaptea după ce m-am dus acolo să discut cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineaţă. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am crezut-o. Cred mai degrabă c-a bănuit că avea banii lui ascunşi undeva, sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm şi să se asigure că totul era în ordine şi îndreptat în direcţia voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să ducă în casă ziarul de dimineaţă şi sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors, şi-am dat de ea acolo, şi mi-a jucat o comedie care m-a prostit de tot.

— Dar cine a omorît-o, fiule? spuse Patton. Am impresia că nu crezi că Kingsley a făcut-o?

M-am uitat la Kingsley şi-am spus:

— Mi-aţi spus că n-aţi vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întîmplă cu domnişoara Fromsett? Ea a crezut că vorbeşte cu soţia dumitale?

Kingsley clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea părea reţinută şi schimbată. N-am avut nici o bănuială atunci. Cînd am intrat în această cabana aseară, am simţit că ceva nu era în regulă. Era prea curat, prea ordine şi aranjat. Crystal nu lăsa lucrurile astfel în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri de ţigări prin toată casa, sticle şi pahare în bucătărie. Ar fi fost farfurii nespălate, muşte şi furnici. Mi-am închipuit că soţia lui Bill ar fi putut să facă ordine, apoi mi-am amintit că soţia lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusese prea ocupată să se certe cu Bill şi să fie omorîtă sau să se sinucidă, indiferent de alternativă. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot să pretind c-am ajuns într-adevăr la o concluzie.

Patton se ridică de pe scaun şi se duse pe verandă. Se întoarse ştergîndu-se pe buze cu batista lui crem. Se aşeză la loc, se lăsă pe coapsa stîngă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreaptă. Îl privi gînditor pe Degarmo. Degarmo rămase lîngă perete, încordat şi rigid, ca o stană de piatră. Mîna dreaptă îi atîrna de-a lungul trupului, cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine-a omorît-o pe Muriel, zise el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie să fie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise şi o urîse, cineva care avea prea mult simţul răspunderii poliţieneşti pentru ca s-o lase să scape să comită şi alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze şi să îngăduie ca povestea să iasă la suprafaţă. Cineva ca Degarmo.

40

Degramo îşi îndreptă spinarea şi se îndepărtă de perete, zîmbind trist. Mîna lui făcu o mişcare bruscă, rapidă, care se încheie cu un revolver. Îl ţinea cu un gest degajat, cu ţeava îndreptată spre podeaua din faţa lui. Vorbi fără să mă privească.

— Poate că ai şi o mică dovadă care să susţină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Da, nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelei draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră şi-a stat tăcut cum numai un poliţist ştie să stea. Cineva care avea o bîtă de poliţist. Cineva care ştia c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ţii minte? Cineva care ştia că femeia ucisă fusese şi ea lovită cu bîta, deşi lovitura nu era vizibilă, cineva care nu se ocupase de anchetă pentru a şti acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o pînă la piele şi i-a zgîriat trupul cu o furie sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viaţa un iad. Cineva care are sînge şi urme de piele sub unghii, destul ca un chimist să-şi dea seama de provenienţa lor. Bănuiesc că n-ai să-l laşi pe Patton să se uite la mîna dumitale dreaptă, Degarmo.

Degarmo ridică mîna dreaptă şi zîmbi. Un zîmbet lat şi fad.

— Şi cum aş fi putut să ştiu unde s-o găsesc? întrebă el.

— Almore a văzut-o ieşind sau intrînd în casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos şi de asta te-a chemat cînd m-a văzut că rămîn pe loc. Iar în ce priveşte aflarea adresei ei, n-aş putea să spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore şi s-o fi urmărit, sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operaţie obişnuită pentru un poliţist.

Degarmo dădu din cap şi rămase tăcut o clipă, adîncit în gînduri. Faţa îi era sumbră, iar în ochii lui albaştri, metalici, se vedea o luminiţă de amuzament. În odaie aerul era cald şi încordat, ameninţînd cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puţin conştient de asta, decît eram noi.

— Aş vrea să plec, spuse el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un poliţai de duzină n-are să puna laba pe mine. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu-i cu putinţă, fiule, spuse Patton calm. Ştii că trebuie să te arestez. Nici una din aceste acuzaţii nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci.

— Ai o burtă mare şi nostimă, Patton. Sînt un bun ţintaş. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să găsesc o cale, spuse Patton şi îşi trecu mîna prin păr, împingînd spre spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă una şi nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de rîs în ţinutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din aceşti munţi. De asta l-am adus aici.

Patton spuse serios:

— Cineva ar putea să fie rănit dacă încercăm să-l arestăm. N-ar fi drept. Dacă cineva trebuie s-o facă, acela sînt eu.

— Eşti un om cumsecade, Patton, spuse Degarmo rînjind. Am să-mi pun arma la loc la subsuoară şi-o luăm de la început. Sînt în stare şi de-aşa ceva.

Îşi vîrî arma la subsuoară. Stătea cu braţele bălăbănind, cu bărbia împinsă puţin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi aţintiţi asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sînt aşezat, se plînse el. Nu sînt atît de rapid ca tine, în orice caz. Atît că nu vreau să par fricos. Mă privi trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vîrît. Părea jignit, confuz şi cam neajutorat.

Degarmo îşi lăsă puţin capul pe spate şi rîse. În timp ce rîdea, mîna i se repezi din nou la armă.

Nu l-am văzut pe Patton făcînd nici o mişcare. Odaia răsună brusc de tunetul Coltului său.

Braţul lui Degarmo zvîcni într-o parte, şi revolverul Smith and Wesson îi zbură din mînă şi se lovi cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Îşi scutură mîna amorţită şi o privi cu uimire.

Patton se ridică încet. Merse agale prin cameră şi lovi cu piciorul arma lui Degarmo, făcîndu-i vînt sub un scaun. Degarmo îşi sugea sîngele de sub încheietură.

— Mi-ai dat o şansă, spuse Patton trist. N-ar fi trebuit să dai niciodată o şansă unui om ca mine. Am fost ţintaş de frunte de mai mulţi ani de cît eşti tu pe lume, fiule.

Degarmo dădu din cap, îşi îndreptă spatele şi porni spre uşă.

— Nu face asta, spune Patton calm.

Degarmo îşi continuă drumul. Ajunse la uşă şi împinse paravanul de plasă. Se uită înapoi la Patton iar faţa i se albise de tot.

— Am să plec, spuse el. N-ai decît un mijloc de-a mă opri. Adio, borţosule.

Patton nu mişcă nici un deget.

Degarmo ieşi pe uşă. Paşii lui răsunară grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din faţă şi m-am uitat afară. Patton nu se mişcase. Degarmo coborî treptele şi porni spre vîrful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred c-are s-o folosească, chiar dacă ar avea, răspunse Patton calm. N-are nici un motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de şansă, spuse el. Mă avea la cheremul lui. Trebuie să mă răsplătesc. Dar cam meschin. N-are să-i fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i acel tip clasic de criminal. Ţi-ai încuiat maşina?

— Andy se apropie din cealaltă parte a digului, am spus dînd din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbeşte.

— Poate că are să ia maşina lui Andy, spuse Patton trist.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat. M-am uitat înapoi la Kingsley. Îşi ţinea capul în mîini şi se uita la podea. M-am întors cu privirea la fereastră. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era la jumătatea drumului pe dig, mergînd încet, uitîndu-se din cînd în cînd peste umăr. Din depărtare se auzi zgomotul unei maşini care pornea. Andy se uită la cabană, apoi se întoarse şi începu să alerge pe dig. Zgomotul motorului se stinse. Cînd nu se mai auzi deloc, Patton spuse:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou şi să dăm nişte telefoane.

Kingsley se sculă brusc, se duse în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de whisky. Îşi turnă o duşcă serioasă şi o dădu pe gît stînd în picioare. Făcu un gest cu mîna şi păşi greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

Patton şi cu mine am ieşit tăcuţi din cabană.

41

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze şoseaua, cînd a primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieşit şi ne-am suit în maşina lui Patton iar Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului lacului pînă la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem şi-am ajuns la sergentul care ne aştepta lîngă clădirea comandamentului.

Sergentul ne indică să-l urmăm, porni jeepul şi-am mers cam vreo sută de metri pe şosea pînă cînd am ajuns la un punct unde

cîţiva soldaţi stăteau la marginea peretelui stîncos şi se uitau în jos. Mai multe maşini se opriseră şi un grup de oameni se adunase lîngă soldaţi. Sergentul se dădu jos din jeep, iar Patton, Andy şi cu mine am coborît din maşină şi ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, spuse sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu maşina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovită. Cea de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul îşi mestecă guma şi se uită în jos la poalele canyonului.

— În astfel de cazuri avem ordin să tragem, spuse el. Santinela a tras. Arătă spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici şi-a pierdut direcţia.

La vreo treizeci de metri la picioarele canyonului se afla o maşină, zdrobită de marginea unei enorme stînci de granit. Era dată aproape peste cap şi se aplecase puţin. Jos se găseau trei oameni. Deplasaseră maşina atît cît să poată scoate ceva dinăuntru.

Ceva care fusese cîndva un om.

ÎN EDITURA Z AU APĂRUT

ÎN COLECŢIA CLASIC Z:

— Ştefan Zweig — Maria Antoaneta
— Al. Dumas — Cei trei muşchetari

ÎN COLECŢIA ENIGMA Z:

— Peter Cheyney — Ce le pasă damelor
— Dashiell Hammett — Cheia de sticlă
— Nicolas Freeling — Regele unei ţări ploioase
— Raimond Chandler — Somnul de veci

ÎN COLECŢIA CUPIDON:

John Galsworthy — Dragoste neîmplinită
John Galsworthy — Capriciile iubirii
W.S. Maugham — Triumful dragostei

ÎN EDITURA Z VOR APĂREA

ÎN COLECȚIA CLASIC Z:

Aldous Huxley — Punct contrapunct
Vintilă Corbul — Păsări de pradă, 2 vol.
Maurice Druon — Regii blestemați, 7 vol.

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z:

P. Howard — Ciclonul blond
Margaret Millar — În fiecare zi e iarnă
Georges Simenon — Maigret și hoțul leneș
Georges Simenon — Maigret și fantoma
S.S. Van Dine — O crimă aproape perfectă
Maurice Leblanc — O crimă în pași de dans
James Cain — Poștașul sună întotdeauna de două ori

ÎN EDITURA Z AU APĂRUT

ÎN COLECȚIA CLASIC Z:

— Ștefan Zweig — Maria Antoaneta
— Al. Dumas — Cei trei mușchetari

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z:

— Peter Cheyney — Ce le pasă damelor
— Dashiell Hammett — Cheia de sticlă
— Nicolas Freeling — Regele unei țări ploioase
— Raimond Chandler — Somnul de veci

ÎN COLECȚIA CUPIDON:

John Galsworthy — Dragoste neîmplinită
John Galsworthy — Capriciile iubirii
W.S. Maugham — Triumful dragostei

ÎN EDITURA Z VOR APĂREA

ÎN COLECȚIA CLASIC Z:

Aldous Huxley — Punct contrapunct
Vintilă Corbul — Păsări de pradă, 2 vol.
Maurice Druon — Regii blestemați, 7 vol.

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z:

P. Howard — Ciclonul blond
Margaret Millar — În fiecare zi e iarnă
Georges Simenon — Maigret și hoțul leneș
Georges Simenon — Maigret și fantoma
S.S. Van Dine — O crimă aproape perfectă
Maurice Leblanc — O crimă în pași de dans
James Cain — Poștașul sună întotdeauna de două ori

Tiparul executat sub comanda nr. 30.061
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Lei 299

